

FINNS GUD? Ja, varför skulle vi ens undersöka hans existens? Och om Gud finns, varför kan vi inte se honom? Hadrat Mirza Bashir Ahmad^{ra}, en mottagare av gudomlig uppenbarelse och noterad forskare, svarar på dessa och andra svåra frågor i *Vår Gud*. Han förklarar i detalj hur förnuftet, vetenskapen och den mänskliga naturen i sig alla pekar på Guds existens och motbevisar flera argument som ateister har lagt fram. Författaren ber de som redan tror på Gud att reflektera:

Kan du ärligt förklara att din tro påverkar din vardag som en levande verklighet? Känner du verkligen Guds kärlek i ditt hjärta och fruktar hans missnöje; motiverar din tro dig verkligen att göra gott och undvika det onda? I alla frågor, sätter du verkligen din tillit till Gud och inte på materiella medel?

För både sökare, troende och ateister kommer *Vår Gud* att testa din tro och lägga fram ett övertygande argument för existensen av en Högsta Gudomlig Varelse som kan förändra ditt liv.

VÅR
GUD

Mirza Bashir Ahmad, M.A.

Vår
GUD

*Att bevisa Guds existens med
rationella medel*

Mirza Bashir Ahmad, M.A.

VÅR GUD

*Svävar ni i osäkerhet om Allah,
himlarnas och jordens Skapare?
(Heliga Koranen, 14:11)*

Vår Gud

(Our God)

Att bevisa Guds existens med rationella medel

av

Haḍrat Mirza Bashir Ahmad, M.A.

Vår Gud

A Swedish rendering of the book:

ہمارا خدا

Our God

Först utgåvan på Urdu publicerad i Qadian, Indien år 1927

Först utgåvan på Engelska publicerad i Storbritannien år 2007

Första svenska upplagan 2023

Svensk översättning: Waseem Ahmad Zaffar

Kontakt:

Islams Ahmadiyyaförsamling

Nasir Moskén

Tolvskillingsgatan 1

SE-414 82 Göteborg, Sverige

tel. 031-741 64 80, 031-741 64 89

e-post: info@ahmadiyya.se

webb: ahmadiyya.se, alislam.org

© Islam International Publications Ltd.

Publicerad av:

Islam International Publications Ltd.

Unit 3, Bourne Mill Business Park, Guildford Rd

Farnham, Surrey GU9 9PS

Storbritannien

ISBN: 978-91-987345-2-2

Ingen del av denna publikation får reproduceras eller överföras i någon som helst form, eller på vilket sätt som helst, vare sig elektroniskt eller mekaniskt, inklusive fotokopiering, inspelning eller någon slags informationslagring och återhämtningssystem, utan skriftligt tillstånd från utgivaren.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Om författaren.....	ix
Förord till utgåvan från 2007.....	xi
Förord till nuvarande utgåvan	xiii
Introduktion	1
<i>Trons svåra situation i nuvarande tidsålder.....</i>	<i>4</i>
<i>Om Gud finns, varför kan vi då inte se Honom?</i>	<i>7</i>
<i>Varför vi bör fråga om Gud?.....</i>	<i>12</i>
<i>Metoder för att undersöka Guds existens</i>	<i>21</i>
<i>Intentionsrollen inom forskningsområdet.....</i>	<i>23</i>
<i>Två nivåer av tron på Gud.....</i>	<i>27</i>
Logiska argument för Guds existens	35
<i>Försiktigt tillvägagångssätt.....</i>	<i>35</i>
<i>Argument baserat på Fitrah, det vill säga mänsklig natur</i>	<i>38</i>
<i>Argument baserade på skapelsen och universums operativa</i>	

<i>system</i>	45
<i>Tron på Gud och västerländska forskare</i>	58
<i>Varför orsakar moderna filosofiska begrepp människor att tvivla?</i>	72
<i>Gud är inte skapad</i>	81
<i>Varför inte överväga att universum är oskapat?</i>	86
<i>Kunskap om det Goda och det Onda som argument</i>	94
<i>Bevis på universell acceptans</i>	103
<i>Är tron på Gud baserad på vidskepelse?</i>	106
<i>Tre grader av säkerhet</i>	109
<i>Profeters oundvikliga seger</i>	110
<i>De rättfärdigas vittnesbörd</i>	128

Stora fördelar med tron på Gud 141

<i>Tro på Gud skapar Enighet och Brödraskap</i>	142
<i>Är religion orsaken till krig och oro i världen?</i>	150
<i>En liten redogörelse</i>	159
<i>Tron på Gud hindrar en från att begå ondska</i>	160
<i>Tron på Gud främjar godhet</i>	162
<i>Tron på Gud hjälper till att studera sakers verklighet</i>	162
<i>Tron på Gud ger dig hjärtats tillfredsställelse</i>	166
<i>Tron på Gud fastställer moraliska normer</i>	167

Motargument mot argument som stöder ateism.....	171
<i>Tre typer av ateister.....</i>	<i>171</i>
<i>Det första argumentet för ateism och dess motargument.</i>	<i>173</i>
<i>Det andra argumentet för ateism och dess motargument</i>	<i>174</i>
<i>Det tredje argumentet för ateism och dess motargument.</i>	<i>175</i>
<i>Det fjärde argumentet för ateism och dess motargument</i>	<i>177</i>
<i>Det femte argumentet för ateism och dess motargument.</i>	<i>178</i>
<i>Det sjätte argumentet för ateism och dess motargument.</i>	<i>191</i>
<i>Det sjunde argumentet för ateism och dess motargument:</i>	
<i>Freuds teori.....</i>	<i>195</i>
<i>Kommunism och Gud.....</i>	<i>201</i>
<i>Rättvis fördelning av rikedom inom Islam.....</i>	<i>205</i>
Slutsats	209
Epilog.....	211
Förkortningar som använts i boken.....	217
Translitteration.....	218

OM FÖRFATTAREN

Hans Helighet Mirza Bashir Ahmad^{ra} föddes den 20 april 1893 och var son till den utlovade Messias^{al} i enlighet med den Gudomliga profetian: “*Qamarul-Anbiyā*’ [Profeternas Måne] kommer ankomma och din sak kommer att uppenbaras. Snart kommer en son födas hos dig och nåd kommer nära dig”.

Han tog sin studentexamen med utmärkelse år 1910 och tog en mastersexamen i arabiska år 1916 i enlighet med den utlovade Messias^{al} önskan.

Med Allahs välsignelser, den utlovade Messias^{al} böner och vägledning från hans äldre bror Hans Helighet Khalifatul-Masih II^{ra}, och hans Gudagivna förmågor tjänade han Ahmadiyya Muslimska Jama’at under hela sitt liv i olika kapaciteter.

Han var en stor religiös forskare och produktiv författare. Hans böcker, artiklar och tal är lättförståeliga för gemene man. Han skrev om många ämnen; hans magnum opus är *Sīrat Khātamun-Nabiyyīn* [The Life and Character of the Seal of the Prophets]. *Sīratul-Mahdī*, *Silsilā-e-Aḥmadiyya*, *Tablīgh-e-Hidāyat*,

Kalimatul-Faṣl, och denna bok, *Hamārā Khudā [Vår Gūd]*, är några av hans viktiga verk.

Förutom sina böcker bidrog han med hundratals artiklar till samfundets dagstidningar och tidskrifter, speciellt *Al-Fazl*.

Han var en Guds man, mottagare av Gudomliga uppenbarelser och visioner men han talade sällan om dem. En av hans uppenbarelser var "*Assalāmu 'alaikum*" [Frid vare med dig] och en annan var:

اٹھ محمدی تیری سر بلندی کا وقت قریب آ گیا ہے۔

Det betyder, "Stig upp Muhammadi, tiden för din upphöjdhed har närmat sig"

Han avled den 2 september 1963, vid 71 års ålder.

FÖRORD TILL UTGÅVAN FRÅN 2007

Jag har blivit ombedd att skriva ett kort förord till den engelska översättningen av boken *Hamārā Khudā* [Vår Gud], skriven på urdu av min far, Hans Helighet Mirza Bashir Ahmad, när han var ung.

Mitt djupaste och bestående intryck av min far kretsar kring hans totala underkastelse och obegränsade kärlek till Allah, den Helige Profeten^{sa} av islam, och den utlovade Messias^{al}. Det verkade som om hela hans liv kretsade kring dem. I familjesammankomster, särskilt när han tilltalade sina barn, berättade han några berättelser om var och en av hans tre kärlekar och hans ögon fylldes med tårar genom intensiva känslor. I mitt sinne kan jag se honom nu som om detta skedde idag, när i själva verket incidenterna relaterar till ett sjuttioårigt sedan. Det är ingen överraskning att detta borde vara så, på grund av den totala uppriktigheten och den totala hängivenheten som han tilltalade oss med. Det är

därför ingen slump att han skrev böcker om dessa tre ämnen som styrde hans liv och förtärde hans uppmärksamhet.

Förutom hans bok *Hamārā Khudā* [Vår Gud], skriven till stor del för ungdomen som sveptes av ateisternas litterära angrepp, efter omfattande forskning skrev han också boken *Sīratun-Nabī* i tre volymer. Denna mottogs med stor uppskattning och jubel, även bland framstående icke-Ahmadiska personligheter som Sir Muhammad Iqbal. Det som imponerade mest på läsarna var hans övertygande försvar och klargörande av ämnen som lockat en hel del kritik i väst, såsom slaveri, månggifte, det sanna begreppet Jihad, självförsvarskrig och totalt förbud mot påtryckningar eller våldsanvändning i frågor som rör tro och samvete.

Hans andra bok i denna kategori är arbetet relaterat till *Sīrat-ul-Mahdī*,¹ återigen publicerad i tre volymer. Den skrevs också med en stor kärlek och hängivenhet och säkerställde att händelserna i den utlovade Messias^{al} liv skrevs ner.

Låt mig till sist göra en ödmjuk begäran om böner för min far. Snälla, när det är möjligt, be en liten bön för honom; hans själ kommer att glädjas och hans barn kommer att förbli evigt tacksamma.

M.M. Ahmad

Amīr

Ahmediyya Muslim Community, USA

July 2002

1. Mahdi^{al} Liv [Utgivaren]

FÖRORD TILL NUVARANDE UTGÅVAN

Under nittonde och tjugonde århundradet har västerländska filosofer såsom Friedrich Nietzsche (1844–1900), som myntade uttrycket “Gud är död”, och Sigmund Freud (1856–1939), som postulerade att Gud och religiösa läror är illusioner att tillgodose mänskliga psykologiska och sociala behov, ledde en begynnande rörelse att främja ateistiska övertygelser. När kristna präster inte kunde förena sina övertygelser om Gud i ljuset av vetenskapliga upptäckter, började människor falla bort från tron helt och hållet. Gradvis ökade missuppfattningen att vetenskapen på något sätt motsäger religionen, detta blev utbrett och infekterade medlemmar av alla uppenbarade religioner, inklusive islam.

Den helige grundaren av Ahmadiyya Muslimska Samfundet, Hans Helighet Mirza Ghulam Ahmad^{al} (1835–1908), lärde att naturens lagar och religionens lagar härrör från samma källa – Gud – och detta aldrig kan vara i motsägelse. Alltså Guds *verk* och Guds *ord* är alltid i harmoni med varandra. Hans Helighet

Mirza Ghulam Ahmad som är den utlovade Messias^{al} och Imam Mahdi, försvarade islam och den heliga Quranen genom att bevisa att dess läror är både rationella och mirakulösa, samtidigt som de harmoniserar med vetenskapens principer.

Hans Helighet Mirza Bashir Ahmad^{ra}, M.A. (1893–1963), förklarar mästerligt i sin urduavhandling *Hamārā Khudā* [Vår Gud] att förnuftet och vetenskapen pekar på Guds existens. Författaren svarar på de vanligaste frågorna, tvivel och invändningar om Guds existens. Han förklarar varför och hur vi ska undersöka Guds existens, räknar upp fördelarna med tron på Gud, och tar upp flera argument som ateister framför för att förneka Gud. Även om den är avsedd för ungdomar som lätt kan påverkas av ihåliga argument som felaktigt återoppar vetenskap och förnuft har boken fått uppskattning av en mycket bredare läsekrets.

Vår Gud är en svensk översättning av boken *Hamārā Khudā*. Boken är översatt av Waseem Ahmad Zaffar och kontrollerad av Qamer Munir Chaudhry och Mansoor Ahmad. Agha Yahya Khan och Muzaffar Ahmad Sanori har hjälpt till i olika kapaciteter för att förbereda denna bok för publicering. Må Allah rikligt belöna dem alla för deras ansträngningar. *Āmīn*.

Munir-ud-Din Shams
Additional Wakīlut-Taṣnīf
London, September 2022

VÅR GUD

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ²
نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّيْ عَلٰی رَسُوْلِهِ الْكَرِیْمِ³
خُدا کے فضل اور رحم کے ساتھ۔ هو الناصر⁴

INTRODUKTION

Jag har under en lång tid velat skriva en bok om ämnet Guds existens till förmån för unga människor i synnerhet. Jag vill på ett kortfattat och enkelt sätt redogöra för de argument som bevisar Guds existens - som är vår Mästare och Skapare - och beskriva Hans utmärkande egenskaper och fördelar och sätt att etablera gemenskap med Honom. På grund av ett antal skäl har jag fram tills nu inte kunnat uppfylla denna önskan. För några dagar sedan frågade någon⁵ mig om Guds existens på sitt egna märkligt sätt,

-
2. I Allahs, den Näderike, den Barmhärtinge, namn
 3. Vi prisar Honom och åberopar välsignelser över Hans ädla budbärare^{sa}
 4. Med Allahs Nåd och Barmhärtinghet. Han är Hjälparen
 5. Denna person har sedan dess avlidit, Må Allah den Upphöjde behandla honom med förlåtelse, nåd och barmhärtinghet

vilket återuppväckte min gamla önskan. Jag tog detta för att vara en uppmaning från bortom och började skriva denna bok.

وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَالْيَهُ أُنِيبُ⁶

Det skulle vara fel att tro att jag har förberett mig själv för denna uppgift, eller att jag vill kasta något ljus på det från en ren intellektuell synpunkt. Det enda jag har i åtanke är att dela med mig min befintliga kunskap om ämnet med unga och vanliga människor på ett enkelt och kortfattat sätt. Om Gud vill, kan det ge vägledning till någon förlorad själ eller aktualisera någons stagnerande tro, eller tjäna till att trösta något ängsligt och rastlöst hjärta, eller måhända kommer vår mycket kära (läsare) kanske komma att inse att det sanna målet och syftet med våra liv är att känna igen vår Herre, vars kärlek är större än någon annans.

Innan jag börjar ber jag till den Allsmäktige: "O Herre, Du är medveten om alla mina brister, mina kunskaper och gärningar är inte gömda från Dig. Ge mig genom Din nåd styrka att slutföra denna bok i enlighet med det som gläder Dig. Ge styrka till mina ord och led min penna längs rättfärdighetens och sanningens väg så att folk kan känna igen Dig och uppnå målet med sina liv. O min Hjälpare och Ledsagare, även om jag anser mig själv sann i mina avsikter så känner Du mig bättre än jag känner mig själv. Om Du är medveten om några dåliga avsikter från min sida så visa mig barmhärtighet och rena mig så att den här boken inte blir berövad de välsignelser som Du skickar ner till stöd för sanningen.

6. Jag har ingen makt utom genom Allah. På Honom litar jag och till Honom vänder jag mig (*Sūrah Hūd*, 11:89)

Låt det bli så, O min Herre och Mästare, O Du som är den mest Barmhärtige av dem som visar barmhärtighet, *Āmīn!*”

Trons svåra situation i nuvarande tidsålder

Först och främst vill jag uttrycka extrem oro för tron på Gud som hålls av vissa människor i denna tidsålder. På ytan tror alla religioner i världen på Guds existens. Deras anhängare bekänner samma tro, förutom en obetydlig minoritet som öppet förnekar Hans existens. Men när vi noggrant undersöker situationen finner vi att tron på Gud snarare bygger på form än verkligt innehåll. Människor har ärvt denna tro från sina förfäder och känner sig skyldiga att följa den - om än skenbart - till grunden för sina religioner. De vill inte överge tron för att samhället ska sönderfalla, men i djupet av sina hjärtan känner de att Gud verkligen kan existera. Av dessa skäl vågar de inte förneka Hans existens och tror på att de har en Gud. Men i verkligheten tror de inte på Gud och deras hjärtan saknar tron som ett ödelagt hus saknar boenden.

Detta gäller inte bara för ett visst land eller religion. Det är tämligen sant för alla religioner i hela världen. Giftet av otrohet har trängt sig djupt in i alla religioners anhängare, oavsett om de är zoroastrier, buddhister, hinduer, judar, kristna, sikher eller muslimer, etc. Materialismens sårande och skadliga vindar har förminskat varje fruktträd i tron till aska. Om någon söker sanningen i detta påstående kan jag framföra sådana bevis som inte kan nekas av någon rättvis person. Till de som tvivlar ställer jag bara en fråga: Efter att ha analyserat tillståndet i sitt egna hjärta och sina kamraters, kan de ärligt säga att de alla verkligen tror på Gud? Jag talar inte om ytliga eller ärftliga ritualer utan om sann och levande tro. Känner och upplever de Guds existens så som de kan känna och uppleva materiella och påtagliga saker i denna värld? Är de lika säkra på Guds existens som de är på förekomsten

av solen, månen, bergen, floderna, sina hus, sina förfäder och sina vänner? Om inte bör de förstå att vi inte kan betrakta deras tro för att vara sann. De är inte alls säkra på Guds existens och kan liknas vid dem som håller fast vid ett lik och föreställer sig att det lever.

Om de säger att tron och tros förhållandena som jag har nämnt ovan är av högsta möjliga nivå och det bara är de som är utvalda av Gud som är välsignade med en så hög position, så är deras uttalande ytterligare bevis på deras okunnighet, för de vet ingenting om den högsta grad av tron och de kan knappast uppskatta den. Faktum är att denna nivå av tro då man tror på Gud precis som man tror på materiella föremål i denna värld endast är en genomsnittlig nivå av tro. Har ni inte läst den hadith (tradition) där den Helige Profetensa sagt att en troende med den genomsnittliga nivån av tron föredrar att brännas till aska än att överge sin beklännelse? Men om man befinner sig på en lägre nivå av tro frågar jag: Kan ni ärligt säga att er tro påverkar ert liv som en levande sanning i verkligheten? Känner ni verkligen Guds kärlek och rädslan för Hans vrede i era hjärtan? Förmår er tro er att göra gott och förkasta ondska? Läger ni verkligen er tillit på Gud i alla ärenden snarare än tillit på materiella medel?

Jag frågar er inte om ni ibland känner att ni har något förhållande till Gud, eller om tänkandet på Honom förhindrar er från ondska, för att ett sådant tillstånd kunde vara sant även för en person som har insikt nog att inte förneka Guds existens. Ibland uppkommer tanken för honom att Gud som har skapat människan och kontrollerar universum faktiskt kan existera och att han någon dag måste stå tills svars inför Honom. Självklart kan en sådan person känna en viss anknytning med idolen av en påhittad gud, och denna tanke kan ibland stoppa honom från att begå synd

och uppmana honom att göra gott och han kan ibland lyckas se bortom de materiella sakerna mot Gud och känner att det verkliga förtroendet endast kan placeras i Gud. Men ett sådant tillstånd kan inte kallas för sann tro, det är snarare ett tvivelstillstånd som håller honom svängandes som en pendel. Det kan bara kallas för sann tro när det blir en permanent del av ens liv och tar rot i hjärtat som en evig sanning. Det blir föda för själen och en fyr för att varna mot alla synders mörka gränder. Genom en sådan tro är vägarna till rättfärdighet upplyst för honom och alla materiella saker förlorar sin betydelse. Han är inte längre beroende av materiella medel utan ställer sitt verkliga förtroende till Gud - den yttersta orsaken till alla orsaker. Elden av Gudomlig kärlek fortsätter att brinna i hans hjärta och rädslan för Hans missnöje överväger hela hans väsen.

Finner ni verkligen en sådan tro i era hjärtan? Om inte - och det är det mest sannolika - så var vänliga och hävda inte att ni är troende. Sök istället sann tro som härstammar från himlen och lyser upp de längsta och mörkaste vråna i hjärtat som en kraftfull lampa. När detta händer ska Gud upphöra att vara en bild av era fantasier och ska avslöja sig i Hans sanna form, som Levande, Självbevarande och Allsmäktig Suverän, som är Kärleksfull och Vänlig. Hans rike kommer att bli mycket tydligare och manifesterat än de jordiska monarkernas.

Den sanna tron är kortfattat iögonfallande genom sin frånvaro i vår tidsålder. Inte bara är den frånvarande från massornas hjärtan, utan även från dem som bekänner sig att vara ledare för religionen och hävdar att de är övervakare för människors tro, även de har fallit rov för ateismen. Antingen lurar de världen eller så lurar de sig själva. Deras läppar bekänner men deras hjärtan

är tomma. När det gäller andlighet har världen verkligen fallit i mörkrets avgrund och det finns inte det minsta flimmer för att vägleda en vinglande och snubblande sökare. Är det inte dags för Guds eviga tradition att Hans manifestations sol stiger upp ur hjärtat från en helig person och upplyser världen?

Mina kära medmänniskor! Kasta er inför den Gudomliga tröskeln, ty Gud har sett er situation och har väckt en Andlig sol från östra horisonten. Öppna fönstren i era hjärtan och låt den här solens rena strålar skingra mörkret av tvivel och misstankar, så att mörkrets natt kan bli en ljus dag!

Om Gud finns, varför kan vi då inte se Honom?

Jag vill först ta bort en missuppfattning som människor vanligtvis har angående Guds existens. Om Gud finns, varför kan vi då inte se Honom? Detta är knappast en ny fråga, den har ställts i urminnes tider. Den Heliga Quranen berättar för oss att samma fråga ställdes till den Heliga Profetensa av de icke-troende i Arabien . När jag hör människor ställa denna fråga tycker jag synd om dem. Det är så synd att när man snubblar och orsaken blir trubbad av likgiltighetens slöjor börjar man förneka självklara sanningar. När denna invändning togs upp förr i tiden - trots att den är absurd och grundlös - hade den potentialen att lura okunniga människor. Men vad som förvånar mig är att denna invändning tas upp i nuvarande tidsålder! Jag är verkligen förvånad över intellektet hos människor som använder sådana invändningar för att motivera sin förnekelse av Gud. Men då det är en invändning, kommer jag att svara på den om än kortfattat.

Det finns olika sätt att lära sig om saker. Exempelvis lär vi oss genom syn, ljud, smak, lukt, konsistens eller rörelse. All information vi inhämtar från de olika sinnen har samma grad av äkthet och trovärdighet. Vi kan inte kräva att vi måste lära oss om något genom ett visst sinne, och om det inte går så kommer vi att förneka dess existens. Till exempel är ögonen mediet för att uppleva olika färger; näsan används för lukter och öronen är till för att höra ljud. Skulle det inte vara ren galenskap att insistera på att om vi inte kunde se en viss lukt med våra ögon, eller lukta en viss färg med vår näsa, eller känna ett visst ljud med våra händer, att vi då inte tror på att det existerar? Den som ställer sådana krav skulle betraktas som galen och om denne inte läggs in på ett vårdboende för galningar kommer denne säkert att bli ett föremål för skratt. Det är konstigt att folk har sådana invändningar om Gud och fortfarande anses vara kloka! Hittar de ingenting annat än Gud att göra till sitt föremål för hån?

Hittills har jag bara nämnt de fysiska sinnen som vi använder för att förvärva kunskap om olika världsliga fenomen. Men det finns otaliga andra saker som vi inte kan uppleva genom något av våra fysiska sinnen. Ändå är vi lika säkra på dem som på de andra. Ta till exempel den magnetiska kraften. Kan vi se den med våra ögon? Eller höra den med våra öron? Eller lukta den med våra näsor? Eller smaka den med våra tungor? Eller röra den med våra händer? Nej, men ingen av oss förnekar någonsin dess existens. Trots att man inte kan uppleva magnetisk kraft genom våra vanliga sinnen, säkerställer vi inte motsatsen som verklighet, för vi kan kategoriskt observera effekterna av denna kraft och den skapar samma grad av säkerhet som uppnås genom direkt uppfattning. När vi ser en helt vanlig bit av metall dras mot en magnet, och

vi ser detta gång på gång, leder detta oss till att inse att det måste finnas en kraft i magneten. Vi ser inte magnetismens kraft men vi tror att magneten har ytterligare kraft, förutom de uppenbara egenskaperna, som bara kan vara observeras av dess egenskaper och inte direkt genom våra sinnen. På samma sätt är det med elektricitet, vilken inte är synlig men som påverkar vår övertygelse på grund av dess effekter. Med knappen på en strömbrytare kan vi snabbt starta en fläkt i rummet, vi får en bekräftelse på att fläkten drivs av en extern kraft som var där innan vi tryckte på knappen. Även om vi inte kan se, höra, lukta, smaka eller uppleva den genom något av de gemensamma sinnen direkt är vi övertygade om att el är en stor makt. Detta beror på att vi bevittnar dess effekter och förnekar aldrig dess existens, inte ens för ett ögonblick. Vi tror på den så som vi tror på solen, månen, bergen och floderna.

Tänk på känslan av kärlek. Har någon någonsin sett, hört, luktat eller rört kärlek? Om det finns någon läsare av denna bok som verkligen vårdar kärlek och har känt det i sitt hjärta frågar jag denne om denne har upplevt i sitt lilla hjärta - som kan väga mindre än ett kvarts kilo - det gränslösa havet av kärlek, som kan betraktas som en av de mest kraftfulla och fantastiska naturliga krafter i en storm. Det genererar så mycket energi och kraft i den svaga mänskliga ramen som för den älskades skull utmanar bergen, strömmar i öknen, tar sig an djungelns djur, hoppar in i bränder och möter havets rasande stormar men aldrig ger upp. Han håller sig vaken under nätterna, vandrar omkring under dagen som en besatt och hans liv ebbar ut från hans ögon, men tröttnar aldrig. Finns det någon som kan förneka existensen av denna kraft, trots att ingen någonsin sett, hört, luktat, smakat eller rört den? Tid, ålder, makt, känsla, lust, ilska och barmhärtighet är bara några

exempel på saker som vi tror på men aldrig direkt har uppfattat av våra fysiska sinnen.

Det är därför barnsligt att insistera på att om vi inte får kunskap av något på ett visst sätt så kommer vi inte att tro på dess existens. Poängen är att få kunskap oavsett vilken riktning den kommer ifrån. När ändamålet uppnås är allt annat löst.

Om någon säger att han bara tror på det han ser inuti ett rum, vilket han letts in i, genom att bryta upp taket och inte genom att helt enkelt gå in genom dörren, skulle jag misstänka att det han egentligen vill är att riva taket snarare än att se rummet. Har han en gång gått in i rummet spelar det ingen roll om han gick in genom taket eller genom dörren. När allt kommer omkring kan ni bara komma in genom passagen som är specificerad för den. Att kräva en passage av eget val är ren galenskap. Och om en sådan önskan skulle uppfyllas skulle andra börja ställa liknande krav. Med andra ord, människor vill att Gud ska bli en leksak för deras fantasi och hålla på och ändra Sina attribut som en imitator (Gud förbjude) så att alla blir nöjda.

مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ⁷

De uppskattar icke Allah med den uppskattning som tillkommer Honom. Allah är förvisso Stark, Mäktig.

Försök förstå att ju mindre subtil en sak är desto lättare kan den observeras genom fysiska sinnen och ju mer subtil den är desto svårare är det för de fysiska sinnena att uppleva den. Det är på grund av denna anledningen som vi måste lita på deras egenskaper

7. *Sūrah al-Hajj*, 22:75.

och deras beteende snarare än på direkt observation när vi försöker lära oss om subtila saker. Hur är det då möjligt för Gud - som är den mest subtila Varelsen men också skaparen av alla subtila saker - att ses av våra fysiska ögon? Invändningen från kritikerna att de inte kommer att tro på Gud tills de ser Honom med sina ögon är därför absurd. Det skulle innebära att kritiker antingen anser att Gud är ett kroppsligt väsen, eller åtminstone vill att Gud skall anta en kroppslig form så att man kan vara helt säker genom att se Honom med egna ögon. Men problemet är att det finns miljontals blinda människor i denna värld. Skulle de då inte ha rätten att kräva att Gud antar någon annan form så att de kan smaka, lukta eller känna honom? Innebär inte detta att förlöjliga Gud? Så skamligt för en människa som uttrycker sig för att ha ett sinne och ett hjärta!

Om någon säger att han inte tror på Gud om han inte ser Honom med sina egna ögon, allt jag kan säga är att om Gud kunde ses med ögonen skulle Han inte vara värd att tro på alls. Detta beror på att i så fall skulle många av hans andra attribut saknas. Han är inte kroppslig, men i det här fallet skulle Han bli kroppslig. Han är oändlig men skulle bli ändlig och så vidare. Dessutom, om Gud skulle anta en kroppslig och en ändamålsenlig form för er skull, vad finns det för garanti på att ni inte skulle avvisa honom och säga att ni inte tror på en kroppslig och oändlig Gud?

O Gud, så Helig, Förtjusande och Perfekt Du är! Alla Dina attribut är bevakade av varandra. När någon angriper något av Dina attribut så skämmer något annat av Dina attribut ut angriparen - som vaksamma och pliktiga vakter. Vi har sett hur en kritiker försökte skapa tvivel om Guds attribut att vara Gömd, men

Hans attribut att vara Okroppslig och Oändlig kom fram på en gång och avfärdade invändningen.

Guds Skönhet ligger i att Hans varelse är Dold från vår fysiska ögon och ändå är så uppenbar för oss; Han är Diskret men är fortfarande mer uppenbar och märkbar än materiella saker. Olycklig är han som faktiskt inte förstår den här subtila sanningen, för han står på randen av förödelse.

Sammanfattningsvis kräver den Gud Allsmäktiges perfektion att Han är Subtil och Dold från de fysiska ögonen. Detta borde inte orsaka osäkerhet om Hans existens, för det finns långt mer säkrare och avgörande sätt att känna igen Honom på.

Mina kära medmänniskor, beröva er inte från den värdefulla tron på grund av sådana grundlösa missuppfattningar. Kommer ni följa dem som trodde på de magnetiska och elektriska krafterna trots att de inte kunde se dem; och accepterade tiden och rummets suveränitet och böjde sig inför lust och ilska; men när det gällde att erbjuda sin Herre och Mästare sin kärlek genom hyllning och sin tjänstgöring, vägrade de? Visst ska ni inte göra något sådant!!

Varför vi bör fråga om Gud?

Nu kommer vi till ämnet. Den som inte tror på Gud kan naturligtvis undra varför denne skall slösa bort tid och energi på att ta reda på om det finns en Gud. Därför är det avgörande att svara på denna fråga redan i början.

Låt oss först förstå att det enbart finns två sätt att ta reda på om vi behöver göra något eller inte. Först bedömer vi om det vi erbjuds ger oss någon fördel. Om så är fallet accepterar vi, annars

avstår vi. För det andra bedömer vi om det finns någon förlust om vi bortser från erbjudandet. Om så är fallet accepterar vi, annars avstår vi.

Om det finns en fördel med att påbörja en uppgift eller om vi riskerar förlust om vi avstår så kommer varje klok person dra slutsatsen att det inte bara är lämpligt utan viktigt att utföra uppgiften. Med samma princip kan vi bestämma graden av betydelse för en viss uppgift. Det vill säga, om vi förväntar oss en stor fördel av att utföra en uppgift eller riskerar en stor förlust genom att avstå, då blir det alltmer nödvändigt för oss att genomföra den.

Med tanke på dessa två principer, låt oss svara på frågan som om vi behöver fråga om Guds existens. Om det bevisas att Gud existerar, i sådana fall: 1) Finns det någon vinst för oss att tro på Honom? 2) Finns det någon förlust för oss på något sätt om vi förnekar Honom? Svaren på dessa frågor beror på hur frågan ställs inför oss. Om frågan presenteras för oss på sådant sätt att det knappast gör någon skillnad för oss om vi tror på Gud eller inte, då skulle det bara vara en hypotetisk fråga och alla, med undantag för dem som är intresserade av sådana hypoteser, skulle vara berättigade att vägra att undersöka vidare. Folk vill givetvis koncentrera sig på de frågor som direkt gynnar eller skadar dem. Till exempel, om någon skulle hävda att denne har upptäckt en ny stjärna miljarder ljusår från jorden, som inte har den minsta effekt på vårt solsystem eller på vår planet, så skulle vi förvänta oss att ingen förutom astronomer vara intresserad av stjärnan. Men om någon skulle hävda att han har upptäckt ett nytt läkemedel som kan föryngra människokroppen, märkbart förlänga livet till i genomsnitt 150–200 år och försena effekterna av ålderdom, och om personen som gör ett sådant anspråk inte är en bedragare, skulle

hela världen bli betagen. Om ett sådant påstående vore sant skulle det påverka människors liv signifikant.

När vi återkommer till frågan om Gud finner vi att det finns tre källor som ställer frågan för oss: 1) Den mänskliga naturen, 2) Förnuftet, 3) Religionen.

Jag ska först och främst ta upp den mänskliga naturen. Alla som har sinnen som är benägna att analysera och vars sanna natur inte omfattas av mörkrets och okunnighetens slöjor känner ibland djupt i sitt hjärta att det sannolikt finns en Gud som har skapat oss och som styr detta universum. På samma sätt, om vi inte hamnade i detta universum av oss själva och om det finns någon som har skapat oss, då skulle det väl finnas något syfte i Skaparens sinne? Även om jag inte implicerar att mänsklig natur också ger svar på dessa frågor är det säkert att den tar upp dem i våra sinnen på ett sådant sätt att vi inte kan avfärda föreställningen som irrelevant. Man har all rätt att undersöka och komma till slutsatsen att det inte finns någon Gud och den här världen och allt som finns verkligen har kommit till existens från ingenting och existerar av egen kraft, men efter alla dessa frågor kan ingen förneka rätten till att undersöka denna fråga.

Detsamma gäller för mänskligt förnuft, trots att man så småningom kan komma till slutsatsen att det inte finns någon Gud så ställs dessa frågor till oss väldigt kraftfullt. Faktum är att förnuftet presenterar dessa frågor mycket tydligare och mer noggrant än den mänskliga naturen gör. Den varnar oss, ber oss att reflektera och betrakta att om det inte finns en Gud, vem har då skickat oss till denna värld för ett visst syfte? Och låt oss inte dö utan att känna till Honom och vara omedvetna om syftet med vår skapelse. Vi måste därför vakna upp och försöka hitta Honom!

Vi har inte kommit till denna värld enbart för att äta och dricka och uppfylla våra sensuella önskningar och att lämna en avkomma som spelar samma roll i världen som vi har gjort! Låt oss öppna våra ögon och reflektera över om vi har blivit skapade ur intet. Är det komplexa och omfattande systemet i vår kropp sin egen skapare? Är kosmos, med sin intelligens ett organiserat och balanserat system som arbetar över hela längden och bredden, bara ett resultat av slumpen? Om detta inte är fallet, och det här systemet i själva verket är en manifestation av det Högsta Väsendets stora makt, är det då möjligt att Han bara har skapat detta stora universum som en leksak att behaga Honom så att när Han har fått nog av det, förstör Han den med ett slag av Sin mäktiga hand och skapar ett nytt?

Är det inte troligt att det finns ett syfte för människans liv? Är det inte sannolikt att han kommer att bli ansvarig för sina gärningar? Det här är frågor som uppstår i varje människas sinne. Fråga dig själv, är dessa frågor så irrelevanta och meningslösa att vi inte ens borde bry oss om att tänka på dem? Jag ber dig inte att svara på dessa frågor, eftersom deras svar kan variera enligt varje enskilds förmåga och ingen ärlig forskare kan på förhand berätta vad resultatet av dennes undersökning kommer att vara. Men en sak kan jag förvisso säga, sättet som dessa frågor uppstår på i våra sinnen kräver att vi inte slösar bort någon tid utan att vi försöker ta reda på deras svar. Vi borde inte vila ett ögonblick tills vår oberoende och ärliga utredning har lett oss till en slutgiltig slutsats.

Sammanfattningsvis presenterar den mänskliga naturen och intellektet denna fråga - Guds existens - på ett sådant sätt som provocerar oss otvetydigt att söka sanningen om Guds existens. Är det verkligen irrelevant för oss att söka ett svar på frågan om

huruvida vi har eller inte har en Skapare? Och är det så irrelevant att fråga, ”Om någon har skapat oss, vem och var är Han och vad är Hans attribut?” Om vi har en Skapare, spelar det då ingen roll om vi lär oss vad syftet är med vår skapelse och hur vi kan uppnå det? Om dessa frågor är relevanta, och säkerligen är de det, då kan ingen klok person vägra att söka dess svar.

Sist men inte minst tas denna fråga också upp av religionen. Alla religioner i världen lyfter frågan om Gud Allsmäktige inför oss. Gud och Hans attribut utgör själva kärnan av alla religioners lärdomar och miljarder av dess anhängare tror på att deras religioner har kommit från Gud och är baserade på det Gudomliga ordet som har uppenbarats genom tiderna och har upplyst världen. Även om vissa lärdomar av dessa religioner har blivit interpolerade och korrumpierade var de ursprungligen baserade på Gudomlig uppenbarelse. Därför ger religioner mycket mer detaljerad, tydlig och bestämd beskrivning av Guds väsen, än mänsklig natur eller mänsklig anledning. Med andra ord, det korta budskapet som finns i mänsklig natur och resonemang har utarbetats genom uppenbarelse. Mänsklig natur och resonemang ger bara ledtrådar till möjligheten av Guds existens, men religion talar om för oss med absolut säkerhet att vi har en Gud, vem som är vår Skapare och Mästare och vem som har skickat oss till denna värld för ett speciellt syfte. De olika religionerna kan skilja sig från varandra i deras lärdomar, men de är helt överens om de grundläggande punkterna. Till exempel så är de överens om att universum har en Skapare och Mästare med fullständig kontroll över våra liv och att Han har föreskrivit något syfte för våra liv och lärt oss hur vi skall uppnå det. Religioner lär att döden inte är slutet på människans liv, snarare finns det ett annat liv efter döden där vi ska få en

belöning för gärningarna i vår nuvarande existens. Detta enhälliga vittnesbörd från alla religioner leder oss till frågan om den Allsmäktige Gud på ett sådant sätt att vi blir tvungna att granska och hitta svaren. Om alla ovanstående påståenden gjorda av olika religioner är sanna, att då vara omedveten om Gud är den största förlusten vi möjligen kan lida i denna värld, för sådan okunnighet skulle innebära att vi har levt våra liv förgäves. Å andra sidan hävdar alla religioner att erkännandet av Gud och ett starkt förhållande med Honom är större än alla vinster som vi eventuellt kan förvärva i denna värld. Att upprätta detta förhållande innebär att vi har uppnått målet för vilket vi skapades, och att vi har uppfyllt syftet med våra liv. Därför är slutsatsen att sökandet efter Gud är så viktigt att ingen förnuftig person har råd att ignorera det för ett ögonblick.

Efter att ha diskuterat enhälliga vittnesbördet från religionerna skulle jag vilja säga något särskilt om islams läror. Islam berättar för oss att vi har En Gud, som är vår Skapare och Mästare, och att Han har fört oss till existens från ingenting och det är Han som styr våra liv. Han vill att vi ska uppnå en högre status. Han har gjort alla slags åtgärder för vår välfärd. Islam säger att vi har En Gud som är Nåderik, det vill säga Han tar hand om alla våra behov och Han förser oss våra behov utan att vi frågar eller strävar efter dem. Islam säger att vi har En Gud som är Barmhärtig, det vill säga Han skapar den bästa belöningen för våra ansträngningar och låter dem inte gå förgäves. Islam säger att vi har En Gud som är Domedagens Herre, det vill säga Han avger dom, belöning eller straff för våra gärningar. Han varnar oss för konsekvenserna av att följa fel väg så att vi inte blir obetänksamma och glömmer målet med våra liv som Han har föreskrivit för oss. En dag kommer vi att

hållas ansvariga inför Honom. Islam säger att vi har En Gud som är den Mest Förlåtande när vi strävar i Hans väg, Han förlåter våra misstag och brister och skyddar oss från deras dåliga konsekvenser. Islam säger att vi har En Gud som är Accepteraren av ånger, det vill säga när vi känner sann ånger för våra synder och vänder oss mot rätt väg med sann uppriktighet och helhjärtat lovar att bli av med syndernas konsekvenser och att göra goda gärningar, då kommer Gud också till vår hjälp, accepterar vår ånger och ersätter våra synder med Sin nåd. Islam säger att vi har En Gud som är Allsmäktig, det vill säga inget är bortom Hans kraft, oavsett hur svårt eller omöjligt det kan tyckas oss. Islam säger att vi har En Gud som är Allhörande, det vill säga Han hör alla och det finns ingen röst som inte når Honom. Islam säger att vi har En Gud som är Allvetande, det vill säga ingen handling eller tanke, oavsett öppen eller dold, ligger utanför sfären av Hans kunskap. Islam säger att vi har En Gud som är Hjälparen, det vill säga i tider av kris och svårigheter kommer Han till vår undsättning förutsatt att vi har ett sant förhållande med Honom. Islam säger att vi har En Gud som är Evig - det vill säga Han har alltid funnits och kommer alltid att finnas, tiden har ingen effekt på Honom. Islam säger att vi har en Gud som är den Mest Majestätiska, det vill säga Han är den perfekta blandningen av allt som är perfekt och allt som är bra och Han ensam är värd vår tillbedjan. Islam säger att vi har En Gud som är väldigt kärleksfull, det vill säga Han älskar de som skapar personlig förbindelse med Honom och Han visar mer kärlek och lojalitet gentemot dem än någon annan älskare. Islam säger att vi har En Gud som Talar, det vill säga Han skänker sitt tal till de som har etablerat gemenskap med Honom. Även om Han är osynlig för våra ögon är Han den mest subtila, Han flödar rent

vatten från Sitt kärleksfulla tal på dem vars hjärtan brinner med elden av Hans kärlek så att de inte bränns till aska. Den utlovade Messias(al), grundaren av Ahmadiyya Muslimska Samfundet, har uttryckt det så vackert:

میں تو مر کر خاک ہوتا گر نہ ہوتا تیرا لطف پھر خدا جانے کہاں یہ پھینک دی جاتی غم
*Om det inte vore för Din nåd, så skulle jag ha varit aska;
 Endast Gud vet var denna aska hade kastats.*

Mina kära! Detta är den Gud som presenteras av islam. Jag ber dig inte att tro på Honom. Allt jag säger är att detta är vår Guds egenskaper tillkännagivna av islam. Islam går vidare och proklamerar att vi kan hitta denna Gud om vi söker och strävar efter Honom. Anser du nu denna sökning och utredning vara oanvändbar och irrelevant? Om du har ett sinne som funderar och ett känsligt hjärta kommer du aldrig anse detta uppdrag meningslöst.

Vakna mina vänner och sträva efter att hitta din Gud! Skynda mot livets fontän. Skynda mot den skatt som kommer att göra dig fri från världens bojor. Jag kan inte beskriva i ord vad du kommer att uppnå när du hittar Honom. Lyssna på dessa heliga verser av den utlovade Messias(al):

تجھے سب زور و قدرت ہے خدایا تجھے پایا ہر اک مقصد کو پایا
*Herre! All makt och styrka tillkommer Dig;
 När vi fann Dig, uppnåddes alla mål.*

ہر اک عاشق نے ہے اک بت بنایا ہمارے دل میں یہ دلبر سبایا
*Varje älskare har skapat sin egen idol;
 Vårt hjärta inhyses enbart av denne Älskvärde.*

وہی آرام جاں اور دل کو بھایا وہی جس کو کہیں رب البرایا
Enbart Han är vår själs tröst och vårt hjärta Kär;
Det är Honom vi kallar för Skapelsens Herre.

ہوا ظاہر وہ مجھ پر بالایادی فسبحان الذی اخزی الاعادی
Han har visat sig för mig, med sina välsignelser;
Helig är Han som förnedrat mina fiender.

مجھے اُس یار سے پیوندِ جاں ہے وہی جنتِ وہی دارالاماں ہے
Mitt väsen är förenat med denne Vän;
Han Allena är paradiset och tillflykten.

بیاں اس کا کروں طاقت کہاں ہے محبت کا تو اک دریا رواں ہے
Var kan jag finna kraft att lovprisa Honom?
Kärleken flödar likt en flod.

یہ کیا احساں ترے ہیں میرے ہادی فسبحان الذی اخزی الاعادی
Hur fantastisk är inte din välvilja, min Vägvisare?
Helig är Han som förnedrat mina fiender.

تری رحمت کی کچھ قلت نہیں ہے تہی اس سے کوئی ساعت نہیں ہے
Det finns ingen brist på Din Barmhärtighet;
Ingen stund förflyter utan den.

شہِ فضل اور رحمت نہیں ہے مجھے اب شکر کی طاقت نہیں ہے
Din Nåd och Barmhärtighet är omöjlig att uppskatta;
Jag har inte kraft att visa tillräcklig tacksamhet.

یہ کیا احساں ہیں تیرے میرے ہادی فسبحان الذی اخزی الاعادی
Hur fantastisk är inte Din välvilja, o min Vägvisare;
Helig är Han som förnedrat mina fiender.

Om du försöker hitta din Herre och misslyckas visar ditt misslyckande i sig självt att ditt liv inte har någon mening därför att något som har kommit till att inträffa av misstag inte kan ha något riktigt syfte. Om så var fallet är din existens meningslös. Skulle denna besegring inte vara bättre än alla de framgångar du uppnått i ditt mållösa liv? Men låt mig försäkra dig, du kommer aldrig att misslyckas med denna sökning. Påbörja därför denna strävan med uppriktighet, kärlek och sann iver och du kommer snart att hitta de trevliga vindarna av framgång som välkomnar dig. Har du inte hört den utlovade Messias(al) verser?

تجھے دنیا میں ہے کس نے پکارا کہ پھر خالی گیا قسمت کا مارا
Vem i världen har anropat Dig;
och fått återvända tomhänt, utan någon lycka?!

تو پھر ہے کس قدر اس کو سہارا کہ جس کا تو ہی ہے سب سے پیارا
Hur tillfredsställd må inte den vara,
Vars största kärlek är Du?.

Metoder för att undersöka Guds existens

Nu ska jag kort beskriva vilka metoder som ska användas i vår undersökning om Guds existens. Om vi inte vet det rätta sättet att

leta efter en viss sak är det inte sannolikt att vi lyckas hitta den. Vi kan slösa alla våra ansträngningar genom att använda fel metod. En person kan inte lyckas gräva en vattenbrunn förrän han väljer en viss tomt och gräver lodrätt på ett specifikt sätt. Om man försöker gräva horisontellt längs jorden, även om man gräver trehundra kilometer, så kommer man att misslyckas då metoden är felaktig! Därför skulle det vara absurt att klaga över att allt detta hårda arbete inte resulterade i något; detta är oacceptabelt för någon förnuftig person. Enbart hårt arbete och ansträngning spelar ingen roll om det inte utförs lämpligt. För att uppnå någonting i den här världen måste vi följa en ordentlig metod i enlighet med naturlagarna. Utan att använda rätt process kan en viss uppgift inte uppnås. Med de religiösa frågorna är det på samma sätt, en metod för varje syfte, och man kan inte uppnå syftet utan att använda rätt metod - oavsett hur hårt man strävar. Denna uppsättning lagar är helt och hållet till vår fördel, utan dem blir det omöjligt för människan att utvecklas intellektuellt och praktiskt. Antag att det inte fanns naturlagar i denna värld och människan uppnådde allt genom att önska det. Vad skulle då hända med denna värld? Skulle okunnighet, avsky, lathet och oerfarenhet inte råda i stället för kunskap, flit, ansträngning och erfarenhet? Skulle det kvarstå någon skillnad mellan den lärde och den okunnige, den arbetsamme och den arbetsskygge, den flitige och den late, den erfarne och nybörjaren? Skulle detta inte blockera människans intellektuella framsteg? Skulle det inte orsaka obotlig skada på människans upphöjda moraliska status? Tänk djupt så inser du att alla fysiska, materiella, akademiska, praktiska, moraliska och andliga framsteg du ser omkring dig enbart beror på det faktum att universum fungerar i enlighet med en uppsättning lagar.

För varje ändamål finns ett visst sätt och utan just detta sätt kan ändamålet inte uppnås. Om du ignorerar naturlagarna kommer detta att skada dina framsteg och blockera det mänskliga intellektets framsteg. Människor som har kallats den mest framträdande av alla skapelser skulle falla lägre än den mest föraktade av hela skapelsen. Betrakta därför inte naturlagarna som ett hinder i din väg för dessa är de enheter som ges av universums Skapare så att du ska kunna utnyttja dem för att nå kunskapens och prestationens höjdpunkter. Betrakta dem som vägledningens ljus ordinerad av din Nådige Mästare för att belysa vägen för dina framtida framsteg. Detta är ett test utformat för att skilja de kunniga från de okunniga, de aktiva från de inaktiva, de erfarna från nybörjarna och de arbetsamma från de lata.

Intentionsrollen inom forskningsområdet

Först och främst bör det inses att avsikt har en stor roll att spela i hur man fortsätter med sin valda uppgift. Samma uppgift som genomförs med olika avsikter leder till olika resultat och effekter. Kort sagt spelar avsikt en stor roll i alla de uppgifter man åtar sig och avsiktens natur påverkar oundvikligen resultatet. Denna effekt är inte hypotetisk och fiktiv utan tydlig och reell. Till exempel, ta fallet med en som är anställd att arbeta under en chef. Han lyder sin chef enbart för att denne är hans överordnade, han har inget personligt intresse i att utföra chefens order och har ingen personlig relation med denne, inte heller är han imponerad av chefens kompetens och förmåga. I ett sådant fall skulle han lyda enbart för att han är bunden att följa chefens order för att

uppfylla avtalsenliga skyldigheter. Man kommer inte att se någon iver, angelägenhet eller engagemang i den anställdes prestation. Men om samma person hade ett personligt lojalitetsband med sin chef, beundran för chefens kompetens och förmåga och intresse för sina uppdrag, då skulle hans lydnad förvärva en helt annan karaktär och hans inställning till jobbet skulle vara helt exceptionell. Alla hans handlingar skulle visa iver och personligt intresse. Denna skillnad är på grund av olika avsikter; även om lydnad utförs under båda omständigheterna så gör skillnaden i avsikten en stor skillnad i arbetssättet.

Detsamma gäller när man undersöker Gud. En filosof forskar och så gör även sökaren, mot samma mål, det vill säga att hitta Gud - men med helt olika intentioner. Filosofen utför sin forskning med avsikt att finna huruvida det finns en Skapare av detta universum genom att studera universum; hans avsikt är enbart att få ett intellektuellt svar. Utöver Guds existens är han inte alls intresserad av att lära sig om Guds egenskaper, Guds förhållande till sina tjänare, förhållandet Hans tjänare borde ha med Honom, eller medlen att nå Honom. Han önskar inte ett förhållande med Gud, det gör att han inte heller längtar efter Hans närhet, han söker inte Guds vänskap, inte heller är han angelägen att nå Honom eller att lära och följa Hans vilja. Han vill bara uppfylla sin akademiska forskning. Å andra sidan, den som söker efter Gud med sant ivrigt begär för att ha ett sant band med Gud för att uppnå vänskap och kärlek, längtar efter att hitta Honom och strävar efter att uppnå sätt som tjänar Guds nöje. Kan de bådas sökande anses vara lika? Nej aldrig. Så först måste man rena sin avsikt och söka som en sökare och inte som en filosof, och skapa den iver och passion som krävs för att söka sanningen. Mjölk skulle inte börja strömma från

en mammas bröst till hennes bebis om bebisen presenterade ett seriöst och passande ansikte mot mamman och bad modern att visa honom huruvida mjölk finns för hans näring; snarare flyter mjölk lätt och fritt för en bebis som söker det med hungersnöd och gråter för att få det. Även om modern skulle önska så kan hon inte få mjölken från att sluta strömma vid en sådan tid, och denna mjölk blir en näringskälla för barnet och räddar honom från att dö. På samma sätt manifesterar sig Gud inte för en filosof, snarare håller Han sig borta från honom eftersom Han inte vill bli del av en lek genom att vara en leksak för filosofernas fantasier. Och i kontrast så kommer Gud själv till sökaren; Gud är mer kärleksfull och trogen än en mamma och önskar inte att Hans sanna sökare förgås i mörkret [av okunnighet]. Det är fantastiskt att både sökaren och filosofen söker Gud men att Han vänder sig bort från filosofen och skyndar sig mot sökaren!

Så, mina kära! När du letar efter Gud följ aldrig filosofens väg, för då kommer du aldrig hitta Gud. Sökandet efter Honom på detta sätt är fruktlöst då man ändå efter att ha hittat Gud inte gör någonting åt det, vad är det då för mening med att söka efter Honom? Varför ska vi spendera vår tid, uppmärksamhet och energi för att bekräfta om Gud finns eller inte? Det hjälper oss inte alls, snarare kommer det att bli skadligt, att inte bry sig efter att ha funnit Honom kommer att göra oss skyldiga till två brott. Gud kommer aldrig att avslöja sig för oss om vi söker på detta sätt. Han kommer bara att manifesteras sig för oss när han ser att vi vill nå Honom med verklig iver, att vårt mål är att gynnas från Hans närhets välsignelser och att vi vill skapa ett personligt förhållande med Honom för att nå framstegets höjder - vilket trots allt är meningen med mänskligt liv. Utveckla därför sann iver och

passion så att dina ansträngningar kan vara fruktbara och ditt arbete kan uppnå syftet. Den Utlovade Messias(al) säger:

کوئی راہ نزدیک تر راہِ محبت سے نہیں طے کریں اس راہ سے سالک ہزاروں دشتِ خار
Ingen väg är närmare än kärlekens väg;
Genom den kan den sökande korsa ändlösa taggiga öknar.

اس کے پانے کا یہی اے دوستو اک راز ہے کیمیا ہے جس سے ہاتھ آجائے گا زر بے شمار
Mina vänner, detta är hemligheten för att finna Honom;
Detta är den alkemi som ska göra er omåttligt rika.

تیر تاثیرِ محبت کا خطا جاتا نہیں تیر اندازو نہ ہونا سُست اس میں زیہنار
Effekten av kärlekens pil kan inte missa sitt mål;
O ni bågskyttar, slappna inte av en enda stund.

ہے یہی اک آگ تا تم کو بجائے آگ سے ہے یہی پانی کہ نکلیں جس سے صدہا آبشار
Detta är en eld som ska rädda dig från en annan eld;
Detta är vattnet som får ändlösa vattenfall att forsa.

اس سے خود آکر ملے گا تم سے وہ یارِ ازل اس سے تم عرفانِ حق سے پہنچو گے پھولوں کے ہار
Den Evige Vännen kommer Själv att gå dig tillmötes, därigenom;
Genom detta ska ni få bära blomsterkransarna av Gudomlig insikt.

Och han säger:

فلسفی کز عقل می جوید ترا دیوانہ هست دور تر هست از خردہا آں راہِ پہنانِ تو
Den som önskar finna Gud genom blott sitt intellekt, är tokig;

Den dolda vägen till Honom är belägen bortom intellektets räckhåll.

Två nivåer av tron på Gud

Nästa punkt är att å ena sidan är Gud sublim och kan inte ses av människans fysiska ögon på grund av att Han är oändlig och extremt subtil; å andra sidan kan vår tro inte fulländas eller inte ens användas utan att vi uppnår tron på Gud - åtminstone lika mycket tro som vi har på materiella saker i denna värld. Därför har Gud bestämt i Sin visdom att människan borde göra framsteg mot Honom till en viss nivå och då kommer Gud att sänka sig mot människan och höja denne mot sig Själv. Med andra ord har Gud delat tron i två delar; en som människan kan uppnå med hjälp av sitt eget intellekt och en som är bortom förståndet ensamt, och att uppnå denna del av tron kräver ett Himmelskt stöd för att hjälpa den vissnade logiken. Gud säger i den heliga Koranen:

لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ⁸

Blickar kan icke nå Honom men Han når blickarna. Och Han är den Skarp sinnige, den Helt Insiktsfulle.

Det betyder att mänskliga ögon inte kan se Gud eller uppfatta Hans sanna varelse. Därför har Gud gjort detta arrangemang varigenom Han Själv når ut till människan; det vill säga Han har

8. *Sūrah al-An'ām*, 6:104.

Själv skapat ett system som hjälper människan att uppskatta och förstå kunskap om Hans existens. Gud ligger bortom människans fysiska ögon, trots det är Han *Khabīr* [Allvetande] och vet att det inte är möjligt för människan att ha ett andligt liv utan att känna igen Honom. Därför ger Gud medel från sig Själv som gör det möjligt för människan att känna igen Honom, trots att Gud är *Latīf* [Subtil] och Osedd.

Så لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ [Blickar kan icke nå Honom] har blivit kopplat med det Gudomliga attributet *Latīf* [Subtil, Obegriplig] för att visa att logik ensamt inte kan vägleda en till Gud då Han är *Latīf* [Subtle, Incomprehensible]; وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ [Han når blickarna] detta har blivit kopplat med Hans attribut *Khabīr* [gAllvetande], med andra ord Han gör det möjligt för Sig Själv att bli igenkänd därför att han är *Khabīr*. De två tidigare attributen *Khabīr*, لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ [Blickar kan icke nå Honom men Han når blickarna), är de logiska resultaten av Hans två attribut *al-Latīf* [Subtil, Obegriplig] och *al-Khabīr* [Allvetande].

Nu har vi å ena sidan i den heliga Koranen undervisningen enligt ovan och å andra sidan uppmanar den heliga Koranen människor gång på gång att reflektera över detta universum, himlarna, jorden och andra skapelser och fundera över om hela detta universum med sitt otroligt kloka system skulle kunna komma till existens av bara tillfälligheter. Absolut inte! Snarare skriker hela denna organisation ut att det säkert borde vara någon som skapade hela det här systemet. Således drar den heliga Koranen upprepade gånger människans uppmärksamhet mot att överväga frågan om Guds existens och att upptäcka Skaparen genom studier av Hans skapelse. Denna argumentation antyder att förnuftet är tillräckligt och inte behöver himmelsk hjälp, medan versen som

nämns ovan berättar för oss att uppfattningen om Gud är bortom mänsklig kapacitet och därför gör Gud Själv sådana arrangemang med hjälp av vilka människan kan förvärva kunskap och förståelse om Gud. De två uttalanden verkar motsäga varandra men vid eftertanke finns ingen motsägelse och båda uttalandena är korrekta i sin egen mening. Det är sant att människan kan hitta sin väg till Gud med hjälp av förnuft och det är också sant att enbart förnuftet inte kan ge kunskap och kännedom om Gud, utan kräver himmelska tecken och bekräftande bevis för att uppnå dessa. Lösningen på denna gåta är såsom det sagts ovan, att tron på Gud är uppdelad i två nivåer. Den första nivån av tron är uppnåelig genom logik och resonemang. Den andra nivån (och det är nivån kallad iman billah (tro på Gud) i religiös terminologi) är ouppnåelig med enbart förnuft, utan Gud Själv ger särskild Gudomlig hjälp för att nå den. Den första nivån av tron är uppnåelig genom logik och resonemang vilken enbart kan leda oss till slutsatsen att det borde vara en Skapare och Mästare i detta universum då denna jord och himmel inte kunde ha börjat existera av ren tillfällighet och så vidare. Den andra graden av tron leder till slutsatsen att det verkligen finns en Skapare och Mästare av detta universum med flera attribut som kan hittas genom att anta vissa medel. Det vill säga den första nivån är "borde vara" och den andra nivån "är".

Tänk djupt nu, enbart förnuft och logik kan aldrig leda oss till nivån av "är"; förnuft och logik kan bara skapa en förståelse inom oss själva att det borde finnas en Gud. Det vill säga logik i sig själv kan inte ge oss tro på Gud, men logiken kan faktiskt förbereda oss att acceptera tro. Logiken som den är kan inte visa oss Gud men den kan peka oss mot Hans riktning. Den kan inte förena oss med vår Gud men den kan öppna dörren för ett sådant möte. Logiken

på dess egen hand kan inte ge oss tillfredsställelse om förekomsten av Gud men kan ge oss den iver som krävs för att uppnå denna tillfredsställelse. Således kan logik och resonemang ge oss visshet om att det borde finnas en Gud, men den kan inte skapa säkerhet i våra hjärtan om Gud. Detta ligger utanför logikens och resonemangets kapacitet. Detta förklaras i den Gudomliga filosofin لَا تُدْرِكُهُ الْبَصَارُ [Blickar kan icke nå Honom]. Därför kräver logik och resonemang speciellt Gudomligt stöd för att kunna utvecklas från "bör vara" till "är". Med andra ord, den begränsade visionen av förnuftet stannar vid "borde vara" nivån och kan inte gå vidare tills man blivit beviljad särskild förståelse från Gud. När sådan insikt ges avslöjas verkligheten om Guds existens. De som inte kunde känna igen Gud innan får nu möjligheten att se den briljanta omfattningen av Skaparen. Då man uppnår större och större närhet till Gud blir ens förståelse för Gud skarpare och denna kunskap och kännedom fortsätter att förbättras. Det finns inget slut på denna närhet eller kunskap samt kännedom då Gud är Oändlig. Att bekanta sig med en Oändlig Varelse kan inte begränsas. Det är därför - tillsammans med alla vanliga människor — Hans Helighet *Ḥaḍrat Khātāmūr-Rusul* (Budbärararnas försegling), Allahs frid och välsignelser vara med honom, som var *Sarwar-e-Kā'ināt* [Mänsklighetens ledare] bad:

رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا⁹

Det betyder, 'Å, min Herre, skänk mig ökad kunskap'. Och ändå är det honom som Gud instruerade att säga:

9. *Sūrah Ṭā Hā*, 20:115.

أَنَا سَيِّدٌ وَلَدِ أَدَمَ وَلَا فَخْرَ

Som betyder; ”Jag är ledaren för alla män, men jag är inte stolt över det”. Gud sade följande om honom:

دَنَا فَتَدَلَّى فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى¹⁰

Då drog han (profeten) sig närmare Gud, sedan sänkte han sig ned till mänskligheten. Så att han blev, som vore han en sträng förenad från två bågar, eller ännu närmare. اللهم صل على محمد وبارك اللهم صل على محمد وبارك. [O Allah, välsigna och blomstra och överskölj Din frid på Muhammad^{sa}].

Det är sorgligt att de flesta tror att de har uppnått allt som finns att uppnås genom att nå upp till det elementära stadiet av tron. Ännu sorgligare är det faktum att de flesta tror att de har funnit Gud om deras sökande efter Gud endast lett dem till stadiet av “borde vara”. Det är ingen tvekan om att “borde vara” är ett steg mot “är” i den andliga världen, den inledande medvetenheten om Gud börjar vid denna tidpunkt. Men om man slutar på detta stadium och tror att det är slutet - allt och syftet, kan detta visa sig vara extremt farligt och katastrofalt. Många gånger kan stoppan-det i sökandet efter Gud vid denna tidpunkt leda en mot ateismens mörker för evigt, och denne dör i detta okunnighetstillstånd. För när man ser att man trots alla sina ansträngningar misslyckats med att hitta Gud och når endast uppfattningen att det “borde vara” en Gud, anser man uppriven sitt förstånds råd som bluff och slutar att förneka Guds existens. Tillståndet liknar en man som hittar

10. *Sūrah an-Najm*, 53:9–10.

dörren till ett rum är låst från insidan och som väntar där ute och tror att det borde finnas någon i rummet eftersom dörren bara kan låsas från insidan. Om en sådan person inte får något svar på sina knackningar, ringningar och rop under en lång tid kommer det att skapa tvivel och misstankar i hans hjärta - kanske blev dörren låst på grund av någon okänd orsak, eller kanske den som låste den avled inuti och så vidare, i slutändan skulle han helt förtvivla och återvända och tro att ingen var innanför.

Om "borde vara" etappen av tro inte leder till "är" etappen av tro, då är slutresultatet inget annat än förtvivlan och ateism, de som beviljats med förmåga att fundera kommer att finna det omöjligt att sluta vid detta skede - de kommer antingen att fortsätta vidare eller efter ett tag vända sig tillbaka i förtvivlan. Det är dock synd att det finns så många människor i världen (nej, de är i majoritet) vars ögon är täckta med sådana slöjor av sorglöshet att de, när de når "borde vara", blir nöjda och tror att de har hittat Gud och har uppnått vad de hade bestämt sig för att uppnå. Det vill säga, från deras naivitet, saknad av medvetenhet och okunnighet, tycker de att det är tillräckligt för dem att veta det borde finnas en Skapare av detta universum. Om de tror att det borde finnas en Skapare så utforskar de inte bestämt om Skaparen verkligen existerar eller inte, och om det finns en, vem är Han, var är Han, vad är Hans egenskaper, hur kan vi etablera ett band med Honom och hur kan vi veta om Han har någon koppling till oss? Sådana människor bryr sig inte om att öka sin kunskap om Gud, inte heller vänder de tillbaka på grund av deras falska känsla av säkerhet tills döden övertar dem. De dör i ett tillstånd där de tror att de har nått sin destination medan de fortfarande går på vägen till Gud. De flesta människor som hävdar att de tror på Gud i dessa

dagar faller i denna kategori. Ack! Olycklige människa! Du korsade ett kort avstånd i det svaga och matta ljuset av förnuftet men när tiden är kommen för dig att suga i dig den Gudomliga andliga solens strålar och du inledande erkänt din Herre och Mästare från avstånd; istället för att springa mot Honom ivrigt tills du kom Honom så nära att Hans Heliga attribut, som en mors famn, omfamnade dig så steg du åt sidan och satte dig längs spåret av det svaga och matta ljuset från förnuftet och tillbringade ditt liv där och tänkte att du hade hittat Gud.

Jag kan inte förstå hur ditt hjärta begåvades med sådan törst av vishet om naturens Skapare vilken inte kan mättas utan sann övertygelse och i vilken en eld av kärlek har blivit tänd, som inte kan släckas utan Guds kärlekens vatten - hitta tillfredsställelse utan att uppnå dess syfte? Om du inte lurar andra så har du lurat dig själv. Kom ihåg att i vissa fall kan man hamna bland brottslingar om man blir lurad. Frukta därför Gud och bli inte orsaken till din egen förödelse genom att missförstå andra som sitter på vägen.

LOGISKA ARGUMENT FÖR GUDS EXISTENS

Försiktigt tillvägagångssätt

Nu ska jag lägga fram några logiska argument för Guds existens. Som nämnts ovan tar dessa argument oss bara till “borde vara” nivån. För att fortsätta ytterligare behöver vi en annan typ av bevis som vi kommer att diskutera senare om Gud vill. Innan dessa logiska argument vill jag lägga fram en punkt som en försiktighet. Det är ingen hemlighet att många gånger tar vi åtgärder som är försiktighetsåtgärder och inte nödvändiga. Till exempel när man campar i en djungel under natten så utser vi en nattvakt för vårt skydd, även om farorna av vilda djur och tjuvar inte är omedelbart nära förestående. Detta beror på att logiken dikterar att om vi ordnar en vakt så kommer vi inte till skada, och om det finns en oväntad fara då är säkerheten på natten otvivelaktigt till stor hjälp för oss. Kort sagt, det är normalt för oss att vidta försiktighetsåtgärder

och alla är överens om att sådana försiktighetsåtgärder är nödvändiga och fördelaktiga.

Således, när vi överväger Guds existens baserat på denna princip, är slutsatsen att det är säkrare och mer försiktigt att tro på Gud än att förneka honom. Om det inte finns någon Gud och detta universum kom till av en slump, då kan vår tro på Gud inte göra oss någon skada. Men om det verkligen finns en Gud, kommer vår tro säkert att vara användbar och fördelaktig. Det kan bara finnas två logiska svar på den här frågan; antingen kom detta universum till existens av sig själv och är självgående och Gud är en falsk uppfattning (Gud förbjude), eller så har detta universum en Skapare och Mästare som har skapat och sköter det. Vårt förnuft föreslår inte någon tredje möjlighet. Men om vi förnekar Guds existens så kan möjligheten att Han existerar vara ett allvarligt problem för oss, men om vi tror på en Gud som egentligen inte existerar så har det inga farliga konsekvenser för oss.

فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْإِيمَانِ ۚ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ¹¹

Vilket av de två partierna har då större rätt till trygghet, om ni sannerligen vet? Följaktligen är det uppenbart att tro på Gud är en försiktighet för att det inte finns någon skada i det, men att förneka Guds existens kan eventuellt vara skadlig.

Det berättas att någon frågade Hans Helighet Ali^{ra} om bevis på Guds existens. När han såg att mannen var en enkel man svarade han: ”Det är tillräckligt för dig att du ska inse att om det inte finns någon Gud så är de troende och icke-troende alla samma och

11. *Sūrah al-An‘ām*, 6:82.

ingen av dem har något att förlora. Men om det verkligen finns en Gud så skulle förnekarna ha allvarliga problem.” Mannen förstod svaret och han frågade inga ytterligare frågor.

Vilken skada finns det i att tro på Gud även om Han inte existerar? Vad måste vi ge upp om vi tror på Gud? Tron på Gud kräver att du avstår från äktenskapsbrott, mord, stöld, rån, falskhet, bedrägerier, bluffmakeri etc. - de åtgärder som natur, logik och landets lag ändå vill att du ska avstå från! Så vad förlorar du eventuellt genom att tro på Gud? Denna övertygelse hindrar dig inte alls från att uppfylla dina önskemål på ett rättvist sätt. Du är fri att äta och dricka, sova och vakna, sitta och stå, leka och slappna av, läsa och skriva, göra världsliga jobb, tjäna pengar, skapa vänskap, skaffa ett hem, gifta dig och få barn tron på Gud stoppar dig inte från något av detta. Tron på Gud stoppar dig enbart från handlingar som är skadliga för dig själv eller andra. Att avstå från sådana handlingar stöds av din egen natur, förnuft och samhällsregler och statliga lagar. Så vad förlorar du genom att tro på Gud? Du kan fråga dig varför du borde tro på Gud utan bevis. Mitt svar är att du borde anta detta som en av de många försiktighetsåtgärder du tar i denna värld. Hursomhelst, när det finns möjlighet till vinst och ingen risk till förlust med att tro, men det inte finns möjlighet till vinst och en risk för förlust vid förnekelse, tänk då vilket alternativ är närmare frid och försiktighet? De som förnekar Gud gör det bara för att det enligt dem inte finns några bevis på Guds existens, inte för att de har bevis för att Gud inte existerar. Vid ett sådant fall skulle varje förnuftig person vara försiktig och bestämma sig att det är säkrare att tro på Gud. För att sammanfatta, om det inte finns någon Gud så är alla lika och det är osannolikt att tron på Gud orsakar någon skada. Men om

det verkligen finns en Gud så kommer de troende att ha en fördel och förnekarna kommer att behöva fundera kring sina öden!

Man kan ifrågasätta förmånen av en tro som bygger på försiktighetsåtgärder snarare än tro baserad på allvar. Det är faktiskt inte en sann tro men det är bättre än att inte ha någon tro. Någon med sådan tro kommer åtminstone att bibehålla ett visst band med Gud, vilket i sin tur kan tjäna som ett trappsteg till sann tro. Dessutom kan sådan tro ibland motivera en att göra goda gärningar. Hur bristfällig en sådan tro må vara så är den verkligen bättre än ingen tro alls. Det finns ingen anledning att beröva sig av en tro som är baserad på försiktighetsåtgärder som förklarats ovan.

Argument baserat på Fitrah, det vill säga mänsklig natur

Nu kommer jag till de viktigaste argumenten som bevisar Guds existens. Det första argumentet som jag vill presentera är baserat på den mänskliga naturen. När jag berättade om behovet av att undersöka Guds existens nämnde jag att vår natur väcker denna fråga inom oss; Finns det en Skapare och Mästare i universum eller inte? Därför kan vi inte ignorera denna fråga. Den mänskliga naturen lyfter inte bara denna fråga utan svarar också på den. De som är vana vid att lyssna på sin natur hör det. Vad menas med fitrah? Man måste förstå detta tydligt annars kommer det vara svårt att förstå vad fitrahs röst verkligen betyder. Fitrah är ett arabiskt ord som härrör från fitar. Följaktligen är det sagt:

فُلَانٌ فَطَرَ الْأَمْرَ أَيْ اِخْتَرَعَهُ، وَابْتَدَأَهُ، وَأَنْشَأَهُ

Således betyder fatara att göra något som inte fanns innan, han skapade det och har gjort det från ingenting - gjorde det möjligt för det att utvecklas vidare i livet. På denna grund har lexikologer översatt *fitrah* som:

الصفة التي يتصف بها كل مولود في أول زمان خلقته-

Det vill säga, *fitrah* är namnet på de kvaliteter som ges varje barn vid dess skapelse. Enligt denna definition betyder mänsklig *fitrah* [natur] egenskaper och karaktärsdrag som inte utvecklas under påverkan av miljöfaktorer utan begåvats människan genom skapelsens process av och i dennes natur för att göra det möjligt för denne att utforska framstegsvägar. Alla ting har vissa egenskaper kända som dess naturliga drag. Summan av sådana egenskaper är *fitrah*. Dessa egenskaper och attribut är antingen undertryckta eller förstärkta under påverkan av olika miljöfaktorer och på dessa beror en persons framsteg eller nedgång. Alla kan själva analysera och ta reda på vilken väg deras infödda egenskaper leder dem. Sanning är till exempel en medfödd kvalitet; det vill säga det är ett medfött kännetecken hos människan att bara uttala det som är i överensstämmelse med fakta. Därför överensstämmer varje barn ursprungligen med denna medfödda kvalitet. Men när barnet förstår att föräldrarna ibland blir upprörda när de ser honom göra en viss sak som han själv gillar att göra väldigt mycket ökar viljan att göra den i honom, men han fruktar deras missnöje så han försöker att gömma den från föräldrarna. Det är den första slöjan som faller på hans *fitrah*. Gradvis är barnet berett att fortsätta med sin önskade handling och inte bara döljer den från sina föräldrar utan även berättar en lögn och förnekar handlingen

ifall föräldrarna ifrågasätter. Således blir den medfödda kvaliteten - att alltid säga sanningen i alla fall - undertryckt under mörkrets slöjor fram tills barnet helt glömmet sin *fitrah*. I detta skede sägs att hans *fitrah* har dött. Fast egentligen dör *fitrah* aldrig; den blir bara dold och förtäckt under yttre påverkan. Detsamma gäller för andra medfödda känslor. Till exempel kärlek, hat, mildhet, vrede, förlåtelse, hämnd, mod, rädsla, kyskhet, lust, längtan efter framsteg och hat för nedgång, och andra liknande känslor är naturligt ingrodda i den mänskliga *fitrah*, men yttre påverkan undertrycker eller förstärker dem. Det vill säga, dessa känslor kan tas till högsta eller lägsta extremiteter, och ibland praktiseras med måtta.

Med tanke på dessa omständigheter representerar *fitrahs* röst en mycket delikat och svår fråga. Bortsett från dem vars känslor är i måttfullt skick är människor i allmänhet lurade om sin egen *fitrah*. Trots allt detta så är *fitrah* en obestridlig verklighet utan någon tvekan. Varje medfödd kvalitet har en begäran som kallas dess röst. Att tala sanning är till exempel en medfödd kvalitet och det kräver att man ska beskriva en händelse precis som det hände, varken lägga till något eller ta bort något. Denna begäran kallas *fitrahs* röst. För att behålla denna medfödda röst levande säger Allah den Upphöjde i den heliga Koranen:

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا ۗ فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا¹²

Och följ den av Allah skapade naturen, enligt vilken Han har formgivit mänskligheten.

Nu borde alla rannsaka sitt inre själv för att upptäcka om hans

12. *Sūrah ar-Rūm*, 30:31.

fitrah berättar för honom om Guds existens. I ensamhet fråga dig: Är jag skapad av ren chans eller skapad av en Högre Varelse? Som svar i frånvaro av förutbestämda begrepp baserade på logik, hör du fitrahs röst eller inte? Den Heliga Koranen säger:

وَ إِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَ أَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَن تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ¹³

”Är jag icke er Herre?” De sade: ”Jo, vi bär vittnesbörd.” Detta gjorde Han så att ni icke på uppståndelsens dag skulle säga: ”Vi var förvisso omedvetna om detta”.

Denna vers betyder att när Gud skapade människan så skapade Han olika egenskaper och attribut i människan och på samma sätt skapade Han i människans fitrah att denne har en Skapare och en Mästare som denne inte borde förbli omedveten om. Gud gjorde det så att människan inte kunde lägga fram en ursäkt på domedagen att de var omedvetna, om inte skulle de verkligen ha uppmärksammat Gud. Kort sagt, som andra naturliga egenskaper så har denna speciella naturliga kvalitet också blivit inrättad i oss så att vi inser att vi inte kommit till sig av oss själva utan att det är den kreativa kraften från en Högre Varelse som har skapat oss. Alla de vars fitrah inte är beslöjad eller skymd av yttre påverkan kommer från tid till tid höra denna röst inifrån att denne har en Skapare. Under vissa omständigheter kommer även de vars fitrah är begravt under mörkrets slöjor och glömska plötsligt komma till liv och viska detta budskap i deras öron. Det har observerats många gånger att även ateister under perioder av

13. *Sūrah al-Aʿrāf*, 7:173.

allvarlig och plötslig olycka börjar ropa ut, o Gud! Man kan säga att det är på grund av vana men vanor utvecklas under omständigheterna. Men det kan inte sägas att den som förnekar Gud och insisterat på förnekelse i årtal och som spottar gift på de troende genom sina uttalanden och skrifter kan kalla på Gud av vana. Hans vana är att smäda Gud och skymfa Honom - inte att kalla på Hans hjälp. Således när uttrycket, O Gud, plötsligt kommer ut ur munnen av en bekräftad ateist under något obehag så kan det inte vara något annat än fitrahs röst. Faktum är att en katastrof har likhet med en jordbävning, precis som en jordbävning Ibland lyfter upp begravda saker så kan en plötslig jordbävning av katastrofer ibland föra fram en begravd fitrah inom en människa och exponera den. Samma fitrah vars röst inte kunde höras tidigare då den legat begravd under tusentals slöjor kommer upp i ljuset.

På samma sätt ser vi att när en person blir äldre börjar hans öron att höra rösten av sin fitrahs röst allt tydligare. Detta händer på grund av att under ungdomen är människan besatt av en massa olika försummelse och det finns ett överflöd av världsliga saker och passioner som är i rörelse som vanligtvis överskrider gränserna för måttfullhet. Men då man med tiden mognar så avtar passioner och försumligheter och man har mer tid till sitt förfogande då världsliga åtaganden minskar. Vid en sådan tid gör ens fitrah sig hörd. Man kan observera det bland ateisterna, majoriteten är unga. Men med åldern börjar deras åsikter att förändras. Det har observerats att med åldern börjar många ateister att tro på Gud för att med mognaden tvingar deras fitrahs röst dem att avstå från att förneka Guds existens. Naturligtvis finns det alltid undantag för denna regel och vissa människor kan inte uppskatta sin fitrah även i hög ålder. Om man av olika anledningar undertrycker sin

fitrah under de mogna åren så ger man sig till ateism. Men i stort sett är det under ungdomsperioden, när man står inför distraherande inflytanden, man är mer benägen för ateism.

Det kan hävdas att denna förändring inte beror på fitrah utan rädsla inför döden. Det vill säga att när en gammal människa inser att döden är nära, börjar denne naturligtvis frukta och det är denna rädsla som gör individen lutad mot Gud. Jag säger att det här också stöder filosofin om fitrah. Rädslan för döden är verkligen en fitrah röst; varför skulle rädslan för döden påverka en ateist till att tro! En person som ser livet som ett resultat av en chans anser också detsamma om döden. Slutet på livet, som tillkommit av en slump, inträffar också av chans eller för någon annan slumpmässig anledning. Och det är allt det som finns att säga om detta. Därför kan närheten till döden inte påverka en ateists hjärta. Det är klart att själva rädslan för döden är resultatet av någon intern förändring som vi kallar för fitrahs röst. Vår fitrah råder över våra hjärtan när vi övervinner okunnighet och mörkret och vi dras mot tron på Gud av en obestridlig kraft. Hur vackert har inte den utlovade Messias^{al} sagt:

آنکھ کے اندھوں کو حائل ہو گئے سو سو حجاب در نہ قبلہ تھا ترا رُخِ کافر و دیندار کا

Men för de otaliga slöjorna som täcker människornas ögon,

Ditt vittnesbörd borde verkligen vara målet för varje troende och icke troende.

Kort sagt är mänsklig fitrah ett starkt och obestridligt bevis för Guds existens som ingen intelligent person kan förneka. Det är helt genom Hans nåd att Gud sådde ett frö av tro i vår fitrah för vår vägledning. Den Heliga Koranen säger:

وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ¹⁴

och även i er själva. Vill ni då icke se? Det betyder, O folket, ni behöver inte söka här eller där, Gudomliga tecken finns inom er själva, ifall ni är uppmärksamma och försöker se.

En poet har sagt det väldigt vackert:

دل کے آئینہ میں ہے تصویر یار جب ذرا گردن جھکائی دیکھ لی
I mitt hjärta speglar jag mitt älskades porträtt;
Om jag böjer mitt huvud endast lite, kan jag se Honom.

Oavsett vad denna poet hade i åtanke är det ingen tvekan om att det är Gud som har graverat Sin bild i allas hjärtan. Men människan i sin arrogans är inte beredd att böja sitt huvud för att se Honom! Gud har placerat en gnista av Sin kärlek i varje människas fitrah men det är få som gör ett försök att rädda den från att släckas.

Den utlovade Messias^{al} har sagt:

تو نے خود رُوحوں پہ اپنے ہاتھ سے چھڑکا نمک جس سے ہے شورِ محبت عاشقانِ زار کا
Med Dina egna händer har Du spridit mineralets kärlek över
själar,
Som har orsakat plågsamma skrik från längtande älskare.

ایک دم بھی کل نہیں پڑتی مجھے تیرے سوا جاں گھٹی جاتی ہے جیسے دل گھٹے بیمار کا
Inte ett ögonblick är jag lugn utan dig;
Livet verkar ebba bort som ett svamlande sänkt hjärta.

14.Sūrah adh-Dhāriyāt, 51:22.

شور کیسا ہے تڑے کوچے میں لے جلدی خبر نُوں نہ ہو جائے کسی دیوانہ مجنوں وار کا
Ta reda på varför detta ljud är i din gata;
så att icke någon som är kär i kärlek förgås.

Argument baserade på skapelsen och universums operativa system

Nu tar jag upp det mest kända av alla logiska argument. Faktiskt så är detta det enda argumentet som de flesta människors tro är baserad på. När det gäller räckvidden av mänskligt förnuft ensamt så kan man inte tänka på ett mer upplysande och imponerande argument än detta. Vi bör notera att vi inte diskuterar argumenten och bevisen som faller från himmelen och fastställer Guds existens med största säkerhet och som inte bara pekar mot Gud, utan faktiskt gör att man ser Honom och når Honom. Här hänvisar vi till de logiska argument som inte leder oss bortom "borde vara" trosstadiet. Av dessa argument skulle jag vilja presentera ett verkligt extremt lysande argument. Det är i stor utsträckning på grund av detta argument, trots att de helt saknade kunskap om Gud, som världen är räddad från att helt och hållet förneka Hans existens. Detta är det inledande argument som alltid har använts i skrifterna för att väcka den omedvetne, även den Heliga Koranen har använt samma argument i stor utsträckning och upprepade gånger.

Detta är bevis på orsak och effekt. Akademiskt sett är det faktiskt en kombination av två argument. Enligt ett allmänt känt argument så läggs existensen av skapelsen fram som ett bevis för

att bevisa existensen av en Skapare. På grund av dess enkelhet tilltalar detta argument de allmänna massorna. Enligt det andra argumentet; studien av universum och dess organisation citeras för att bevisa existensen av en Skapare, Formgivare och Den som universum är beroende av. Detta argument är vidare indelat i flera andra argument. För korthet och enkelhet kommer dessa två argument att diskuteras i en kombinerad form.

Den första delen av argumentet, att skapelsen leder till existensen av en Skapare, är mycket enkel i sin uppenbara form. Till exempel, jag bor för närvarande i en väns hem på Mansuri Hill och skriver denna avhandling. Jag ser många saker som ligger på bordet framför mig och var och en av dessa lär mig något på grund av dess existens. Jag ser papper, en penna, bläck, och en vacker pappersvikt (vilken förhindrar att papper flyger bort). I detta rum har jag en stol, ett bord täckt med en attraktiv bordsduk för att hålla bordet snyggt och några referensböcker för min användning. Den blotta närvaron av dessa saker ger mig övertygelsen om att någon måste ha gjorde dem. Dessutom har rummet fyra väggar, ett tak, fönster, dörrar, gardiner, en matta och många andra föremål på golvet. Jag ser dessa saker och jag är övertygad om att de inte kom till av sig själva utan är resultatet av någon arbetares ansträngningar. Om någon försöker övertyga mig om att alla dessa saker har skapats av sig själv skulle jag aldrig tro dem; i själva verket skulle ingen annan vara beredd att tro det heller. Tyvärr finns det hundratusentals människor i denna värld som skulle få oss att tro att denna jord, himmel, djuren, vegetationen, livliga föremål, himmelska kroppar, jorden och människokroppen inte är skapad av någon Skapare utan kom att existera av sig själva sedan evigheten. Hur kan jag tro på dem?

Jag har framför mig ett uttalande av en arabisk beduin. Någon frågade honom om vilka bevis han hade för Guds existens. Han svarade: ”När man passerar genom en skog och man ser avföring från en kamel drar man slutsatsen att en kamel måste ha gått förbi; när man ser en människas fotavtryck i ökensanden förstår man att någon människa måste ha gått förbi. När man tittar på denna jord med alla dessa vida spår och denna himmel, med sin sol och måne och stjärnorna, gör det inte att man tror att dessa måste ha en Skapare?”

Vilket blygsamt uttalande som är fullt av visdom! Ära vare Gud! Ord från en arabisk beduin som var en analfabet, vars djup inte kan förstås av filosoferna i Europa och Amerika trots deras visdom och logik!

När det gäller skapandet och organisationen av universum, säger den Heliga Koranen:

أَفِي اللَّهِ شَكُّ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ¹⁵

Svävar ni i osäkerhet om Allah, himlarnas och jordens Skapare?

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاجْتِزَافِ اللَّيْلِ وَالتَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ ۗ وَتَصْرِيْفِ الرِّيحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ¹⁶

I skapelsen av himlarna och jorden och i växlingen mellan natt

15. *Sūrah Ibrāhīm*, 14:11.

16. *Sūrah al-Baqarah*, 2:165.

och dag, och i skeppen, som seglar på havet med det som gagnar människan, och i vattnet, som Allah sänder ned från skyn och därmed vederkvicker jorden efter det att den varit död och sprider alla slags djur på den och i vindens växling och i molnen som tvingats till tjänst mellan himlen och jorden finns sannerligen tecken för det folk som använder sitt förstånd.

وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ¹⁷

Och även i er själva. Vill ni då icke se?

أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ وَالْأَرْضِ مَدَدْنَاهَا
وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ نَبْتٍ تَبَصَّرُوا وَذَكَرَى لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ¹⁸

Ser de icke på skyn ovanför sig, hur Vi har gjort den och smyckat den, och det finns inga sprickor i den? Och jorden, Vi har utbrett den, och placerat stadiga berg på den, och Vi har låtit varje slag av vackra arter gro därpå, som medel till upplysning och som en påminnelse till varje tjänare som vänder sig till Gud.

وَاللَّهُ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا¹⁹

Och det som finns i himlarna och på jorden underkastar sig Allah villigt eller ovilligt och det samma gör deras skuggor på morgnar och kvällar.

17. *Sūrah adh-Dhāriyāt*, 51:22.

18. *Sūrah Qāf*, 50:7–9.

19. *Sūrah ar-Rā'd*, 13:16.

وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ²⁰

Det tillkommer icke solen att hinna ifatt månen, icke heller kan natten radera ut dagen. De alla flyter mjukt i en bana.

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً ۚ نُسْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهِ مِنْ بَيْنِ قَرْنَيْهِ ۚ وَدَرٍ لَبِنًا خَالِصًا سَائِغًا لِلشَّرِبِ بَيْنَ وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا ۚ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ۚ وَأَوْحَى رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ثُمَّ كُلِّي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا ۚ يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ²¹

Och i boskapen finns också en lärdom för er. Vi ger er något att dricka ur det som finns i deras bukar, från något mellan avföring och blod, mjölk ren och behaglig för dem som dricker den. Och av dadelpalmernas frukter och druvorna, varifrån ni erhåller rusgivande drycker och välgörande föda. I det finns det sannerligen ett tecken för ett folk som använder sitt förstånd. Och din Herre uppenbarade för biet: ”Gör du hus i kullarna och i träden och i gallerverken som de bygger. Ät sedan av alla slags frukter. Följ sedan undergivet de vägar som föreskrivits av din Herre och som har gjorts lätta för dig.” En dryck med skiftande färg kommer fram ur deras inre. I den finns bot för människorna. I det finns det förvisso ett tecken för ett folk som tänker efter.

20. *Sūrah Yā Sīn*, 36:41.

21. *Sūrah an-Nahl*, 16:67–70.

فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى كَعَامِهِ أَكَا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا فَأَنْبَتْنَا فِيهَا حَبًّا وَ
عُذْبًا وَقُضْبًا وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا وَحَدَائِقَ غُلْبًا وَفَاكِهَةً وَأَبَاقًا عَا كَلِمَةً ۚ وَلَا نَعْمَا كُمْ ۚ 22

Låt nu människan se på sin föda, hur Vi släpper ned vatten i överflöd, sedan klyver Vi jorden, en ordentlig klyvning, sedan låter Vi säd gro på den, och druvor och grönsaker, och olivträdet och dadelpalmen, och inhägnade trädgårdar tätt planterade, och frukter och örter, en försörjning för er och er boskap.

تَبَرَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ ۚ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۚ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَفُورُ ۚ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا ۚ مَا تَرَى فِي خَلْقِ
الرَّحْمٰنِ مِنْ تَفْوِيتٍ ۚ فَأَنْجِعِ الْبَصَرَ ۚ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ ۚ ثُمَّ أَنْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبُ إِلَيْكَ
الْبَصَرُ حَاسِمًا ۚ وَهُوَ حَسِيرٌ ۚ 23

Välsignad är Han i Vars hand konungariket ligger, och Han har makt över alla ting, Han Som har skapat död och liv så att Han kan pröva er, vilka av er som är bäst i gärningar; och Han är den Mäktige, den Mest Förlåtande, Som har skapat sju himlar i samklang. Du kan icke se någon brist på överensstämmelse i Guds, den Näderike, skapelse. Se då igen. Ser du någon skavank? Ja, se igen och åter igen, din syn kommer bara att återvända till dig förvirrad och utmattad.

وَ أَنْ إِلَى رَبِّكَ الْمُنْتَهَى 24

22.Sūrah 'Abasa, 80:25–23.

23.Sūrah al-Mulk, 67:2–5.

24.Sūrah an-Najm, 53:43.

och att allt slutligen vänder sig till din Herre.

قُلِّبَ الْإِنْسَانُ مَا أَلْفَرَا²⁵

Mätte människan bli förgjord! Så otacksam hon är!

Dessa verser, citerade från olika delar av den heliga Koranen, pekar mot Guds existens genom att hänvisa till skapandet och organisationen av universum med så ööverträffad vältalighet att den knappast behöver någon ytterligare förklaring. Faktum är att för dem som vill överväga, pekar allt i denna värld mot Gud. Uppfattningen om Gud blir skarpare och mer väldefinierad när man gör framsteg i kunskap och förståelse för universum och materians egenskaper. Ta den minsta partikeln i världen och överväg. Du kommer att inse att även den mest obetydliga partikeln till utseende fungerar inom en mest magnifik och välgrundad uppsättning lagar och den innehåller sådant arrangemang och djup anledning att det bara är förbryllande. Även ordningen och syftet med de minsta partiklarna utgör en olöslig gåta för människan sinne. Den utlovade Messias^{al} säger:

بنا سکتا نہیں اک پاؤں کیڑے کا بشر ہرگز تو پھر کیونکر بنانا نور حق کا اس پہ آساں ہے

Människan kan inte ens skapa en insekts fot;

Hur skulle hon då kunna skapa Sanningens Ljus?

Titta på en husfluga. Även denna lilla insekt är ett utmärkt mirakel av Guds magnifika krafter. Om man spenderar hela sitt liv i att forska kring flugan och dess organ så kommer man att se

25. Sūrah 'Abasa, 80:18.

att ens liv kommer till ett slut men att forskningen kommer att förbli ofullständig. Titta på människokroppen själv. Ända sedan världen skapades har hundratusentals av världens bästa sinnen genom tiderna ockuperat sig med forskning om dess struktur och uppsättningen av goda lagar som styr människans olika organs funktioner, som hjärta och hjärna, njure, lungor, levern, magen, ögonen, öronen, näsan, etc. Men hur mycket av dessa Guds skenbart små skatter har de kunnat upptäcka och presentera för världen? Visst kommer världen att komma till ett slut men skatterna i detta miniatyruniversum kommer inte att ta slut.

Ta den vilda blomman som springer upp längs kanten på vägen och som oftast blir krossad av några nådelösa fötter tillhörande en omedveten vandrare, och försvinner permanent från världens ögon. I dess små löv finns hundratals ådror spridda ut i form av ett nätverk och var och en av dessa ådror är ett kosmos med tanke på dess funktion och system. Att förvärva perfekt kunskap om detta invecklade system, även Nuhs (Noa) ålder kanske inte räcker till! Kasta en blick på det obetydliga och knappt synligt fröet; hundratals som kan hållas i en hand men när de sätts i jorden växer de till magnifika träd framför våra ögon och tusentals människor kan vila under deras skugga. Och har du studerat människolivet? Det fanns en tid då människan var en del av sin fars kropp i form av en liten mikroskopisk sperm-droppe som kanske inte är behaglig för en delikat beskaffad person att ens titta på, och sen utvecklas den till en vacker och attraktiv varelse som är utrustad med högsta förmågor som hjärta och sinne.

Låt oss nu titta mot himlen. Vilken förrättning solen, månen och stjärnorna för er med? Ta solen, vet du hur långt ifrån den

är från jorden? Dess avstånd från jorden är ungefär 149 600 000 mil. Och låt det inte bli någon överraskning när jag säger att solen är den stjärna som är närmast jorden. Några av stjärnorna är så långt ifrån jorden att ditt språk kanske inte ens anger de talen som krävs för att uttrycka det avståndet. Känner du till solens volym? Låt mig informera dig om detta också. Vi är stolta över jordens storhet, på grund av sin stora storhet ser den platt ut trots att den är rund; den har en diameter av 12 700 kilometer. I jämförelse har solen en diameter av 1 390 000 kilometer. Låt det inte vara förvånande när jag säger att det finns många planeter i rymden som är väldigt större än vår sol, det finns ingen jämförelse mellan dessa - inte ens som en rödhake jämfört med en örn.

Så mycket för de himmelska kropparnas fysiska form; men om vi studerar det magnifika systemet i enlighet med triljoner av dessa kroppar i rymden, vacklar tankarna till. På toppen av allt, varje planet kretsar kring sin egen bana i enlighet med sina egna regler och det är omöjligt för en att kollidera med den andra eller att lämna sitt eget omlopp för att komma in i ett annat. Denna regel gäller inte enbart de himmelska kropparna; allt på jorden är också bundet inom sin egen sfär och kan inte bryta sig fritt för att komma in i en annan. Eld är konstruerad för att brinna; vatten för att släcka det; träden står upprätt på jorden; fåglar är skapade för att flyga i luften; människan är skapad för att gå på jorden och fiskar för att simma i vattnet; kon är utformad för att äta gräs och lejonet att livnära sig på andra djur. Dessa är några få enkla exempel på att allt är bundet inom sin sfär i enlighet med dess egenskaper, förmågor och funktioner, och ingen har befogenhet att överträffa sina gränser. Allt tjänar ett visst särskilt mål och syfte.

Överväg nu om detta fantastiska allomfattande system av

himlen och jorden har kommit till sig av sig själv? Dessa förnuftiga och mest kloka uppsättning av lagar som vi ser fungerandes av sig själva i allt - är det utan någon som helst kontroll av en Högre Varelse? Är jorden med sina otaliga varelser och himlen med dess otaliga himmelska kroppar sina egna skapare och mästare? I detta skede ställ undan frågan "Om det finns en Gud, vem och var är Han?" Svara bara på detta; är ditt förstånd nöjd med uppfattningen att detta universum och dess system existerar av sig själva utan någon skapare, herre, mästare eller förvaltare? Jag frågar inte om du tror på en gud eller inte. Min fråga är bara, kan du ärligt förklara att himlen, jorden, djuren, vegetationen, levande materia, himmelska kroppar och geologiska skikt kom till av en slump? Detta magnifika system som har knutit ihop miljarders saker i denna värld till ett system - körs det mekaniskt utan någon skapare och administratör? Jag kan inte tro att någon av Adams barn som har ett (förnuftigt) hjärta och sinne kan vara nöjda med tanken på att detta universum, kompendiet av olika underverk, kom till av sig självt. För att sammanfatta, detta universum med hela dess kloka och visa organisation är ett så starkt bevis för Guds existens att ingen klok person kan förneka det.

Hittills har jag övervägt olika saker och deras komponenter i denna värld individuellt och har förklarat att var och en sak i sig är en sådan underbar enhet och verkar inom ett sådant klokt och vist system så att människan är tvungen att tillskriva skapandet av universum till en Allvetande, Allsmäktig, Vis och Allstyrande Varelse. Denna övertygelse blir alltjämt starkare när vi studerar sambandet mellan olika delar av en viss sak eller interaktioner mellan olika saker. Låt oss ta kamelen som ett exempel; anta att vi är överens om att den förvärvat långa ben i enlighet med några dolda och

okända lagar slumpmässigt, frågan som då uppstår är hur denna blinda lag visste att denna varelse med långa ben också borde ha en lång hals så att dess mun lätt kan nå marken. Denna förnuftiga regel är operativ över hela världen, inte bara hos kameler utan hos alla andra djur för de med långa ben har långa halsar och de med korta ben har korta halsar. Det kan hävdas att denna kroppsform har utvecklats efter en lång period av anpassning; dvs på grund av långa ben förlängdes halsarna också gradvis. Denna hållning är dock felaktig, zoologen har aldrig presenterat några bevis om något långbent djur som hade en kort hals i början men som blev längre med tiden. Dessutom, hur överlevde de långbenta djuren när hade de korta halsar? Hur som helst, detta är ett väldigt enkelt exempel men om vi begrundar det kommer det att bli mycket tydligt att de olika delarna av allt har satts ihop proportionerligt och på lämpligt sätt med häpnadsväckande precision.

Undersök vidare och vi observerar ett fantastiskt och fascinerande skådespel. Kan en blind naturlag producera spermier i en man, skapa en önskan i mannen och kvinnan att förena och överföra spermier in i de mörka öppningarna i kvinnans livmoder? Sedan hjälper den här blinda lagen vidare till att utveckla en av dessa spermier till ett vackert barn som har många förmågor inom en period av nio månader. På något sätt lyckades den här blinda lagen få de här barnen levererade från moderns livmoder. Det vill säga alla interna förändringar i denna spermie ägde rum genom en slump. Om det är så, för Guds skull, förklara för mig hur kunde den blinda lagen göra så att produktionen av modersmjölk sammanfaller med födseln av barnet, så att barnets näring är redo när barnet kommer till denna värld. Moderns bröst är inte en del av

barnets kropp. Så hur kommer det sig att en moders bröst fylls på med mjölk för sitt barn. سبحان الله [Helig är Allah!].

مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ²⁶

De uppskattar icke Allah med den uppskattning som tillkommer Honom. Allah är förvisso Stark, Mäktig.

Tänk dessutom på det här; jorden skapades av sig själv, de saker som rör sig på jorden kom till av sig själva, människan skapade sig själv från intet, hans näsa, öron och ögon uppkom av sig själva. Kort sagt, allt detta hände genom slumpen. Därefter, hur kom det sig att en magnifik lampa tänds mer än 149 600 000 mil från jorden för att ljuset ska underlätta för de mänskliga ögonen att se? Ett träd växte på jorden. Den producerade frön och fröna skapades för att falla på jorden och såddes däri. Men vem bestämde att vatten krävs för fröna att gro och vem arrangerade för solljus att falla på havet och därigenom transportera miljarder ton med vatten med hjälp av vindar till det torra landet och orsakade dessa moln att regna? Om allt detta kommer till följd av denna slumpmässiga kraft från naturen - och det är den kraft som är Skaparen, Mästaren, Herren, Allvetande, Allsmäktig, Visa Guvernören och Förmyndaren som överväger och anser att omständigheterna är lämpliga, den som ordnar och ser till att uppfylla de behov Han orsakar att uppstå - vi bryr oss inte med vilket namn du kallar det, det är vår Gud och till Honom underkastar vi oss med kärlek och hängivenhet. Kortfattat, hur vi än ser på det här så kan vi inget annat än att tro på att det här universum och dess gynnsamma och

26. *Sūrah al-Hajj*, 22:75.

mest kloka organisation pekar alla på att ett väsen är Skaparen, Mästaren, Den Vise, Den Allvetande, Den Allsmäktige och Guvernören; det vill säga Han bär alla dessa egenskaper som religionen tillskriver Gud.

Man måste komma ihåg här för att undvika intellektuell jargong och komplexiteten så har jag lagt fram argumenten på ett enkelt sätt så att de unga bland våra kära kan förstå det enkelt. Detta argument kan dock också presenteras på ett akademiskt sätt. Mycket kortfattat avslöjar studien av naturen att det i de oräkneliga antal olika saker i denna värld, individuellt eller kollektivt, finns tre saker. Först en extremt utarbetad och perfekt lag som fungerar i allt i den här världen och som styr den, liksom dess relation till andra saker. Detta kallas naturens lag. Om man studerar den ordentligt, utgör denna lag ett mycket starkt och tydligt argument för existensen av en universums skapare. Tyvärr har vissa människor utifrån sin kortsiktighet gjort den till ett hinder för sig själva.

För det andra, i allt i denna värld och i denna goda och mest kloka lagen (naturlagarna), inte bara individuellt men också kollektivt så finns det ett bestämt format och arrangemang, på annat sätt känd som en design eller plan, och ingen klok person kan tillskriva detta slumpen.

För det tredje, allt i världen, med sin lag och design eller plan arbetar med ett bestämt syfte. Det vill säga, allt i detta universum har ett bestämt syfte. Denna doktrin, känd som teleologi, är mycket övertygande bevis för Guds existens. I korthet, genom att studera universum leds man starkt till uppfattningen att det inte kom till genom slumpen utan föranleddes av de mäktiga händerna på ett Medvetet och Allsmäktigt Väsen.

Tron på Gud och västerländska forskare

Innan jag avslutar denna diskussion vill jag nämna något om de västerländska forskare som är vana vid att studera allt i ljuset av vetenskap och filosofi. De som förnekar Guds existens i väst baserar sin slutsats på moderna, vetenskapliga och filosofiska idéer. De tror att ämnet har en inneboende kvalitet av omvandlingen och den utvecklas från ett lägre till ett högre tillstånd med tiden. De förkunnar att denna materiella värld har utvecklats till följd av flera sådana omvandlingar, enligt evolutionsteorin. Till exempel säger de att människan alltid inte existerat i sin nuvarande form och skepnad men genom åren som gått har människan från att ha varit i ett extremt primitivt tillstånd gradvist utvecklats till sin nuvarande skepnad och form. Samma sak gäller andra saker i denna värld; d.v.s. i sitt ursprungliga tillstånd var de enkla men utvecklades senare i enlighet med denna evolutionsteori. På samma sätt hävdar de att de flesta saker i denna världen som verkar så varierade i sitt kön, form och egenskaper inte var lika varierade så långt tillbaks i tiden, utan världen i dess tidiga skede bestod av några få begränsade och enkla saker som har utvecklats gradvis in i detta underbara universum som finns idag. Sålunda hävdar de att det nuvarande universum och dess utarbetade och välgrundade system inte kan presenteras som bevis för en yttre Skapare, för att allt detta har utvecklas naturligt som ett resultat av evolutionen.

För det andra säger västerländska forskare att denna värld alltid har verkat enligt en slutgiltig lag och fortsätter att göra så och genom vetenskaplig forskning kan vi lära oss orsaken till varje ändring och varje rörelse eller stillhet. De hävdar att de dag för dag förstår naturens lag bättre, materians egenskaper och förhållandet

mellan olika saker och att stora framsteg har gjorts inom olika vetenskapsområden som fysik, kemi, mekanik, antropologi, geologi, botanik, zoologi, anatomi, fysiologi, astronomi och psykologi. Framstegen är sådana att otaliga fakta som tidigare varit mysterier och helt dolda från våra ögon har blivit lösta som uppenbara verkligheter och hundratals falska uppfattningar som varit etablerade bland oss på grund av okunnighet och etablerad tradition har försvunnit in i ljuset av den senaste kunskapen, och nya verkligheter om livet och fortsättningen av universum upptäcks dagligen. Med andra ord, de saker som tidigare betraktades bortom mänskligt förnuft och därmed tillskrevs ett Högre Väsen kan nu etableras vara resultatet av vissa definitiva naturlagar i ljuset av nya vetenskaper. Att då tillskriva detta universum till en Skapare som inte har setts eller uppfattas av någon anses vara okunnighet.

Det är denna invändning som västerländska forskare har väckt mot Guds existens. Men om den granskas noggrant är invändningen helt absurd. Vi behöver inte gå in i detalj här men om det helt eller delvis är korrekt så håller inte utvecklingsprocessen som ett argument mot Guds existens. Evolutionen belyser inte något ljus på universums skapelse utan hänvisar bara till det faktum att saker i den här världen inte alltid funnits i sin nuvarande form utan har utvecklats från ett primitivt stadium. Frågan är varifrån härrör dessa primitiva saker? Evolutionens förgrundsgestalter framför inte någon bestämd teori angående detta akademiskt och om de inte gör det så är evolutionen ensam helt ineffektivt som bevis för Guds icke-existens. Även om det kan bevisas att människan eller andra saker i denna värld existerade i en primitiv form i början och har utvecklats gradvis till sin nuvarande form, utgör detta inget bevis för att detta universum inte har en skapare? Absolut inte!

Man kan argumentera för att det har fastställts att detta universum ursprungligen var i en primitiv form och utvecklades till en högre och mer perfekt form som ett resultat av inneboende kvaliteter i materian och det här ogiltigförklarar argumentet ovan - det vill säga att universum är en samling av oräkneliga föremål som fungerar i enlighet med en extremt subtil och godtagbar lag och därför är den under kontroll av en yttre Skapare och en Allvetande och Styrande varelse. Även detta är ett uttalande fött ur okunnigheten. Förekomsten av sådana inneboende egenskaper i materian som ger den potential att utvecklas till ett underbart universum, med parallell utveckling av en extremt godtagbar lag för att styra dessa, är i sig själv ett stort underverk. Om man noggrant granskar så är det ursprungliga tillståndet som beskrivs, korrekt eller felaktigt, ännu mer underligt och förvirrande än nuvarande universum. Uppenbarligen var det första stadiet ett frö för nuvarande universum och varje klok person kan förstå att ett frö är mer underbart och djupt eftersom, även om det är litet i storlek och enkelt i form, så har det alla potentiella befogenheter, egenskaper och perfektionen dolda i det som senare utvecklas till ett träd. Således visar detta universums initiala primitiva tillstånd att det är ännu djupare och mystiskt och utgör ytterligare bevis för existensen av en Skapare av detta universum. Detta beror på att Skaparen gav denna första primitiva materia potential att utvecklas till ett storslaget, imponerande och djupt universum och samtidigt, bör det komma till stödjande och försiktiga naturlagar i enlighet till vilka otaliga föremål i detta universum som fungerar i deras motsvarande sfärer till allas förvåning. Därför är det naivt att argumentera emot Guds existens på grundval av evolutionen.

Faktum är att denna teori ger ännu mer stöd till konceptet på Hans enorma krafter och enastående skapande.

Den andra invändningen är att allt i världen, varje transformation, varje rörelse och varje stillhet är i överensstämmelse med en särskild lag och dag för dag förvärvar vi mer och mer kunskap om denna dolda naturlag, och det är det blir allt mer uppenbart att allt som händer i denna värld är i överensstämmelse med en viss bestämd lag. Det här visar att lagen är den enda och att det inte finns ingen någon sådan sak som Gud. Denna invändning är också mycket absurd och svag. Vi har aldrig hävdat att universum inte är underlagd någon lag eller en serie orsaker och styrs istället direkt av Gud utan att upprätta några lagar eller processer. Vi håller med, nej, vi hävdar och islam lär oss att hela detta universum är underlagd en extremt djupgående lag och invecklade processer. Faktum är att denna lag är bevis på Guds existens. Så att bevisa att allt i detta universum verkar i enlighet med en slutgiltig lag bär ingen vikt mot oss. Ateister kan inte svara tillräckligt på frågan om ursprunget på denna fullständiga och perfekta lag. Vissa människor skulle svara att detta är en inneboende kvalitet i materian, och en lag träder i kraft till följd av en annan lag och sålunda har det hänt och således kommer det att fortsätta. Vi frågar: Varifrån kom denna inneboende egendom? Faktum är att en uppsättning av lagar leder till en annan men vi måste tro att den här kedjan av orsak och effekt, hur lång den än är så måste den absolut ha ett ursprung. Till exempel hävdar forskare att det är en naturlag som gör att jorden roterar runt solen. De tillägger vidare att denna lag är resultatet av en annan lag, som när två eller flera styrkor utövar sin effekt från olika håll på något så börjar denna att flytta sig i en tredje riktning känd som den resulterande riktningen. Då

jorden påverkas med krafter från olika håll har den börjat rotera runt solen i en tredje riktning. Vi håller med om denna i princip men vår fråga står fortfarande kvar, varifrån kommer dessa effektiva krafter? Om det svaras att dessa krafter resulterade från "xyz" kommer frågan lyda, varifrån kom denna "xyz"? Kort sagt så måste vi acceptera att detta universum och dess system, har en utgångspunkt som innefattar potentialen för alla de excellenser, lagar och egenskaper som finns i den. Således har diskussionen nått den punkt som har svarats på ovan.

Kort sagt, att söka olika sätt att förneka Guds existens genom att proklamera mellanliggande system och processer är bedrägligt och vi är inte säkra på hur detta har accepterats av vissa västerländska lärda. Såvitt vi är berörda är framsteg i kunskapen, förståelse och upptäckt av dolda hemligheter i lagarna och i naturen bidragande till att upplysa oss och konsolidera vår tro på Gud. Vi inser att detta universum med dess extremt goda lagar, drivs av en Skapare och Mästare, som är Allvetande och Vis och ett Allsmäktigt och Styrande Väsen. Om vi genom att titta på en vanlig sak konstaterar att den måste ha en tillverkare och vi sedan tittar på detta underbara och välsignade universum så måste vår övertygelse stärkas om att detta inte skulle ha kunnat uppstå av sig självt utan är en tydlig manifestation på en Allsmäktig Högre Varelse kreativa krafter.

Mina kära! Tänk djupt. Dessa nya vetenskaper och undersökningar kan bara bevisa att lagen i detta universum är mycket mer utförligare och djupgående än vi tidigare insett och att de olika föremålen i denna värld styrs kollektivt av en välgrundad och inflytelserik kedja av kommandon. Under dessa goda lagar är olika delar av universum inte bara underdåniga till sina

egna enskilda lagar utan kan påverka varandra på ett underbart och fascinerande sätt. Dessutom är ingenting i denna värld värdelöst eller överflödigt; snarare gör alla sitt jobb i sin egen sfär enligt sin egen lag. Denna ”upptäckt”, om det kan kallas för det, stöder oss. Denna stödjer inte något argument mot Guds existens. Tvärtom är det en tydlig manifestation av vår Allsmäktige Guds enorma krafter.

Sanningen är att det i princip inte är någon ny upptäckt. Den Heliga Koranen har redan givit en komplicerad redogörelse för detta för fjorton århundraden sedan som sa:

أَوْ لَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَتَتَّبِعُونَ ظِلَّهُ عَنِ الْيَمِينِ وَالشَّامِلِ سُجَّدًا لِلَّهِ وَهُمْ
 دَخِرُونَ وَ لِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ²⁷

Har de icke lagt märke till att skuggorna av allt som Allah har skapat förflyttar sig från höger och vänster och bugar sig ödmjukt inför Allah? Och allt som finns i himlarna och varje varelse som finns på jorden underkastar sig ödmjukt Allah, så gör även änglarna, och de uppträder icke högmodigt?

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعَيْنٍ²⁸

Och Vi skapade icke himlen och jorden och allt det som finns mellan de två på skämt.

Forskarna i Europa och Amerika har spenderat sina liv för att upptäcka dessa realiteter men genom att vara icke troende har

27. *Sūrah an-Nahl*, 16:49–50.

28. *Sūrah al-Anbiyā'*, 21:17.

vissa av dem tyvärr trott att deras resultat är en attack på religion och Guds existens. Fakta i saken förblir att när kunskap om universums perfekta organisation och naturens lagar berikar oss blir det helt enkelt en tydligare indikator för den kräsne att en Vis, Allvetande, Allsmäktig och Styrande Skapare finns. Det finns ett gott antal västerländska forskare som tror på Gud och de senaste upptäckterna påverkar inte deras tro, snarare använder de denna kunskap som ett verktyg mot ateism. Så mina kära, var inte rädda för modern kunskap, den är underordnad för dig. Eventuella framsteg i modern kunskap kan bara förbättra människors förståelse av sin Allsmäktige Guds mirakel. Detta fastslår också med större säkerhet att allt på jorden och himlen är, direkt eller indirekt, till förmån för människan som det deklarerades i den Heliga Koranen för fjorton århundraden sedan:

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا²⁹

Det är Han som skapade allt som finns på jorden för er.

وَسَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ³⁰

Och Han har underkastat er allt som finns i himlarna och allt som finns på jorden; allt detta är från Honom. I det finns det förvisso tecken för ett folk som tänker efter.

قُلِّلَ الْإِنْسَانَ مَّا أَكْفَرًا³¹

29. *Sūrah al-Baqarah*, 2:30.

30. *Sūrah al-Jāthiyah*, 45:14.

31. *Sūrah 'Abasa*, 80:18.

Måtte människan bli förgjord! Så otacksam hon är!

Sannerligen leder denna otacksamhet människan till inget annat än förstörelse. Det bör kommas ihåg att frågan om huruvida eller inte det finns en Gud verkligen är bortom de gränser som vetenskapens olika forskare arbetar inom. Vetenskapen handlar om upptäckten av egenskaper och lagar som gäller materia och diskussion av icke-materia eller metafysik ligger utanför dess nuvarande omfattning. Dessutom handlar vetenskapen inte allmänt om vad som inte är i existens; snarare handlar det om vad som existerar och vilka lagar som styr den. Att bevisa Guds icke-existens är alltså bortom omfattningen av vetenskaplig överläggning, åtminstone för närvarande. Frågorna om hur denna värld började, vad den här världen är, hur världen kom till liv, hur livet började etc., ligger inom ramen för vetenskapliga överläggningar. Därför kan forskare som högst hävda att de har upptäckt att detta universum är evigt och att det styrs av en viss uppsättning lagar som är automatiska och att livet började av sig själv och på grundval av denna forskning kan de akademiskt konkludera att det inte finns någon Gud. Men Guds icke-existens är inte i sig själv i direkt omfattning av vetenskaplig utredning.

Dessutom är det också värt att komma ihåg att olyckligtvis har människor i allmänhet fallit farligt fel genom att de inte skiljer mellan vetenskapens hypoteser och etablerade vetenskapliga fakta. Naturligtvis kan vetenskapliga uttalanden delas upp i tre typer:

Första - forskarnas hypoteser

Andra - ofullständiga vetenskapliga experiment

Tredje - etablerade vetenskapliga fakta

Var och en av dessa har en annorlunda status och nivå och att ge dem alla liknande betydelse är ett allvarligt fel. Men de naiva gör det och betraktar varje uttalande som härstammar från forskarna och alla deras idéer som uttrycks av dem, inklusive deras ofullständiga experiment eller vetenskapliga observationer, som fastställda fakta. Således, istället för att följa sanningen blir de okunniga på grund av att de följer forskarna blint. Alla som har lite grundläggande kunskap vet att endast följande fakta kan förklaras som vetenskapligt giltiga; de som har visat sig vara korrekta genom upprepade experiment av flera forskare över en längre tidsperiod och fortsätter att vara så bekräftad, och att den underliggande verkligheten har validerats samt också bevisat akademiskt på ett mycket noggrant sätt på grund av allmänna vetenskapliga principer med anledning av orsak och effekt. Allt annat, forskarna eller deras synpunkter och teorier om oavslutade experiment, kan inte kallas fastställda fakta eftersom de bär samma risk att de är felaktiga som uttalandena av andra kloka och lärda människor. Sanningen är att när något nytt fenomen kommer fram eller upptäcks baserat på vetenskapliga experiment så är det experimentellt studerat upprepade gånger av olika forskare under olika omständigheter innan det förklaras ha kommit till nivån för att ha bevisats sann; dessutom studeras det vidare och granskas i ljuset av allmänt vedertagna vetenskapliga principer och om ingen aspekt av den innehåller några tvivel på grundval av en sådan analys, först då kan det förklaras vara en beprövad och etablerad verklighet. Innan denna status uppnås, även om vissa vetenskapliga experiment faktiskt kan kasta ljus i frågan och även om vissa forskare kan ha blivit övertygade om dess sanning, så är den ändå inte en etablerad och accepterad verklighet och sanning. Tyvärr kan

lekmän inte skilja mellan de två och accepterar allt som ett konstaterat faktum. Det är ännu mer upprörande att hypoteser och teorier som framförs av forskare på grundval av deras forskning erkänns som etablerade vetenskapliga fakta. Med andra ord, tre olika nivåer inom vetenskaplig forskning - som är helt olika från varandra, sammansmälts. Vetenskapen, vilken är tänkt att upplysa det mänskliga sinnet med kunskap, gör istället motsatsen; leder till okunnighet och mörker.

När någonting är etablerat som ett faktum på grundval av vetenskapligt experiment och observationer är det tydligt att det inom de akademiska cirkelarna i världen rör sig och olika forskare börjar lägga fram olika idéer och teorier mot bakgrund av den nya forskningen; alltså med varje ny del av forskning kommer nya idéer och nya teorier att dyka upp. Lekmännen, överskuggad av ordet "vetenskap" eller på grund av någon annan anledning, betraktar alla dessa förslag som etablerade vetenskapliga fakta medan de verkligt etablerade fakta är sällsynta och resten är alla teorier, hypoteser och idéer från forskarna som inte bara förändras varje dag, utan även är ifrågasatta bland forskare själva. Kort sagt, det är ett grovt fel att inte skilja mellan vetenskapliga hypoteser, ofullständiga experiment av forskare och etablerade vetenskapliga fakta, och på grundval av det underkasta sig slaviskt till allt som anges eller skrivits av någon forskare. Tyvärr har det här mentala och akademiska slaveriet i stor utsträckning varit en egenskap hos folket i öst, medan européer och amerikaner vanligtvis gör en skillnad och accepterar endast de fakta som vetenskapliga sanningar som har bekräftats efter upprepade tester och inte heller felar på något sätt när den granskas på grundval av allmänt accepterade vetenskapliga principer.

Om vi bedömer ämnet som diskuteras enligt denna princip så ser vi inte något etablerat vetenskapligt faktum som kan vara grunden för någon som helst invändning mot Guds existens. Ett litet bevis för detta uttalande är följande; när någon ny del av forskningen faktiskt är bekräftad att vara en etablerad sanning blir det en obestridlig verklighet som ingen forskare kan förneka. Bekräftelsen kräver inte bara akademisk säkerhet utan också praktisk demonstration genom upprepade prover under olika omständigheter på ett sätt så att det inte lämnar någon tvekan alls. Vid detta stadium kan självklart ingen vetenskapsman eller någon med lite förstånd förneka det. Vi observerar att det i praktiken är att alla vetenskapliga fakta accepteras av samtliga forskare utan några som helst avhopp. Meningsskiljaktigheter uppkommer endast om de frågor som ännu inte har blivit fullständigt etablerade eller de teorier som framförs av forskare baserat på deras idéer och hypoteser som de i sin tur har baserat på etablerade fakta.

Kort sagt så observerar vi inga meningsskiljaktigheter överhuvudtaget på etablerade vetenskapliga fakta. Men med avseende på tron på en Högre Varelse observerar vi att många forskare tror på Gud; faktum är att väldigt få av dem förnekar Gud och majoriteten är inte förnekare. Det bekräftas sålunda att det inte finns något etablerat vetenskapligt faktum från vilken man kan motiveras med säkerhet att detta universum fungerar av sig själv utan någon Skapare eller Mästare; annars hade den här oenighet bland forskare inte existerat.

Om någon skulle fråga, vad händer om vi i framtiden har bevis som bevisar att allt som existerar har skapats av sig självt och fungerar av sig självt, vad skulle då svaret vara? För det första är en sådan hypotes absurd och barnslig. Men om vi måste ställa sådana

frågor då skulle vårt svar vara att vi söker sanningen och skulle inte förneka något som är etablerat som ett faktum. Hursomhelst, det som har visat sig vara riktigt och sant kan inte nekas av någon. Vår Gud berättade för vår Budbäraresa (må mitt liv offras för honom) att säga till de kristna: ”Gud har ingen son; nej, tillskriva en son till Honom är en sådan fullkomlig lögn och allvarlig handling så att jorden och himlen kan förstöras. Men trots det, berätta för dem,³² اَنَا أَوَّلُ الْعِبَادِينَ, säg: ”Om Gud, den Nåderike, hade en son skulle jag ha varit den förste av tillbedjarna.”

I detta scenario betyder det att om en Guds son bekräftas så ska jag vara den första att dyrka honom. Törst för sanningen är vår andra natur, något som vi har ärvt från vår älskade Budbäraresa. Så i princip är vårt svar att vi kommer att tro på det som verkligen är etablerat, oavsett vad det är. Men verkligheten är att ingenting någonsin kan upprättas som sätter Guds väsen i tvivel, eftersom det skulle betyda att två etablerade fakta motsäger varandra och detta är helt klart omöjligt. Är det exempelvis möjligt att en magnet å ena sidan, vetenskapligt etablerat, lockar till sig järn, och å andra sidan att det inte gör det under liknande omständigheter? Uppenbarligen inte. Som en fjärran möjlighet, om vi observerade detta måste vi avvisa en av de två uttalandena; det vill säga, vi skulle tro att en av de två inte riktigt var ett etablerat faktum utan felaktigt ansågs som sådant. Därför, om vi skulle påstå hypotetiskt att den vetenskapliga forskningen fastställde att universum har kommit att existera av sig själv sedan evigheten och verkar av sig själv, även då kommer vi inte att förneka Gud av denna anledning eftersom Guds existens också är ett grundläggande etablerat

32. *Sūrah az-Zukhruf*, 43:82.

vetenskapligt faktum. Det finns ingen anledning till att vi på grund av så kallad forskning borde ge upp ett etablerat faktum som stöds av observation sedan början av skapandet. Under denna omständighet kommer vi att behöva fundera över om den nya forskning som läggs fram är etablerat vetenskapligt faktum, korrekt och godtagbart. Undersök djupt ifall vetenskapliga fakta accepteras eftersom de baseras på logik, sunt förnuft och akademiskt och rimligt argument baserade på observation och experiment. När experiment och observation kombineras med logiskt argument lämnar detta liten risk för fel (om inte själva observationen är felaktig). Detta är faktiskt det bästa sättet att undersöka och det är av den anledningen som vetenskapligt etablerade fakta anses högst inom världslig kunskap. Argumenten som fastslår Guds existens bygger också på samma vetenskapliga förhållningssätt som nämnts ovan. Guds existens etableras inte bara av logiska argument men också genom erfarenhet och observation som vetenskapliga fakta. Faktum är att denna erfarenhet och observation överstiger de för vetenskapliga fakta, både i kvantitet och kvalitet. Resonemang kan bara nå så långt som "det borde vara en Gud"; endast erfarenhet och observation kan ta en till ytterligare nivåer av "Gud verkligen existerar". Sådan erfarenhet och observation ges av Gud själv så att kapaciteten av en människa att uppskatta Gud inte lämnas kvar ofullständig. Han säger:

لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ³³

Blickar kan icke nå Honom men Han når blickarna. Och Han är den Skarpsinnige, den Helt Insiktsfulle.

33. *Sūrah al-An'ām*, 6:104.

Det vill säga det mänskliga ögat kan inte nå Gud (det vill säga kunskap om Gud kan inte uppnås genom att resonera ensam) men Gud själv når det mänskliga ögat.

Detta betyder att Gud Själv gör sådana arrangemang som möjliggör för människan att uppfatta Honom så att hans känedom om Gud inte skall förbli bristfällig och önskan. Och hur exakt uppfattar man Gud? Detta är en stor fråga och dess detaljerade svar ges i den andra delen av den här boken. Här skulle det vara tillräckligt att ange kortfattat att Gud kan ses i kraft av de ord Han avslöjar för Sina fromma tjänare, vilka är tungt lastade med Gudomliga Tecken. Detta är som ett gott fruktbarande träd, full av frukt i fruktbarande årstid. Efter att ha smakat frukten av ett fruktbarande träd på våren kvarstår ingen tvekan om trädets identitet; på samma sätt, efter att ha smakat andlig frukt, kan man identifiera Gud lika tydligt som en dag.

Hur som helst är bevis på Guds existens baserad, precis som vetenskapliga fakta, på erfarenhet och observation (dock mycket mer utarbetat i sin perfektion) förutom logiska argument. Således, om det för argumentets skull uppstår någon vetenskaplig forskning som verkar motsäga Guds existens, även då skulle vi inte avvisa Guds existens utan skulle hellre undersöka den här nya forskningen för att bestämma i vilken grad den är korrekt och acceptabel. Vi tror att en detaljerad bedömning endast leder till slutsatsen att Gud existerar. Det vetenskapliga beviset som verkar motsäga Guds närvaro är antingen missförstått eller baserad på felaktig observation.

Guds existens, som det kommer att bevisas senare, är upprättat genom en sådan fullständig och perfekt observation så att föreslå att någon verklig vetenskaplig forskning kan motsätta

sig den är som att sätta två sanningar i motsägelse till varandra, vilket är omöjligt. Om vetenskapen attackerar vår observation så kommer den att lägga yxan på sin egen rot, för dess egna grund är observation. Hur som helst är detta en överflödigt och för tidigt fråga; vad som händer i framtiden kommer att behandlas i framtiden. Det finns ingen tvekan om att det hittills inte finns något etablerat vetenskapligt faktum som kan presenteras emot Guds existens på ett logiskt och giltigt sätt. Den eviga sanningen är att det här universumet med alla sina otaliga, varierade och underbara objekt och extremt godtyckliga lag fungerar i alla saker och är en fantastisk organisation, och har samlat sina otaliga föremål av avvikande natur i en enda sträng. På grund av detta är otaliga naturliga mekanismer i drift på avstånd av tusentals eller miljoner kilometer för att tillgodose behoven hos de minsta av föremålen i denna värld; detta utgör verkligen starka bevis för att stödja det faktum att detta universum styrs av en Vis, Allvetande, Allsmäktig och Styrande Väsen vars herravälde omfattar allt.

Varför orsakar moderna filosofiska begrepp människor att tvivla?

Innan jag avslutar denna diskussion vill jag kortfattat förklara varför det trots modern europeisk filosofi eller vissa forskares hypoteser (oavsett om de är rätt eller felaktiga eller i vilken utsträckning de är rätt eller fel) egentligen inte finns några skäl för invändningar mot Guds existens, många människor i denna tidsålder tror inte på Gud på grund av dessa hypoteser. Moderna europeiska teorier har vilselett människor på grund av två olika

skäl. För det första har västerländska forskare presenterat tanken på att materian har en inneboende egendom som gör att den omvandlas och utvecklas från en lägre till en högre form och allt i denna värld, särskilt människan, är detta miraklets evolution. Blottade på någon som helst andlig inblick om Gud uppstod mistankar i dessa forskares sinnen om Gud existens, om en Gud som härskar över världen, och de började tänka att denna värld kom till av sig själv och fortskred av sig själv som ett resultat av materiens inneboende egenskaper. Således kom de äntligen att tro på den här uppfattningen; det vill säga att universum fungerade som en maskin och alla transformationer och all natur var resultatet av denna interna mekanism och så vidare. Detta tvivel har redan behandlats ovan. När man väldigt noggrant observerar hur dessa industriella lagar i världen fungerar så krävs följaktligen en tro på ett Högre Väsen som är distinkt och som i materian har lagt in sådana goda och kloka lagar; och då med alla dess tillstånd och egenskaper i materian så krävs en Skapare och Mästare av den. Det har också påpekats att förutom mekanism finns det också en bestämd design och syfte (det vill säga teologi) i världen. Allt detta pekar på en oberoende Intelligent Formgivare som är Skaparen och Mästaren med en bestämd vilja. Detta kommer att utarbetas senare i denna bok.

För det andra har modern europeisk filosofi blivit en stötsten för vissa människor då evolutionsteorin har presenterat skapandet av universum och speciellt människan på ett sätt som verkar vara motsägelsefullt för de kända formella religiösa läroren i denna tidsålder. Det är bara naturligt att när trovärdigheten kring en religionslära är ifrågasatt med ett visst argument och det inte går att försvara eller motbevisa det argumentet, då kan man utveckla

tvivel om Guds existens. Man börjar tänka att om det som tillskrevs Gud visade sig vara felaktigt så är allt med religionen falskt och Gud är därför ingenting annat än en fantasi. Folket i denna tidsålder står inför exakt samma situation i förhållande till evolutionsteorin. De kristna från sina präster, muslimerna från deras maulavis, hinduerna från deras pundits och andra från deras religiösa lärda brukade höra att i begynnelsen var allt rök eller vatten från vilket Gud skapade all denna mångfald och att Gud skapade himlen, jorden och allt som är mellan dem på sex 24-timmars dygn och sedan gjorde Han en kropp ur lera och andades in i det och sålunda var Adam skapad och ut kom Eva från hans revben och sedan började avkomman från de två att blomstra, och att människan har funnits i sju tusen år. Enligt andra så antog material under Gudomlig vägledning formen av ett ägg som delades i två delar varav en utvecklades till jorden och den andra till himmelen och att mannen och kvinnan uppstod från Gud, eller att Gud svettades och universum skapades från droppar av hans svett och så vidare. Med den här bakgrunden och förståelsen för skapandet berättat av deras prästerskap, lärare eller sakkunniga, så kom folk att uppskatta den vetenskapliga forskningen som hade bevisat att alla dessa historier var felaktiga - och de lärde sig också att utvecklingsprocessen är grunden för utvecklingen av detta underbara universum, och människans existens är kulminationen av evolutionsprocessen över miljoner år där lägre livsformer utvecklades till högre former - vilket ledde till att människor blev besvikna på religionen. De blev överväldigade av nya vetenskapliga upptäckter och avstod från sin tro på Gud.

Det största ansvaret för denna upprörande förolämpning mot religionen har förorsakats av de kristna prästerna i väst. De var först

med att höra om de nyare filosofiska och vetenskapliga begreppen, prästerskapet reagerade på ett sådant sätt att de blottade sin egen religions föreställningars svaghet inför alla; besvikna med svaret från prästerna och oförmögna att motverka dessa argument av sig själva vände sig tusentals människor till ateismen. Medvetna om nederlaget för prästerskapet mot vetenskapen fann andra religiösa folk sig också oförmögna att presentera motargument mot dessa begrepp vilket öppnade upp vägen för nederlag efter nederlag. Hade folket reflekterat lite så var det egentligen en mycket enkel sak. För det första så är många av de övertygelser om skapandet av jorden och mänskligheten som finns förekommande bland olika religioners anhängare idag faktiskt kommentarer och tolkningar av senare forskare och inte baserade på deras uppenbarade skrifter eller andra autentiska texter tillhörande dessa religioner. Då detta är fallet så kan det inte på något sätt motiveras att religioner kritiserar för att vissa tolkningar är bevisade att vara felaktiga. För det andra, några av begreppen om universums skapelse blev en del av de religiösa böckerna på grund av vissa senare ändringar och misstolkningar och har aldrig nämnts i en uppenbarad bok. Att då skylla på religionen är helt klart oberättigat. För det tredje så finns några av dessa idéer faktiskt i de uppenbarade Böckerna men har missuppfattats av de flesta människor och denna feltolkning har gett moderna forskare möjligheten att kritisera.

Det står till exempel i den heliga Koranen att Gud skapade jorden och himlen i sex ayyam. Vissa människor har felöversatt detta som 24-timmars dagar, det arabiska ordet yaum som betyder "en dag" används även ofta för en tidsperiod eller en särskild era, arabiska poeter före islams tid använde ofta ordet yaum i den betydelsen. Men då vissa människor på grund av deras naivitet

eller brist på kunskap översatt det till "sex dagar" och därifrån antog vissa det till att innebära 24-timmars dagar, trots att kontexten av versen tyder tydligt på att ordet "dag" inte används här för att hänvisa till den kända dagen innehållandes tjugofyra timmar.

Begreppet dag vet vi är relaterat till jordens rotation och dess omlopp i förhållande till solen, medan versen hänvisar till tiden före skapandet av solen och jorden. Gud säger: "Vi skapade jorden och himlen, solen, månen och stjärnorna på "sex dagar"." Oundvikligen betyder dagen här tiden innan skapandet av soldagar, det vill säga en tidsålder, epok eller tid. Följaktligen är det inte bara det arabiska lexikonet utan också sammanhanget i versen som bevisar att yaum här inte betyder den allmänt kända dagen, utan en tidsålder, epok eller tid. Följaktligen skulle versen från den Heliga Koranen betyda: Vi skapade universum i sex olika perioder, steg för steg. Detta är i fullständig överensstämmelse med vetenskaplig synvinkel då forskare tror att detta universum utvecklats till sitt nuvarande tillstånd gradvis genom flera steg och perioder.

På samma sätt anger till exempel en hadith att denna värld är sju tusen år gammal och att Adam skapades fem tusen år före den Heliga Profeten, Allahs frid och välsignelser vare med honom. Några personer påstod felaktigt att mänskligheten påbörjades bara för några tusen år sedan, detta gav evolutionens förespråkare en möjlighet att kritisera. Faktum är att islam aldrig hävdat att detta universum enbart har funnits i några tusen år och att det inte fanns någonting innan; att tillskriva denna uppfattning till islam är absolut okunnighet och naivitet. Enligt islamisk doktrin är inga Gudomliga egenskaper icke funktionella i någon tidsålder och alla attribut manifesterar sig på ett eller annat sätt under alla

tidsåldrar. Eftersom skapelsen är ett av de Gudomliga attributen så skulle det vara absolut oislamiskt att tro att skapelsen startade för bara mellan fem till sju tusen år sedan och det inte fanns någonting innan dess. Det är säkert från denna ovannämnda hadith att det inte kan innebära att världen endast är några tusen år gammal, utan snarare är den som muslimska lärda har skrivit och denna tids reformator och grundare av Ahmadiyya Samfundet, den utlovade Messias, frid vare med honom har författat.³⁴

Det vill säga, denna hadith innebär att världen har gått genom flera tidsperioder och det mänskliga släktets nuvarande tidsperiod påbörjades för flera tusen år sedan; vi är osäkra på hur många liknande tidsperioder jorden har gått igenom. En berömd islamisk lärd och Sufi, Hans Helighet Muhyiddin ibn-e-Arabira skriver att det en gång i en vision visades att det fanns hundratals Adam i denna värld och när en tidsperiod för en Adam kom till sitt slut började nästa. Bara Gud vet hur många tidsperioder denna värld har gått igenom.³⁵ Genom korrekt förståelse för innebörden av hadithen finns det inget utrymme kvar för eventuella invändningar. Tanken att det inte fanns någon Guds skapelse på denna jord för några tusen år sedan och Gud förbjöde att Gud satt utan att ha något att göra är helt i strid med islams läror.

På samma sätt säger den Heliga Koranen: ”Vi skapade Adam av lera och gav honom sedan livet.” Vissa människor har utgått ifrån att Gud gjorde en docka ur lera och andades in livet i den och på så sätt påbörjades mänskligheten. Men versen från Koranen innebär bara att det fanns jordiska element i Adam, vilket är

34. *Al-Hakam*, 30 May 1908; *Chashma-e-Ma'rifat*, s. 160.

35. *Futūḥāt-e-Makkiyyah*, ch. Ḥudūthud-dunyā, vol. 3.

anledningen till att han lätt lutar till materiella saker; det är därför som Gud tillsatte ett element av andlighet i människans natur så att hans jordiska element inte hindrar honom från andliga framsteg. Med andra ord, ett mycket subtielt ämne som den Heliga Koranen karakteristiskt angett i ett metaforiskt språk, har tagits i en materiell mening och därmed gjorts till målet för kritik. Men även om versen tas i bokstavlig mening håller jag fast vid att versen inte på något sätt kan klandras. Detta beror på det primära syftet med den Heliga Koranens uppenbarelse som är att skapa andlig och moralisk reformation i världen; att beskriva detaljerna i universums skapelse är inte den främsta orsaken till uppenbarelsen av den här Heliga Boken. Om det behövs för att uppfylla syftet med uppenbarelsen så nämner den Heliga Koranen vissa ämnen till en punkt och inte längre. Det är till exempel inte den Heliga Koranens syfte att förklara detaljerna i medicinsk vetenskap eftersom den Heliga Koranen inte är en medicinsk bok. Men då människors hälsa har en inverkan på deras moral och andlighet så berör islamisk sharia några viktiga principer om människors hälsa som är nödvändiga för att skydda ens hälsa. Den information som ges i den Heliga Koranen om hälsan är dock begränsad till det som behövs för att uppfylla det verkliga syftet med sin uppenbarelse. Om ovanstående vers från den heliga Koranen tolkas i ljuset av denna princip så kan den säkerligen inte vara felaktig. Den heliga Koranen säger helt enkelt att Gud skapade människan från lera bearbetad från gyttja och sedan ålade liv in i honom.³⁶ Det betyder att människan är ett rationellt djur som har skapats ganska annorlunda än andra djur för att kunna göra framsteg med sin förmåga;

36. *Sūrah al-Hijr*, 15:34.

förnuftet. För det andra skapas både hans kropp och själ av Gud på ett visst sätt. Men den Heliga Koranen anger inte typen av lera eftersom alla kemiska salter är en del av lera. Det nämns inte heller hur Gud skapade människan från lera eller över hur lång period eller genom hur många steg och hur många typer av stadier människan passerades för att nå sitt nuvarande tillstånd och så vidare. På samma sätt, när Gud satte livet i människan, varifrån och hur gjordes det; genom hur många steg och typer av etapper infördes det och hur utvecklades det? Koranen ansåg dessa uppgifter som irrelevanta för dess syfte och därmed har de inte nämnts. Därför kan ingen vetenskapsman hitta fel med den Heliga Koranen så som den beskriver skapelsen av människan koncist och passande, som inte alls strider mot några etablerade vetenskapliga fakta men tjänar som vägledning för vetenskapen om grunderna. Om någon lägger till sina egna kommentarer angående uttalanden i Koranen och dennes kommentarer står i konflikt med vetenskapen, då är kommentatorn ansvarig för det, islam kan inte kritiseras för det.

På samma sätt säger en hadith att Eva skapades från Adams revben. På grund av detta har vissa förstått att Adams kropp slets upp och Eva skapades från hans revben, vilket gav en möjlighet till forskare att kritisera, men egentligen är det karakteristiskt för uppenbarade Böcker att dess ord används metaforiskt. Hadithen innebär att kvinnan har skapats för att vara med sin man och hon är en oundviklig del av mannens liv och hans livskamrat. Men mannen måste komma ihåg att precis som revbenet är krökt av vissa fördelaktiga skäl, har kvinnan skapats med några inboende skörheter; därför borde en man hålla dessa skörheter i åtanke och behandla henne med artighet och förståelse. Den Heliga Profeten, Allahs frid och välsignelser vare med honom,

använde exakt samma ord i en annan hadith: kvinnan är som ett krökt revben och det är det som är skönheten med henne, därför bör män vara uppmärksamma på kvinnans inneboende skörhet och inte försöka att räta ut det i den utsträckningen att det bryts och förlorar sin skönhet.

Kort sagt, efter en noggrann studie av de ord som används i den Heliga Koranen eller autentisk hadith med hänvisning till skapandet av universum eller skapandet av människan så kan de inte alls kritiseras. De som kritiserar dem eller anser dem anstötliga gör så på grund av sin egen okunnighet eller brist på förståelse. På samma sätt tror jag att de läror tillhörandes andra uppenbarade Böcker som har ansetts vara motbjudande har blivit mestadels feltolkade och missförstådda. Deras sanna innebörd har inte förståtts. Om det finns något som helst som är motbjudande så är det säkert resultatet av efterföljande tillägg; tyvärr har ingen av de uppenbarade Böckerna undkommit dessa tillägg med undantag av den Heliga Koranen. Även den starkaste motståndare erkänner att den Heliga Koranen har bevarats i dess ursprungliga uppenbarade form, därför hävdar vi att det inte finns några motiverade invändningar som kan upprätthållas mot den Heliga Koranens uttalanden. Inget vetenskapligt faktum motsätter sig någon av Koranens läror. Detta är omöjligt då den Heliga Koranen är Guds Ord och naturvetenskapen - en beskrivning av naturen - är Guds Handling. Det kan inte finnas någon motsättning mellan Guds ord och handlingar.

Innan vi avslutar denna diskussion är det särskilt nödvändigt att tillägga att den ökända teorin från Darwin är fram tills idag bara en teori och inte ett etablerat vetenskapligt faktum och många forskare har kraftigt avvisat det. En världsberömd vetenskapsmans

dödsannons, Sir John Ambrose Fleming, som publicerades i tidningar nämnde att medan Sir John var en mycket känd vetenskapsman förnekade han inte mirakel och betraktade Darwins teori om evolutionen som fantasi³⁷.

Att göra invändningar om Guds existens på grund av denna teori kan inte anses vara rimligt.

Gud är inte skapad

Innan vi går vidare till nästa argument är det nödvändigt att skingra ett tvivel som uppstår i vissa naiva människors sinnen - särskilt de unga - och det är, om Gud skapade detta universum vem skapade då Gud? Det vill säga om det är relevant att fråga vem som är Skapare och Mästare av denna värld, då borde det också vara relevant att fråga vem som är Skaparen och Mästaren av Gud? Svaret är oavsett det faktum att en sådan fråga inte kan uppstå i förhållande till Gud, som det kommer att fastställas senare - att även om vi antar att den som skapat och är mästaren för detta universum är skapad av en annan varelse, det gör i och för sig ingen skada på argumentet för i så fall kommer vi att kalla den högre för Gud och betrakta den lägre vara som en av skapelsen, som en orsak i orsakskedjan, och som en av de mellanliggande länkarna i skapandet. Om någon frågar vem som är skaparen och mästaren av den högre varelsen så är svaret att om den högre varelsen är skapad av en ännu högre varelse, då kommer den högsta varelsen att kallas Gud och var och en av de lägre varelserna

37. Civil and Military Gazette, Lahore, 22 april 1945

kommer att betraktas som en del av skapelsen. Kort sagt, den som är sista slutpunkten på denna kedja; det vill säga den som anses vara den första länken i den här kedjan, och ingen högre finns. Honom ska vi kalla Gud och allt annat är Hans skapelse.

Om någon tycker att frågan om vem som är Skaparen och Mästaren av en viss varelse uppstår om och om igen i evighet om varje varelse och det inte skulle fastställas någon sådan som vi kan kalla den första varelsen, då är svaret är att en sådan händelse skulle vara logiskt omöjlig. Om vi inte accepterar någon som den första i denna kedja så måste vi oundvikligen förneka existensen av alla lägre varelsor, inklusive detta universum, vilket resulterade från den första varelsen. Med andra ord, universum och allting i det är inget annat än en fantasi och i verkligheten finns ingen jord, ingen himmel, ingen måne, ingen sol, inga stjärnor, inga människor, inga djur, inga träd, inget vatten, ingen luft och inget annat. Till exempel låt oss kalla detta universum A och dess skapare för B och anta att C skapade B och D skapade C, och fortsätter att föreslå att alla är skapade av en annan högre varelse i all oändlighet. Vi kommer aldrig kunna upprätta en orsak som kan kallas den första orsaken och när den första orsaken inte kan fastställas, då kan ingen av de efterföljande orsakerna upprättas, det vill säga ett misslyckande att etablera första orsaken kommer att göra alla efterföljande orsaker ogiltiga. Återgår till exemplet ovan, om D inte finns kan C finnas och om det inte finns något C så finns det inget B, och om det inte finns något B så finns det inget A. Således, förnekas D leder det oundvikligen till förnekelse av A, medan existensen av A [den bokstav vi har tilldelat vår värld] är enhälligt accepterad - ingen kan förneka det. Därför är denna typ av resonemang som misslyckats med att upprätta den första orsaken felaktigt, för det

leder dig till att förneka existensen av universum. Därför är vi skyldiga att bestämma en första orsak; d.v.s. att tro på en Varelse över vilket det inte finns någon annan och självklart så är det den enda som inte är skapad och vi kallar Honom Gud. För att sammanfatta, hur långt man än förlängde denna kedja [av orsak och verkan] så måste vi bestämma dess slutpunkt, det vill säga att vi kommer att acceptera att en viss Varelse är ursprunget till denna kedja och den första varelsen är Gud som är oskapad, och alla andra är under Honom – de må vara överlägsna och mer framträdande än varandra i deras naturliga och inneboende kapaciteter - men utan undantag är de en del av skapandet och styrs av den enda Guden.

Nu vill jag kort sagt säga att frågan “Vem är skaparen eller Guds mästare”, är faktiskt fel eftersom en sådan frågan om Gud inte borde uppstå. Begreppen Gudomlighet och att skapas är ömsesidigt exklusiva, det är logiskt omöjligt att kombinera de två. Termen Gud måste reserveras för Den högste av allt, och begreppet skapelsen innebär en existens av en Högre Varelse som har kapacitet att skapa. Därför kan dessa två begrepp inte kombineras på något sätt. Att kalla någon skapad innebär att vi tror på förekomsten av någon Högre Varelse som är dess Skapare och Mästare. Således, om Gud är skapad borde det oundvikligen finnas en varelse ovanför Gud som är Guds skapare, Guds herre, suverän över Gud och en som upprätthåller Gud; kort sagt, den som är över och överlägsen Gud i alla avseenden. Om det verkligen finns en sådan varelse så är det denna Högre Varelse som är Gud, inte den så kallade underordnade Gud som är skapad och styrd. Ingen vis man kan använda ordet Gud för en underordnad varelse i närvaro av den högre varelsen. Tänk och tänk igen, du kan bara kalla en varelse för Gud så länge du anser Honom vara oskapad. Så snart

du tänker dig att han är skapad är du är tvungen att acceptera existensen av en varelse som är överlägsen honom, som borde vara skapare och mästare över den förre. Detta överför genast Guds status från underordnad till överlägsen. Kort sagt, den som är skapad kan inte vara Gud, varelsen som är hans skapare och överlägsen honom kommer att kallas Gud. Så det är uppenbart att samma varelse inte kan vara både Gud och skapelsen. Det är omöjligt att vara Gud såväl som skapad så om vi accepterar någon att vara Gud så är frågan om Hans skapare helt irrationell.

För det tredje vill jag svara på ett tvivel, även om det är bortom frågan. Låt oss anta för ett ögonblick att Gud skapas och sedan ser resultatet. Självklart har allt några kännetecken och egenskaper som skiljer det från andra saker. Till exempel har vattnet egenskaper som inte finns i luft eller sten, och det är så vi skiljer vattnet från luft och sten. Om dessa egenskaper tas bort från vatten så är det inte längre vatten. Kort sagt, allt har några kännetecken och egenskaper som karakteriserar deras existens och särskiljer dem från andra saker. När vi använder ordet Gud om en varelse, så föreslår vårt förnuft några attribut som gör Honom värdig titeln och skiljer Honom från andra varelser; d.v.s. dessa attribut är Gudomlighetens pelare och om de tas bort från Honom skulle Han inte längre vara Gud. Till exempel så påpekar förnuftet för oss att om Gud finns så borde Han vara evig och odödlig, det vill säga Han borde vara evig. Logiken föreslår att om det finns en Gud så ska Han vara Självbevarande; d.v.s. Han borde kunna upprätthålla sig Själv utan något stöd från någon annan varelse. Han borde vara Allsmäktig, d.v.s. Hans auktoritet bör vara absolut och ingen borde kunna störa Hans verk. Och han borde vara En, d.v.s. Han borde vara En och Unik och ingen annan kan hävda jämlikhet

med Honom. Förnuftet säger att om det finns en Gud, då är Han permanent och oberoende i Sina attribut och existensen av Hans attribut är inte beroende av någon annan varelse.

Så den som vi kan kalla för Gud måste ha några av de attributen jag har förklarat ovanför, för utan dessa attribut kan universums eviga system inte upprätthållas. Det är de här attributen och andra liknande som är pelarna för den Gudomliga Tronen, utan dessa kan universum inte existera. Om vi antar att Gud är skapad då kan Han inte ha några av dessa attribut. Till exempel om Gud är skapad så kan Han inte vara evig och vi måste tro att Han är ny. En skapad Gud kan inte vara odödlig och vi måste tro att Han är dödlig. Om Gud är skapad kan Han inte vara självförsörjande och Han måste upprätthållas av en som är Hans skapare och mästare. Om Gud är skapad då kan Han inte vara allsmäktig och vi måste tro att Hans krafter är begränsade och den som är Hans skapare och mästare kan störa Hans verk när han så behagar. Om Gud är skapad kan Han inte vara en och vi måste överväga möjligheten av många andra gudar förutom Honom, eftersom det inte finns någon anledning till varför varelsen som kunde skapa en gud inte skulle ha skapat flera gudar för att bekräfta storheten av sina attribut av skapelse, makt, och suveränitet. Om Gud är skapad kan Han inte vara permanent och oberoende av något av sina attribut och vi måste tro att var och en av Hans attribut är beroende av viljan och barmhärtigheten från den som skapade Honom, för att varje attribut tillhörande den som är skapad styrs också av Skaparen. Kortfattat betyder detta att en konsekvens till följd av att tro på att Gud är skapad blir alla Hans attribut - förmodligen de gyllene tronspelarna - ogiltiga och Gud verkar som vanliga

skapade varelser som söker stöd från deras skapare och mästare i allt och har ingen oberoende existens alls.

Oavsett från vilken vinkel som man ser på det, att vara Gud och att skapas är så motsatta och motsägelsefulla mot varandra att de inte kan existera tillsammans på något som helst sätt. Därför är vi tvungna att inte anse att den varelsen vi kallar Gud är skapad och att inte använda namnet Gud för den vi anser vara skapad.

Varför inte överväga att universum är oskapat?

Efter detta önskar jag att skingra ett annat tvivel som uppstår hos de flesta och generellt läggs fram av europeiska ateister; om vi måste konstatera att Gud är oskapat och tro att Han är självständig och evig och utan någon skapare och mästare, varför inte sluta med alla debatter genom att förklara att det här universumet är självständigt och oskapat? Detta är ett tvivel som kan och uppstår hos de flesta, det läggs generellt fram av ateister. Om man noggrant överväger denna fråga så är den uppenbarligen baserad på brist på övervägande, en gissning från den naiva och i stort sett grundlös. Detta tvivel bygger på tanken att då Gud tros vara oskapat så finns det därför också möjligt för andra att komma i existens utan en skapare. Med detta etablerat finns det ingen anledning för oss att betrakta detta universum som skapat och tro på existensen av en Gud som härskar över den; varför inte betrakta universum som oskapat och självständigt och få slut på diskussionen. Svaret på detta är att vi betraktar universum som skapat, inte för att det är ett ofrånkomligt krav att allt måste ha skapats utan för att dess egenskaper bevisar att det har blivit skapat. Om

vi hade fört fram principen att allt utan undantag måste skapas, oavsett dess egenskaper, då skulle följande kritik - som antingen anser att Gud också är en skapad varelse eller överge denna princip och acceptera möjligheten att universum också är oskapat – förts fram emot oss. Så denna poäng, att om vi är skyldiga att tro att Gud är oskapat så finns det ingen skada i att tro att universum är oskapat, är helt ogiltig. Allt har sina egna specifika egenskaper och man kan bara bilda en åsikt om dem i enlighet med dem. Vattnets egenskaper skiljer sig från elden, stenens och luftens. Vi är naiva om vi betraktar dem enligt samma regler och bedömer dem på samma sätt. Vi kan inte formulera en åsikt om Gud genom att använda kriterierna för världsliga föremål och vi kan inte utforska universum användandes kriterier som är tillämpliga på Gud. Allt ska bedömas individuellt genom kriterier för dess specifika egenskaper.

När vi tillämpar denna princip blir det uppenbart att Gud inte är skapad men att universum däremot är det. Vi har etablerat i vår diskussion ovan att Han inte skapats. För om vi acceptera Honom som sådan; det vill säga erkänna en skapare för Honom, så förflyttas omedelbart Gudheten från Honom till Hans skapare. Med andra ord, så snart idén om att Gud är skapad korsar vårt sinne så förblir Gud inte Gud längre. För det andra, om vi tror att Gud är skapad så måste vi förneka alla de attribut som utan tvekan är de pelare på vilka den Gudomliga tron vilar och utan vilka Gud inte längre förblir Gud. Kort sagt har det fastställts utan tveksamheter att Gud inte kan skapas. Universums fall har också diskuterats ovan i detalj, att dess egenskaper bevisar att det har skapats. Hade det hade varit annorlunda hade vi redan accepterat att det är oskapat. Medan Gud, på grund av Hans egenskaper, övertygar

oss om att Han inte är skapad, vittnar universums tillstånd om det är en manifestation från den Högre Kraftens kreativa kraft som upprätthålls av Honom.

Vi behöver inte åsidosätta grundläggande egenskaper hos någon del av universum genom att tro att det har skapats. Men om vi tror att Gud är skapad då måste vi förneka alla hans grundläggande attribut, se ovan. Till exempel om vi tror vatten, eld, och luft som skapade behöver vi inte neka någon av deras naturliga säregenheter; om vi tror att människan är skapad gör det ingen skada på hans status som människa; om vi tror att jorden, månen och solen skapades så har det ingen inverkan på deras grundläggande egenskaper. På samma sätt, om vi tillskriver skapandet till andra element förblir deras natur ändå oförändrad. Kort sagt, ingen av de grundläggande egenskaperna hos någonting i denna värld - hög eller låg, sammansatt eller singel - ogiltigförklaras av förutsättningen att det är skapat, allt är fortfarande intakt som tidigare. Men om vi antar att Gud är skapad så blir Hans attribut som utgör Hans Gudomlighet ogiltiga och Han förblir inte längre Gud. Så det är oklokt att anta att om vi tror att Gud är oskapad så finns det ingen skada med att tro att universum är oskapat. Vatten som är en vätska förvärvar behållarens form som det hälls in i men ingen vis person kan föreslå att en sten skulle göra detsamma. Det är ren inkompetens som ingen förnuftig person kan ställa sig bakom. Gud är oskapad för att Han inte kan vara på något annat sätt, det vill säga; det är omöjligt för Honom att skapas för att det skulle ogiltigförklara Hans Gudomlighet (precis som det är en omöjligt för en sten att anta behållarens form som den läggs i eftersom den då inte längre skulle vara en sten), medan att ha

skapats inte strider mot någon av de grundläggande egenskaperna hos något i världen. Skillnaden är tydlig.

Hittills har jag bara framlagt att genom att vi accepterar skapandet av någonting i denna värld så är vi inte tvungna att förneka något av dess egenskaper, därför borde vi tro att det är skapat. Det är den allmänna principen som fastställer det faktum att detta universum är skapat. Nu vill jag kort säga att det inte bara finns en anledning till att inte förneka skapandet av detta universum utan tillståndet av detta universum tvingar oss att tro på att det är skapat. För det första finns det mångfald i universum. Universum är inte en sak, det är en samling av otaliga saker. Denna magnifika mångfald som ligger bortom människans fattningsförmåga, vilken kräver att det borde finnas en Skapare och Mästare i detta universum, kan hålla samman denna skara inom en enda organisation. Däremot tros Gud vara en och unik, både av religionen och av förnuftet och behöver därför ingen organisatör.

För det andra finns det variation i universum; d.v.s. det är inte en samling av en typ av saker utan består av otaliga saker i olika karaktärer, former och typer, var och en med sina individuella egenskaper kretsandes inom sin egen sfär och verkande under separata lagar. Denna sort grundar också för behovet av en Skapare, Mästare, Allsmäktig och Organiserande Varelse som kan anpassa alla dessa otaliga varianter och få dem att verka enligt olika lagar på strängen av en kollektiv lag. Gud är En, det finns ingen fråga om variation.

För det tredje är allt i detta universum föremål för nedgång och förändring, d.v.s. ingenting i detta universum förblir i samma tillstånd men det förändras och avtar hela tiden på grund av sin begränsade ålder. Det bevisar också att detta universum inte

existerar på egen hand utan är under styrning av en Högre Varelse. Men Gud är oföränderlig och opåverkad av tid och det är så det ska vara.

För det fjärde har allt i universum en gräns vad gäller dess kapacitet, naturliga tendenser och handlingssfär. Ingenting i denna värld har något attribut som är så perfekt att det inte har några begränsningar eller restriktioner. Denna begränsning av attribut och kvaliteter indikerar ett Väsen som bestämmer dessa gränser; d.v.s. det finns ett Väsen som har satt gränser och begränsningar för allt i detta universum enligt en lag men är Själv oberoende av alla begränsningar.

För det femte, ingenting i universum är självförsörjande utan snarare är det beroende av andra för dess överlevnad. Modern vetenskaplig forskning har visat att allt i detta universum påverkar andra saker och påverkas av andra saker, detta krävs för dess överlevnad. Med andra ord, ingenting i denna värld kan existera av sig självt. Just detta faktum anspelar på sanningen att detta universum inte kan existera av sig själv och upprätthålls av ett Högre Väsen som medvetet har organiserat och placerat allt på dess lämpliga plats i denna värld.

För det sjätte så finns det en plan eller arrangemang i detta universum som kräver en medveten planerare; så är det inte med Gud.

Sjunde; universum verkar fungera för ett syfte och enligt en slutgiltig plan. Den underliggande livslängden för allt, som framgår av en studie av naturen, kräver att någon annan är i bakgrunden och drar i universums osynliga strängar och leder det i ett visst syfte och till ett slut. Däremot uppstår inte frågan om slutlig orsak gentemot Gud för Han är den Ende, den Första och den

Siste (alfa och omega), Självständig och Oberoende, och förstår alla excellenser. På samma sätt bevisar alla andra villkor och uppgifter universum och dess skapande.

Det här universumets tillstånd tvingar oss att förklara att det är skapat och ägd (av en mästare). Däremot kräver Guds attribut inte att ha skapats; Gudomlighet och skapelsen är exklusiva, de utesluter ömsesidigt bibetydelser och kan inte samexistera i en och samma existens. Denna fråga, d.v.s. om Gud kan vara oskapad, varför kan då inte universum vara oskapat, uppstår ur naivitet och okunnighet. Faktum är att allt är skapat förutom Gud, som inte har någon skapare. Allt styrs utom Gud som inte har någon guvernör, och allt ägs förutom Gud, som inte har någon herre. Gud är centrumet där alla linjer strålar samman och det finns inget bortom. Välsignad är denne som förstår detta och flyr förintelsen.

Den Helige Profetensa sägs ha sagt: ”Du kan fortsätta att fråga om allt, om vem som skapade det, men när du når Gud så fråga inte mer.” En naiv person kan tro att han stängde dörren till självständig forskning för sina anhängare och förbjöd dem från att fråga denna akademiska fråga för att rädda dem från tvivel. Men den Heliga Profetensa menande bara det som har sagts ovan; det vill säga frågan om att bli skapad kan uppstå om allting förutom Gud; den som lyfter frågan om Guds skapelse bevisar sin okunnighet. Den Heliga Profetensa stängde inte dörren för kunskap utan för okunnigheten. Han blockerade inte vägen för forskningen utan förbjöd att följa vidskepelse *اللهم صل عليه وسلم ويا ايها الذين آمنوا امنوا صلوا عليه وسلموا تسليماً* [O Allah, välsigna Muhammad^{sa} och ge honom framgång; O du som tror, du borde också åberopa välsignelser på honom och hälsa honom med fredens hälsning].

För att sammanfatta detta stora universum med en extremt

godtagbar organisation som verkar fungera, individuellt och kollektivt, i mångfald av dess tydliga form, ständigt föränderliga, icke-självbestämmande och begränsade föremål - vittnar om det faktum att det inte är av sig själv utan har kommit till genom en Högre Existens skapande krafter och är sammanhängande och underhålls av samma Högre Varelse, som själv är oskapad och är utan någon mästare. Han är den sista orsaken och till Honom sammanlöper allt. Jag avslutar denna diskussion med en mycket elegant dikt från den Utlovade Messias^{al}:

کس قدر ظاہر ہے نُورِ اس مبداءِ الانوار کا بن رہا ہے سارا عالمِ آئینہ ابصار کا
Hur uppenbart är inte ljuset hos alla ljusens Källa?,
Hela skapelsen är Hans reflektion, för ögonen.

چاند کو کل دیکھ کر میں سخت بیکل ہو گیا کیونکہ کچھ کچھ تھا نشانِ اس میں جمالِ یار کا
När jag såg månen igår, slogs jag av en stark längtan,
För den påminde lite grann om skönheten av den Älskade Herren.

اس بہارِ حسن کا دل میں ہمارے جوش ہے مت کرو کچھ ذکر ہم سے ترک یا تاتار کا
Hans eviga skönhet har satt vårt hjärta i brand;
Nämn inte för oss om skönheten hos Turken eller Tataren.

ہے عجب جلوہ تری قدرت کا پیارے ہر طرف جس طرف دیکھیں وہی راہ ہے تری دیدار کا
Min Kära, manifestationen av Din prakt är fantastisk, åt alla håll;
Vart man än vänder sig, finner man vägen till Din åsyn.

چشمہٴ خورشید میں موجیں تری مشہود ہیں ہرستارے میں تماشہ ہے تری چکار کا
Dina vibrationer går att beskåda på solens skärm;

Varje stjärna bär på ett spektakel av Din glans.

تُو نے خود زودحوں پہ اپنے ہاتھ سے چھڑکا نمک اس سے ہے شورِ محبت عاشقانِ زار کا
Du har själv strött salt på själarna, med Din hand,
Som skapat ett kärleksvrål hos de passionerade älskarna.

کیا عجب تُو نے ہر اک ذرہ میں رکھے ہیں خواص کون پڑھ سکتا ہے سارا دفترِ ان اسرار کا
Varje partikel har Du försett med enastående egenskaper;
Vem kan läsa hela registret av Dina hemligheter?

تیری قدرت کا کوئی بھی انتہا پاتا نہیں کس سے کھل سکتا ہے تیج اس عقدہٴ دشوار کا
Ingen kan beräkna omfattningen av Din makt;
Vem kan lösa knuten på detta invecklade dilemma?

خوب زویوں میں ملاحظت ہے تے اس حُسن کی ہر گل و گلشن میں ہے رنگ اس تری گلزار کا
Varje vackert ansikte återspeglar Din skönhet;
Varje blomma och blomsterland får färg av Din ljuvlighet.

چشمِ مست ہر حسیں ہر دم دکھاتی ہے تجھے ہاتھ ہے تیری طرف ہر گیسوئے خمدار کا
De kärleksfulla blickarna av det vackra ansiktet påminner ständigt om Dig;
Varje lockigt hårstrå pekar åt Ditt håll.

آنکھ کے اندھوں کو حائل ہو گئے سو سو حجابِ درنہ قبلہ تھا ترّا زُخِ کافر و دیں دار کا
De blindas ögon har blivit förtäckta med hundratals slöjor;
Annars vore riktningen mot Ditt anlete, för varje troende och förnekare.

ہیں تری پیاری نگاہیں دلبرِ اک تیج تیز جس سے کٹ جاتا ہے سب جھگڑا غمِ اغیار کا

Dina kärleksfulla blickar, min Käre, är som ett vasst svärd

Det skär av bandet till alla andra affektioner.

تیرے ملنے کے لئے ہم مل گئے ہیں خاک میں تا مگر درماں ہو کچھ اس بجر کے آزار کا

För att möta Dig, har vi reducerat oss själva till stoft;

Med hopp om att separationens våndor nu ska mildras.

ایک دم بھی کل نہیں پڑتی مجھے تیرے سوا جاں گھٹی جاتی ہے جیسے دل گھٹے بیمار کا

Jag finner inte ro för en enda stund, utan Dig;

Mitt hjärta krymper, likt vore det av en sjukling.

شور کیسا ہے ترے کوچے میں لے جلدی خبر خوں نہ ہو جائے کسی دیوانہ مجنوں وار کا

Vad är det för oväsen i din gränd, se kvickt efter!

Så att en galen älskare inte mister sitt liv.

Kunskap om det Goda och det Onda som argument

Nästa logiska argument för Guds existens som jag vill presentera är den moraliska koden som är inskriven i människans *fitrah* [natur]. Det förra argumentet relaterade till de fysiska lagarna som verkar fungera individuellt och kollektivt i människor och andra saker i universum, detta argument bygger på den moraliska koden som fungerar i alla människors *fitrah* och ingen klok person kan förneka detta. Kunskapen om gott och ont är inskriven i människans *fitrah* och ingen är utan det. Det är dock möjligt att det kan försvagas eller undertryckas nästan till utrotningpunkten i någon som ett resultat av yttre påverkan; trots det kan det visa sig på något sätt, i en eller annan form, från tid till annan.

Hur eländigt ens tillstånd än må vara så tycker alla om det goda och hatar det onda. En extremt känslokall tjuv som sedan lång tid tillbaka som har begravt sin fitrah i mörkrets syndiga slöjor, som upprepade gånger stjal och stjal andra folks tillhörigheter olagligt, slutkörd efter att ha klandrats av människor eller för att skydda sig själv från sitt eget samvete, kan skamlöst motivera sig själv att säga att hans handlingar inte är någon dålig handling då han som andra människor som utför olika yrken till att tjäna sin försörjning, också arbetar hårt och mödosamt och även riskerar sitt liv för att försörja sin familj. Trots allt detta kommer stunder då hans samvete hånar honom och berättar för honom att hans gärningar är felaktiga och skadliga. Därför händer det många gånger att när en tjuv blir gammal och inser att slutet är nära så blir han benägen att ge upp tjuvandet och börjar att ändra på sig och följa sitt samvete. Även om någons samvete är helt dämpat, till den grad att han börjar vara stolt över sina missgärningar och uppenbarligen har förlorat känslan för gott och ont helt och hållet, så döljs det inte från noggranna observatörer att en sådan person inte helt och hållet saknar den naturliga dygden som kallas känslan för det goda och det onda. När det gäller att behandla andra verkar han ha något samvete men när det gäller andra som behandlar honom vaknar hans undertryckta samvete upp och han skulle aldrig gå med på att ge upp den minsta av sina rättigheter, som bedöms av hans känsla för det goda och det onda. Ta exemplet med en långvarig tjuv som har utplånat sin fitrah genom upprepade handlingar av att stjäla och känner eller tror sig känna sig rättfärdigad med det - men när någon annan lägger händerna på hans tillhörigheter kommer hans halvdöda fitrah att leva upp och bevaka sina rättigheter. På samma sätt är en äktenskapsbrytare som alltid är på

jakt efter andras döttrar, systrar och fruar och som hänger sig åt dessa orena handlingar, så skulle han skamlöst försvara sig och säga att det inte finns något fel med det om någon försökte att stoppa honom. Och att han gjorde det med samtycket från den andra parten och ingen ska lägga sig i hans affärer. Men om någon annan lägger händerna på någon av hans familjemedlemmar blir han rasande arg och glömmer att om han har rätt att uppfylla sina sensuella önskningar då har även andra denna rättighet. På samma sätt kan en vanlig lögnare få glädje genom att lura andra men när någon annan lurar honom genom att ljuga blir han fylld av raseri och ilska och söker hämnd.

Kortfattat är kunskapen om gott och ont inneboende hos alla och det är en stark anledning till att tro att människan inte kom till av sig själv som en följd av enbart slumpen eller någon blind lag utan en Allvetande och Klok Varelse har skapat människan med ett specifikt syfte. Syftet är att han ska vårda sin naturliga instinkt, inplanterad i människan som ett frö, för att öppna vägarna för stora framsteg. Detta kommer att utveckla bilden av den perfekta källan till skönhet och nåd och livets enda fontän - det vill säga Gud - i sig själv och göra det möjligt för människan att fortsätta uppnå höjder av all slags skönhet och nåd genom hela evigheten. Tänk djupt; den här känslan av gott och ont finns inskrivet i varje människas fitrah och det dolda ljusets fontän som belyser hjärtat i varje människa kan aldrig vara resultatet av en slump eller en tanklös utveckling. Det visar tydligt att Skaparen av denna naturliga instinkt är en Medveten Varelse med en avgörande vilja som har skapat människan med syftet att utveckla dessa naturliga instinkter för att vara förtjänt av högre belöningar. Jag kan inte föreställa mig att någon med den minsta förmågan att reflektera

kan kalla denna inneboende känsla av gott och ont, närvarande i varje människa, ett resultat av slumpen eller naturlig utveckling.

Vissa säger att detta universum är som en maskin och att dess komponenter arbetar automatiskt i sina respektive sfärer enligt deras syfte, och därmed drar de slutsatsen att det inte finns någon Gud. De borde tänka ärligt, kan detta medfödda sinne som gör alla benägna att göra gott vara ett resultat av en blind mekanism? Finns det, eller kan det finnas, en maskin som kan skilja mellan de fattiga och de rika, de lyckliga och de olyckliga, ung och gammal, svag och stark och föräldralös och den icke-föräldralösa? Ta till exempel en maskin som maler mjöl; maler den bättre och snabbare för en person som är fattig, olycklig, gammal, svag eller föräldralös än för en rik, lycklig, ung, stark person eller ett barn med levande föräldrar? Och om det inte finns någon sådan maskin - och det finns det inte - kan då inte den medfödda känsla av gott och ont, och människans naturliga förmåga för att visa barmhärtighet, kärlek, förlåtelse och att hjälpa de drabbade, eller att uppoffra under lämpliga omständigheter; bevisar allt detta inte att mänskligt liv inte fungerar som en automatisk maskin utan att det finns en Varelse som har skrivit in dessa känslor i människans fitrah med ett särskilt syfte?

På samma sätt är det en del av den mänskliga naturen att se på ondskan med avsky. Och människor känner ånger när de råkar begå onda handlingar när de är omedvetna eller provocerade. Detta bevisar också att mänskligt liv inte är maskinliknande utan snarare att någon Högre Existens har skapat det med ett visst syfte och naturliga vakter har utsetts över citadellet i människors hjärtan med ett speciellt syfte. En rikedom av känslor är inbäddad i människors hjärtan och kunskapen av korrekt och

felaktig användning av dessa känslor är också insådd i den mänskliga naturen och likaså är tendensen att välja lämplig användning och att undvika olämplig användning av dessa känslor under alla omständigheter. Lagen eller Sharia uppenbaras alltid för att vårda dessa dolda frön i mänsklig fitrah. Kort sagt, kunskapen om gott och ont vilken är inneboende i den mänskliga naturen, är ett starkt bevis för att människan inte kom till existens av sig själv och att människans liv inte är likt en maskin. Snarare så finns det i bakgrunden en Intelligent Varelse med en bestämd vilja som har skapat människan med ett syfte.

Om någon frågar; är det inte möjligt att detta sinne som kallas den medfödda känslan istället är resultatet av omgivande omständigheter så som familje- och eller nationella traditioner, det vill säga att denna böjelse för gott och avsky mot ondskan inte är medfödd utan att det är något som människorna lärde sig genom att uppleva det som är bra och dåligt och efter en lång tid blev detta etablerat i människans sinnen och det nu verkar som om det är medfött? Svaret på detta är att denna kritik framstår värdig att överväga; om vi noggrant undersöker det blir det uppenbart att det bara finns två sätt att förvärva kunskap om gott och ont, antingen genom lång erfarenhet och från effekterna i vår omgivning, som frågeställaren tror, eller genom att den skänkts till oss från en Högre Varelse så som islam lär oss - det finns inget tredje alternativ. Vad vi måste göra nu är att se vilken av dessa två sätt som är korrekt och baserad på verkligheten. Det första vi märker är att det finns en slags enhetlighet om denna kunskap om gott och ont, oavsett folkslag eller tid; d.v.s. denna förståelse i sin kärna verkar vara lik i sin form och stil bland alla människor och under alla åldrar. Detta visar klart att det inte kunde vara

resultatet av vår erfarenhet och påverkan från omgivningen utan att den har skänkts den mänskliga naturen från en extern kraft som är överlägsen och ovan allt. Vad som än utvecklas som en följd av erfarenhet och miljöfaktorer måste variera från person till person och från tid till tid, särskilt under de tidigare dagarna då olika folkslag inte kände till varandra och saknade social interaktion, för att alla människors erfarenheter och förhållanden skiljer sig ifrån varandra. Så detta sinne borde definitivt ha utvecklats olika hos olika folkslag. Vi observerar att de nationella traditionerna och sätten, vilka säkerligen är formade av miljön omkring dem, skiljer sig åt. Således, om förverkligandet av det goda och det onda var baserat på människors villkor och erfarenheter skulle det ha varierat mellan olika folkslag och olika tidsåldrar. Så är dock inte fallet; snarare har detta sinne alltid varit detsamma i alla åldrar och bland alla folkslag, vilket betyder tillståndet av enhetlighet. Ta till exempel två folkslag med helt annorlunda omständigheter; ett kultiverad, utbildad och civiliserat och det andra primitivt, okunnigt och ociviliserat. Trots denna grad av skillnad så är kunskapen (om gott och ont) densamma och skillnaderna, om det nu finns några, kommer att vara i frågor som rör dess efterföljande utveckling; d.v.s. att det verkar ha utvecklats i en viss form och riktning i ett folkslag och i en annan form och riktning hos det andra folkslaget. Men när de ses oberoende av de senare effekterna så är de i själva verket desamma i sin form och stil. Detta bevisar att insikten (om gott och ont) i grund och botten inte är orsakad av omständigheter och erfarenheter utan är medfödd och ingen är berövad den.

Det andra beviset för att insikten om rätt och fel är medfött snarare än förvärvat är att det verkar fungera i vissa fall där ingen

klok person kan tillskriva det till erfarenheten eller miljön. Med andra ord är dessa ärenden sådana att deras nytta eller förlust inte kan fastställas av mänsklig erfarenhet på något sätt; någon insikt om dem kan aldrig hänföras till erfarenhet och omständigheter utan kommer otvivelaktigt att tas som ursprungen från en Högre Varelse som klokt nog skänkt den till varje människa. Till exempel ser vi att någon form av respekt för den döda kroppen har blivit utbredd genom alla åldrar bland alla människor. I sin natur har detta självklart ingenting att göra med erfarenhet och miljö och kan inte tillskrivas något annat än naturlig instinkt. Förståelsen av gott och ont i relation till frågor som aldrig har upplevts och inte verkar ha någon materiell fördel är tydliga bevis för att en sådan känsla av medvetenhet inte är ett lärt beteende utan är ett medfött drag i människans natur av en Högre Varelse.

Det tredje beviset på att känslan för det goda och onda är medfött är att det i vissa fall manifesteras på ett sätt som är emot nationella traditioner så att den inte kan hänföras till det sistnämnda eftersom effekten aldrig kan vara i strid med orsaksmedlet. Det finns många exempel som finns i historien där till exempel en nation under en lång period blir hårdhärtad på grund av vissa omständigheter och dess medlemmar blir benägna att visa hänsynslöshet och styvhet; nationella traditioner gör varje medlem hårdhärtad, nådlös och hjärtlös. Men vid en försiktig studie av deras natur, psykologi och livshistoria så avslöjas en känsla för barmhärtighet vilken kommer att ses given uttryck från tid till tid, på ett eller annat sätt. På samma sätt finns det tillfällen när en nation har gått igenom omständigheter som har uppmuntrat känslan av barmhärtighet, förlåtelse och ömhet i en sådan utsträckning att varje medlem har nationella traditioner

och Han har uppenbarat vad som är fel och vad som är rätt för den.

Återigen står det:

وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ³⁹

Och Vi gav henne två ädla uppåtgående mål.

På ett annat ställe står det klart:

وَ إِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَن تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ⁴⁰

Och när din Herre frambringade avkomma från Adams barn av deras länder, och lät dem bära vittnesbörd mot sig själva genom att säga: ”Är jag icke er Herre?” och de sade: ”Jo, vi bär vittnesbörd.” Detta gjorde Han så att ni inte på uppståndelsens dag skulle säga: ”Vi var förvisso omedvetna om detta.”

Kortfattat finns kunskapen om gott och ont i varje människas fitrah; denna inneboende kunskap underbygger att mannen inte kom till av sig själv eller är en produkt från en blind lag. Detta är ett så tydligt bevis på Guds existens att det inte kan nekas av någon rimlig person.

39. *Sūrah al-Balad*, 90:11.

40. *Sūrah al-Aʿrāf*, 7:173.

Bevis på universell acceptans

Nästa argument som jag skulle vilja presentera är det generella godkännandet. Det baseras på principen på om en världsomspännande acceptans av en uppfattning eller en tro som har överlevt genom åren i sig är ett bevis på att en sådan uppfattning eller tro, i sin innersta natur, är baserad på sanningen. Den heliga Koranen säger:

فَأَمَّا الرَّبْدُ فَيَذُوبُ جُفَاءً ۖ وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ⁴¹

Nu, när det gäller skummet, försvinner det som skräp, men när det gäller det som gagnar människorna stannar det på jorden. Det som verkligen är användbart och fördelaktigt för människorna kvarstår hela tiden i världen men en värdelös och obetydlig sak uppnår aldrig den beständigheten.

På samma sätt har vi den vetenskapliga principen om att ”den starkaste överlever”; d.v.s. i kampen för överlevnad är det bara det som är användbart och värt att överleva som blomstrar och resten fördärvas. Vår observation visar också att endast fördelaktiga saker uppnår verklig livslängd och en skadlig, värdelös eller icke-fördelaktig sak kan inte blomstra i världen obegränsat. Jag menar inte att en falsk eller icke-fördelaktig sak inte kan etableras i världen; snarare är min poäng att existensen av en sådan sak inte kan vara permanent och spridd över hela världen utan att dess existens är tillfällig och begränsad.

När man undersöker enligt denna princip, blir tron på Gud

41. *Sūrah ar-Ra'd*, 13:18.

en doktrin som inte kan nekas av någon förnuftig person. Alla nationer i världen, stora eller små, civiliserade eller ociviliserade, utbildade eller ouppvecklade, de alla var de än är, trots deras otaliga skillnader så är de överens om att detta universum inte bara blev till; snarare att den har en Skapare och en Mästare. Tanken på att detta universum skapats och ägs av en Högre Varelse är inte enbart begränsat till dagens nationer utan har funnits bland alla nationer utan undantag sedan historien skrivits ner. Även om en stor oenighet finns angående egenskaperna hos den Högre Varelsen, att olika nationer presenterar Gud i olika former och skepnader; vissa tror på en Gud utan någon annan gudom över eller under Honom medan andra har många gudar och insisterar på hängivenhet till dem alla. Kort sagt så finns det en stor oenighet om Guds Varelse och Hans egenskaper bland olika nationer. Men trots denna oenighet är samlingspunkten för alla nationers religioner att universum inte kom till sig av sig självt, snarare är det mirakel av Allmakten från en Högre Varelse. Judar, kristna, hinduer, muslimer, sikher, parsis, jains, buddhister, indianerna i Nordamerika, hottentotterna, zulus i Sydafrika, urbefolkning i Västafrika och aboriginer i Australien, eskimåer i Arktisk, maorier i Nya Zeeland, gonds och santhals i Indien och Kinas taoister - när vi tittar på epoker så ser vi människorna i nutiden, medeltiden eller de förhistoriska åldrarna eller de primitiva stammarna, ta vilken nation och vilken tid som helst så kommer tron på att detta universum styrs av någon Högre Varelse fram i en eller annan form. Därför är detta samförstånd om Guds existens bland alla nationer genom åren, trots de stora och många meningsskiljaktigheter om Hans egenskaper och huruvida Han är en eller flera än en, så utgör de bevis på Guds existens som ingen intelligent person kan förneka.

Jag säger inte att alla dessa nationer hävdar att de har sett eller känt Gud och uppfattat Hans egenskaper som ögonvittnen. Allt jag säger är att alla nationer i världen trots otaliga religiösa skillnader har proklamerat tron på Gud i en eller annan form genom åren, och detta påstående ensamt på grund av dess universella acceptans utgör ett argument som stöder Guds existens.

Överväg nu noga att en sådan universell acceptans av en tro - att alla nationer proklamerar det som en samlingspunkt för deras tro, och misslyckandet med att inte ens hitta ett enda fall i nationernas nedskrivna historia om en hel nation som avvisat denna tro - verkligen utgör ett obestridligt argument för sanningen. Felaktiga övertygelser tar rot i världen; ibland sprider de sig över en viss del under en viss period men det har aldrig observerats att en sådan felaktig tro har spridit sig över hela världen för att uppfylla alla nationer utan undantag och under en obegränsad tid på ett sådant sätt att de har förvärvat universell acceptans sedan begynnelsen av tiden. Om detta hände så skulle frid försvinna från denna värld och det skulle bli svårt att skilja sanning från falskhet. Därför är den utbredda och överväldigande acceptansen av denna tro, d.v.s. att det finns en Högre Varelse som härskar över detta universum och som är bortom begränsningarna av tid och rymd - och den underbara livslängden av denna tro oöverträffad i världens historia, intyg på att tron på en Högre Varelse inte kan vara falsk.

Ja, under alla åldrar har det funnits människor som inte alls trodde på någon Gud. Men aldrig någonsin uppnådde de statusen för en hel nation - ateismen har aldrig proklamerats som statlig religion någonstans, inte heller har en ateistisk rörelse någonsin lanserats som en oberoende och välgrundad rörelse. Den har aldrig uppnått någon betydelse bortom att tillfälligt ta över hjärtan

och sinnena hos några människor. I nationernas historia kan läran om ateism vara jämfört med en liten grupp som gör uppror från tid till tid mot en organiserad och etablerad regering men som inte kan hålla ut allt för länge, inte heller lyckas de uppnå varaktig och stark suveränitet över något betydande territorium. Kan auktoriteten av en etablerad myndighet utmanas på grund av sådana rebeller? Nej aldrig!

Är tron på Gud baserad på vidskepelse?

Om någon vid detta stadie tvivlar på att några västerländska historiker hävdar att de har identifierat några gamla nationer som var helt och hållet omedvetna om tron på Gud, då är svaret följande: Beviljas, vissa historiker har noterat detta och särskilt har de hävdad att folk som levde i den tidigaste åldern helt och hållet var omedvetna om tron på Gud, men vid en noggrann studie visar det sig att sådana författare har missförstått och inte gjort en fullständig forskning. Specifikt har de felat i att tillskriva den avgudadyrkande uppfattningen av vissa forntida nationer till att vara rädsla, okunnighet och vidskepelse och kommit fram till den felaktiga slutsatsen att de aldrig trodde på en Gud. Det är absolut felaktigt; faktum är att avgudadyrkan, även om den härrör från okunnighet, är en förskjutning av tron på Gud, inte dess rot. Det är att som att säga att avgudadyrkarnas övertygelser alltid beror på de korrump-erade formerna av tro på Gud och utvecklas aldrig till fullständig frånvaro av att tro på Gud. Det finns fall i världshistorien där en nation först tror på Gud och senare kryper avgudadyrkarnas uppfattningar långsamt in och tar ibland över helt och förvisar

och förstör sin tro på Gud. I närvaron av sådana exempel kräver rättvisan att vi antar att de primitiva nationerna som verkar vara fördjupade i avgudadyrkans övertygelse - trots att vi inte har något nedtecknat om deras historia - ursprungligen trodde på Gud som senare degenererade till avgudadyrkan. Faktum är att exemplen som vissa föreslagit för att förneka vår syn gäller de nationer vars tidigaste historiska uppgifter inte har bevarats. I denna situation skulle det vara orättvist att helt och hållet ignorera andra instanser och dra slutsatsen att dessa nationer var avgudadyrkare redan från början och att deras övertygelser baserades enbart på okunnighet, rädsla och vidskepelse och att de aldrig trott på Gud; en sådan slutsats skulle vara oacceptabel för någon opartisk, rimlig person.

Dessutom, om vi funderar så ser vi att avgudadyrkan inte kan uppstå ur okunnighet, rädsla och övertygelse ensamt; en tro på Gud måste föregås. Det är naturligt för en att vara uppmärksam när man konfronteras med något som är mer kraftfullt, formidabelt, magnifikt eller fördelaktigare än sig själv. Man börjar betrakta det som en enorm sak och blir dämpad av den och fruktar den. Men om man inte är bekant med begreppet dyrkan så är det absolut omöjligt för någon att ta något för en gud enbart av ängsla eller rädsla och betrakta det som sin Skapare och Herre; för att tanken på tillbedjan ska inträffa måste begreppet dyrkan existera i sinnet. Människans fantasi kan aldrig skapa ett koncept men det kan absolut efterlikna. Det vill säga att om någon har sett, hört eller upplevt något så kan hans uppfattning skapa en bild i sinnet, vilken kan utvecklas och expanderas vidare. Men om han aldrig har sett eller hört det, eller bevittnat dess like, så kan hans uppfattning inte skapa en bild i hans sinne. Då begreppet tillbedjan och

den tillbedda finns i tronstrukturen i varje nation måste vi oundvikligen acceptera att varje nation i grunden trodde på Gud.

Någon kan säga att i början av denna avhandling angavs det att de flesta människor inte tror på Gud i dessa dagar och att varje nation faller byte inför ateismen men nu får vi veta att alla nationer i världen trodde på Gud och att ateismen aldrig haft denna allmänna acceptans och att detta är en uppenbar motsägelse. Men så är det inte. När det var sagt att alla nationer faller för ateism, så var det med tanke på verklig tro, och här diskuterar vi doktrinen, inte den verkliga tron. Således är de två uttalandena inte motsägelsefulla då båda är korrekta i sina respektive sammanhang. Det är sant att de flesta människor i dessa dagar inte tror på Gud, eftersom deras tro inte är en levande verklighet och den inte påverkar deras liv. Det är också sant att alla nationer i världen har trott på Gud på ett eller annat sätt som en del av deras trossystem. För hur svag och livlös, avgudadyrkande, deras tro kan ha varit så har de alltid hävdad att det finns en Gud över detta universum som styr våra liv. Självklart talar vi om läran och inte den djupgående insikten. Så båda uttalandena är korrekta i sina lämpliga sammanhang och det finns ingen motsägelse. För att sammanfatta; den magnifika och globala acceptansen av läran om tron på Gud genom åren är bevis för att det är baserat på sanningen och att den motsatta läran om ateismen är felaktig och utan skäl.

Tre grader av säkerhet

Nästa argument jag skulle vilja presentera till förmån för Gud, om än logiskt och relaterandes till det ”borde vara” scenariot om Gud, ger ett säkert och bestämt tecken för Gud för de kräsna. Man får inte anta att logiska argument bara är hypotetiska och inte kan leda till någon som helst säkerhet om Gud. Den som har denna uppfattning har helt missförstått. Det ”borde vara”-stadiet om Gud är ett stadium av säkerhet, precis som ”är”-fasen är ett stadium av säkerhet. Skillnaden är att ”borde vara”-stadiet inte ger samma säkerhet som tillhandahålls av ”är”-fasen, och det är inte lika försäkrande och lugnande; trots det borde ingen vis person tvivla på att det är ett steg av säkerhet.

Det finns olika stadier av klarhet. Ett steg av klarhet är det som uppnås genom resonemang, när vi utgår från existensen av något genom att observera några av dess effekter. Till exempel, när vi observerar rök långt borta i en skog så konstaterar vi att det finns en eld som avger röken eftersom det inte kan finnas rök utan eld, det ger förnuftet säkerhet. Enligt Koranens terminologi kallas detta *”ilmul-yaqin”*; d.v.s. säkerheten genom slutsats i frånvaro av någon direkt observation. Det är tydligt att ”borde vara” steget tillhör denna kategori eftersom vi utgår från Guds existens genom tecken och inte från direkt observation. När vi ser eld med våra ögon eller upplever dess värme så ändrar sig ”det borde vara” steget till ”är” steget på grund av slutgiltig säkerhet. Med andra ord, i ”borde vara” steget tror vi på Gud på grundval av resonemang och i ”är” steget är vi inte längre beroende av resonemang utan på observation.

Det vore på sin plats att nämna de andra två stegen av säkerhet

som beskrivs i Den Heliga Koranen. Den första som nämnts ovan är ”*ilmul-yaqin*” i vilken visshet om något förvärvas genom logisk slutsats från dess tecken. Den andra etappen är ”*aynul-yaqin* [vissheten om synen] vilken markerar början av observation och inte längre kräver resonemang. Till exempel; när vi går i riktning mot röken och börjar se elden med våra ögon, då har vi inte bara ”*ilmul-yaqin*” men förvärvat ”*aynul-yaqin*”, det vill säga att vi tror på observationens direkta berättigande och resonemang inte spelar någon roll i den.

Det finns ett annat stadium ovanför detta, kallat *haqqul-yaqin* [vissheten om erfarenhet] enligt Koranens terminologi. Det här steget nås när vi kommer såpass nära elden så att vi upplever dess värme, vi ser inte bara elden utan känner också dess värme och kan skilja rätt väg från fel i dess ljus. Detta är det ultimata stadiet av säkerhet utöver vilken det inte finns några andra etapper. Även om det finns flera delfaser inom denna ultimata stadie och alla når sin plats enligt deras kapacitet och ansträngning. Vi behöver inte gå in i detaljerna här. Kortfattat, det finns flera stadier av säkerhet, och stadiet av ”borde vara”, kallat ”*ilmul-yaqin*”, som vi diskuterar här är ett förberedande skede.

Profeters oundvikliga seger

Under hela världens nedskrivna historia observerar vi att närhelst de som tror på Gud har stött på motstånd från dem som förnekar Gud (i doktrin eller praktiskt taget) så har den tidigare alltid segtrat. Detta visar att någon dold makt hjälper de troende. Jag menar inte att säga att en troende triumferar mot icke-troende i varje

moment under alla omständigheter utan som vanligt följer seger eller nederlag naturlagarna, och det finns ingen anledning varför en icke-troende som följer vägen för framgång inte segrar mot en troende som inte gör det. Vanligtvis tillhör framgången den som beträder framgångens väg. Jag menar inte vanliga världsliga olikheter och tävlingar utan jag menar närhelst någon förkunnar att han har fått ett uppdrag av Gud för att skapa tro i världen så lyckas han sannerligen med sitt uppdrag och ingen världslig makt kan blockera vägen till framgång. Den Heliga Koranen säger:

كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلَيْنَ أَنَا وَرَسُولِي⁴²

Allah har föreskrivit: ”Jag kommer helt förvisso att ha övertaget, Jag och Mina sändebud.” Allah är i sanning Stark, Mäktig.

Följaktligen observerar vi att en Budbärare tar an striden helt ensam. I materiella termer är han absolut hjälplös medan det verkar som om hans motståndare på grund av deras antal och makt kommer att krossa honom på nolltid. Men gradvis accepteras hans kraftfulla budskap av folket och i slutändan triumferar han och hans motståndare och blir grundligt förnedrade. Världen har bevittnat detta scenario inte en gång, inte två gånger, inte tiotals gånger, inte hundratals gånger utan tusentals gånger. Det finns inte ett enda exempel nedtecknat i världens historia där en ateist segrade i en sådan tvist (med ateist menar jag en som antingen förnekar Gud eller tror på honom traditionellt men inte i verkligheten).

Mina kära! En strid (om idéer) äger rum i olika delar av

42. *Sūrah al-Mujādalah*, 58:22.

världen, i olika nationer, vid olika tidpunkter, under olika omständigheter, inte tiotals gånger, inte hundratals gånger utan tusentals gånger. Vid varje tillfälle tar en hjälplös och dåligt utrustad Guds man ställning i Guds namn mot en stor välkänd armé full av tvivlare. Slaget börjar och Guds man framträder triumferande och ateismens armé tas i fångenskap och måste följa med anhängarna. Är allt detta ren slump? Ge bara ett exempel där världens icke-troende framträdde segrande och Guds man blev förödmjukad i en sådan kamp. Ger detta scenariot inte övertygande bevis för att de som står i Guds namn stöds av en Allsmäktiga Varelse mot vilka materiella medel inte betyder någonting alls?

Se bedriften av Krishan (Krishna) och Ram Chandra Ji i Indien. Vad stod de här storartade männen för och hur behandlade de otacksamma människorna i Indien dem? Vad blev resultaten? Böjer sig inte arierna inför dessa heliga personer i underkastelse idag?

Titta på Patriarken profet Ibrāhīms^{al} [Abraham] livshistoria, Allahs vän. Denna Guds man stod upp helt ensam och förkunnade Gud i Syriens mörka dalar. De trogna anhängarna av ateismen svarade genom att kasta honom i en brinnande eld. Den uppenbarligen hjälplösa mannen kände ingen rädsla och fortsatte att sjunga Guds beröm som om han låg på en bädd av rosor. Varför? Eftersom Ibrāhīm^{al} kunde höra den Gudomliga rösten som återkastades in i hans öron; 'O Ibrāhīm! Titta på himlen; kan du räkna dessa stjärnor?' Ibrāhīm^{al} svarade: "Min herre, vem kan räkna dina världar?" Gud sade: 'O Ibrāhīm! Du har slutit ett förbund av kärlek och lojalitet med Oss; Vi svär nu i vårt eget Namn att din avkomma kommer att bli och skina som stjärnor på

himlen av (gudomlig) vägledning och ingen kommer att kunna räkna dem”. Se er om! Idag överstiger Ibrahimsal anhängare andra profeters anhängare men var är de som kastade honom i elden?

Ta Mūsā^{al} som [Moses] nästa exempel. Ett barn föddes i en fattig familj. Hans familj lade honom i en korg och kastade den i floden utav rädsla för Faraos. Han hittades av faraos folk och utav barmhärtighet eller någon annan orsak blev han en del av Faraos familj på hans befallning. När han växte upp var han tvungen att fly landet då han fruktade straff för att ha brutit landets lag vid ett tillfälle. Han vandrade runt i vildmarken och tjänade en from man i tio år varefter han gifte sig. Sedan, efter att ha blivit Gudomligt upplyst återvände han till Faraos hov och berättade för honom ansikte mot ansikte; “Jag är Guds Budbärare, Han som skapat både dig och mig och alla andra; skicka israeliterna med mig eller så kommer ditt slut inte att vara så bra”. Farao, som var berusad av makten, rynkade pannan och sa: ‘O Mūsā! Du vågar prata med mig på detta sätt, du har vuxit upp på mitt hushålls rester; kom till dina sinnen och tala sedan!’ Mūsā^{al} insåg att den berusade Goliaten inte skulle komma till sans. Han planerade att rymma diskret med israeliterna under hemlighet, oavsett konsekvenserna. Farao fick kännedom om detta och blev upprörd. Han förföljde flyktningarna i öknen tillsammans med sina stora arméer och snabbt kom de ifatt. De israeliska männen som blivit räddhågsna efter år av slaveri blev rädda när de såg Faraos arméer bakom dem och det fruktansvärda havet framför. ”Vad kommer hända härnäst?”, frågade de. Mūsā^{al} som var orörd som en sten tittade på de skrämde ansiktena och sa:

dominans men Jag är din trofaste Herre och dina lärjungar kommer att hålla makt över judarna i slutändan; världen kommer att bevittna att det var du som verkligen segrade och inte judarna". Vad ser världen idag? Har inte Masīḥ^{al} lärjungar överväldigat hela världen? I vilket tillstånd är judarna? Samma judar som en gång krönte Masīḥ^{al} [Messias] med törnen och förlöjligade honom och sa, "titta på honom, han är vår kung"; idag vill Masīḥ^{al} anhängare i barmhärtighet kröna judarna med riket i det Heliga Landet, men ingen tillåter det;⁴⁵ Hela Israels folk har varit satta på korset som om det vore för att de för nittonhundra århundraden sedan satte Masīḥ^{al} på korset i några timmar. Ära vara till Allah! Vilken exemplarisk vedergällning!

Titta sedan på ledaren över dem alla; Muhammad Muṣṭafā [Den utvalde], Allahs frid och välsignelser vara med honom (och må mitt liv offras för honom). En ung man från en respektabel men fattig Quraish-familj gifter sig med en from kvinna. Make och maka bor tillsammans för en kort period innan hon förlorar sin man. Hon är gravid och bekymrad av sin fruktansvärda förlust. Barnet föds vilket föranleder blandade känslor av intensiv smärta av att förlora sin make och känslan av glädje från att hålla en bebis som kommer att föra hennes makes namn levande. I linje med Quraish traditioner vill hon överlämna honom till en beduinsk barnsköterska men vem kommer att acceptera en föräldralös? Efter ett långt sökande hittar de äntligen en barnsköterska som är villig att ta barnet med sig och således spenderar Ledaren för alla Profeter de tidiga dagarna av

45.Denna avhandling skrevs under den sionistiska rörelsen men innan skapandet av staten Israel. (Utgivaren)

sitt liv i en ökenhydda. När han blir lite äldre återvänder han till sin mamma. Men det dröjer inte länge efter återförenandet när mamman avlider och förenar sig med sin make och pojken blir ensam kvar utan en mamma eller en pappa. Han uppfostras av några av sina släktingar tills han blir en ung man, och som resten av Quraish stammen så väljer han att bli en handlare, och sedan går åren. Han är analfabet och utbildad men respekterad för sin höga moral – folket ger honom titeln *Amīn* [den trovärdiga]. När han närmar sig fyrtio blir han benägen till ensamhet och hans dygdiga natur förnekar Quraish stammens traditioner och övertygelser. Han söker efter en hög moralisk kod och verkligt tillfredsställande tro. Han väljer en ödslig grotta i närheten av Makkah för sin avskildhet. Där tillbringar han sina dagar och nätter till minnet av en okänd varelse som skulle ge salighet till hans ängsliga hjärta. Han har ingen att anförtro sig till förutom sin åldrande fru som bor i Mecka och blir oroad över sin oroliga make. Således fortsätter det så tills en dag då de lysande strålarna från den Okända Varelsen - vilken han hade sökt - når ut till hans rena hjärta och det expansiva scenariot av den andliga världen börjar utvecklas inför honom.

Inte långt efteråt avslöjar han sin hemlighet och förklarar sin Gudagivna grad för Quraish stammen och kallar dem till Gud, som är Skaparen och Mästaren i detta universum, och att det inte finns någon annan Gud. De skrattar och tar honom inte på allvar. Han är emellertid ihärdig och vissa förnuftiga trofasta människor som tror på honom samlas kring honom och hjälper honom i hans sak. Folk inser snart att de inte bara kan skratta åt saken och om det inte kontrolleras så kommer deras nation att delas och orsaka oenighet. Detta är början till en fantastisk

kamp, oöverträffad i världshistorien och som skakar och härjar den arabiska världen under tjugo år och slår en eld från den ena änden av landet till den andra och som inte släcks tills hela landet samlas under En Guds fana. Till en början försökte Quraish i Mecka att tvinga de hand fulla muslimerna som fanns att återgå till deras gammal tro och tyranniserade dem på ett sätt som får ens hår att resa på sig. Bilal^{ra} var en slav från Abessinien, rättfärdig i sin natur och som strax accepterade islam. Hans herre, Umayyah bin Khalf, torterade honom på det mest brutala sättet. Denna onda människa lade honom naken på sanden under den heta middagssolen när jorden brann som hetast, därefter lade han stora stenar på hans bröst, satte sig på dem och sa: ”Avlägsna dig från Muhammad^{sa}, sluta att dyrka (en) Gud och underkasta dig idolerna, annars kommer jag att tortera dig så här tills din död”. vars arabiska inte var bra, tittade mot himlen och sa: *Ahad! Ahad!* vilket betyder Gud är En, Gud är En; ”Jag kan inte lämna Honom”. Då knöt tyrannen honom med ett rep och överlämnade honom till gatuhuliganer, de drog honom längs de steniga gatorna i Mecka varigenom hans nakna kropp blev sårad och blödde rikligt. Umayyah frågade honom då igen: ”Vad säger du nu?” Bilal^{ra} uttryckte samma ord igen: *Ahad! Ahad!* Gud är En, Gud är En. Umayyah befallde då gatupojkarna att de skulle dra honom över de brännande stenarna igen.

En annan muslim vid namnet Khubāb^{ra}, en fri man som arbetade som en smed i Mecka, brukade Quraishs upprörda och oförskämdaste ungdomar lägga på brinnande kol, en person satte sig på hans bröst för att förhindra honom från att vända sig så att kolen brann ut under hans rygg. Men denna trofasta tjänare gav inte upp tron på den Enda Guden. var en fattig muslimsk kvinna.

Abu Jahl skrämde henne och sade att hon skulle lämna islam, annars skulle han tortera henne till döds, men hon avböjde och höll fast vid islam. Till sist tog den onde mannen ett spjut och förde in i hennes genitala organ och hon gjordes till en martyr i Meckas brinnande fält. Dessa är bara några få tidiga berättelser om det religiösa kriget som fördes av Quraish från Mecka mot de fattiga och hjälplösa muslimerna.

Mästaren och ledaren för muslimerna (må mitt liv offras för honom) stenades av Taifs onda folk och blev väldigt sårad från huvud till tå, tills hans skor fylldes med hans egna blod. Han blev socialt bojkottad i Mecka och ett försök att döda honom gjordes. När dessa grymheter nått sin klimax och Quraish bestämde sig för att mörda Muhammad^{sa} till varje pris för att få slut på det hela bestämde sig den Heliga Profeten^{sa} tillsammans med några av sina anhängare att migrera från Mecka till Medina för att lugna ner Quraish, så att de skulle låta muslimerna leva i frid och fortsätta sina fridfulla predikningar utan hinder. Men det här gjorde Quraish ännu mer rasande och deras ledare gick runt landet och rörde upp de arabiska stammarna mot muslimerna och lämnade dem som fångade i en skogsbrand utan någon flyktväg. Följande historiska berättelse visar tillståndet hos muslimer då:

När Muhammad^{sa} och hans anhängare anlände och gavs asyl i Medina reste sig hela Arabien upp och förenade sig mot dem. Under dessa dagar sov muslimerna redo med sina vapen och under dagtid bar de sina vapen för rädslan för fiendens attack när som helst. Mycket bekymrade brukade de säga: ”När ska vi se dagarna då vi ska leva i

frid och ro och inte frukta någon annan förutom Gud”.

(*Lubābun-naqūl fī asbābun-nuzūl*)

Vid den tiden var muslimerna inte mer än en handfull - mestadels fattiga, svaga och dåligt utrustade. De konfronterades av välutrustade sammanbundna styrkor från hela landet som strömmade mot dem som en stor översvämning för att utplåna dem från jordens yta.

Uppoffringarna som den Helige Profeten, Allahs frid och välsignelser vara med honom, och hans anhängare gjorde och de svårigheter de behövde utstå under denna unika kamp är nedtecknade i varje autentisk historiebok och behöver inte upprepas här. Det finns en incident som jag dock inte kan utelämna. Den Heliga Profeten, Allahs frid och välsignelser vare med honom, passerade genom en dal i Hejaz åtföljd av flera anhängare när en fiendestam plötsligt sköt en storm av pilar mot dem. De muslimska allierade retirerade inför denna oväntade attack som skapade panik i den muslimska armén; kameler, hästar, mulor och åsnor tillsammans med sina ryttare vände om och flydde huller om buller. Fienden märkte detta och dånade framåt och började skjuta pilar på de flyende muslimerna. Den Helige Profeten, Allahs frid och välsignelser vare med honom, tittade omkring och fann slagfältet öde - ingen av de nya konvertiterna från Mecka, de trogna *Ansār* [Hjälparna] från Medina, inte heller de gamla *Muhājirīn* [Utvandrarna] kunde ses. Det var bara fienden som föll fram som en stor översvämning och pilarna regnade ned oupphörligt; men han stod som ett berg och bad mycket lugnt bland sina rädda följeslagare som stod i hans närhet för att hålla hans häst så att den inte vände sig mot pilarna. Därefter sporrade han sin häst framåt mot fienden skrikandes:

انا التّبيح لا كذب انا ابن عبد المطلب

Det betyder; Jag är Guds Profet, inte en lögnare. Jag är Abdul Muttalibs son.⁴⁶

Som magi vände alla muslimer som hörde denna röst och kämpade sig tillbaka och samlades runt sin mästare och hindrade fiendens framåtriktade attacker. Kort sagt, efter detta krig, nio år efter att eremiten från Hira-grottan tog tillflykt i Medina så hörde man ekot av *takbir* sloganen [d.v.s. Guds är Störst] i det stora landet Arabien - 2,3 miljoner kvadratkilometer - från den ena sidan till den andra.

Man kan säga att allt detta ägde rum på grund av svärdet; Jag säger, visa mig hur man skulle kunna uppnå ett sådant resultat med svärdet! En man som är helt ensam, fattig, maktlös, svag; står upp och inom några år förvandlar han ett helt land - ett land spetsat med vapen från huvud till tå emot honom. Är det på grund av svärdet eller en skyddande Guds mirakel?

O naiva! Vem lyfte upp svärdet? Finns det någon bland er som kan bevisa att muslimer var de första som använde svärdet? Igen, finns det någon bland er som kan bevisa att när muslimerna använde svärdet för att försvara sig och upprätta fred, att de omvände en enda person till islam med svärdet? O mörkrets söner! Hur kan jag övertyga er om att det var araberna som lyfte svärdet mot muslimerna och att de inte lade ner svärderna förrän de insåg att Muhammad^{sa} hade ett stöd från en Kraftfull Varelse mot vilka dessa materiella medel inte gjorde någon skillnad. De accepterade faktiskt islam av fruktan, inte från svärdet, utan av

46.Tarikhul-Khamis.

Gud. Faktum är att de slog sönder sina avgudar med sina egna händer, inte för att de var rädda för den muslimska makten utan för att de observerade att deras idoler var förödmjukade och hjälplösa. Historien berättar för oss att efter Meckas fall, när idolerna bröts itu tittade några av Meckas hövdingar på dem förakfullt och sade: ”Om dessa idoler hade någon makt så skulle de envisa araberna inte böja sig inför Muhammad^{sa} idag.” Detta är vad som sägs av dem som var mitt i det och ni - mer än tretton århundraden senare, levandes tusentals kilometer från Arabien, och absolut okunniga om islamisk historia - hävdar att araberna accepterade islam av rädsla för Muhammads svärd! Allahs frid och välsignelser var med honom. Ve fördomarna! Finns det ingen gräns för orättvisa?

Kort sagt så är den Heliga Profetens (frid och Allahs välsignelser vare med honom) fenomenala framgång ett tydligt bevis på att det fanns en Kraftfull Varelse som arbetade till stöd för honom och det är Honom som vi kallar Gud. Nu, tretton och ett halvt århundraden efter hans död stoltserar fyra hundra miljoner människor som muslimer och antalet ökar hela tiden.⁴⁷ Den dagen är inte långt ifrån med Guds nåd då denna oförglömliga kung av andligt rike kommer att styra hjärtan i hela världen med Guds givna prakt och arabernas och icke-arabernas huvuden kommer att böja sig i kärlekens kärlek inför denna man som var en verklig *zill-ullāh* [reflektion av Allah]. اللهم صلّ عليه وآله وسلّم ويا أيها الذين آمنوا. صلُّوا عليه وسلّموا تسليماً. [O Allah, välsigna Muhammad och hans folk

47. Detta nummer har sedan mångdubblats till 1,6 miljarder muslimer i världen enligt Pew Research Center. (Utgivaren)

och skänka honom frid. O, du som tror! Uppkalla välsignelser på honom och hälsa honom med fridens hälsning].

Efter den Helige Profeten, Allahs frid och välsignelser vare med honom (må mitt liv offras för honom) kom hans tjänare som en perfekt *zill* [skugga], och vacker *burūz* [reflektion]- Hans Helighet Mirza Ghulam Ahmad av Qadian, frid vara med honom, så är han också med sina andligt upphöjda egenskaper en helig länk i denna kedja (av profeter). Ett barn född i en bortkommen liten by i Indien som varken hade några tåganknytningar eller posttjänster. Han växte upp under den kärleksfulla vården av sina föräldrar men han var benägen till ensamhet och distanserade sig själv från byns begränsade sociala krets. Fadern försökte att ordna en bra anställning åt honom baserad på sin faderliga vänlighet och skickade honom ett meddelande; 'en viss hög tjänsteman är min goda vän och han har ansvaret dessa dagar, jag kan prata med honom och ordna ett rimligt arbete åt dig.' Han fick svaret: 'Oroa dig inte för mig, jag har funnit anställning på den plats jag är menad att vara. Det vill säga: Jag är i Guds tjänst; jag behöver inte någon världslig anställning. Med detta börjar historien om det heliga uppdrag som har skapat omvälvningar i den religiösa världen idag.

Hans Helighet Miza Ghulam Ahmad^{al} gjorde anspråk på att vara en *Mujaddid* [reformator] år 1884. . Det var inget i påståendet som slog muslimerna med häpnad då det hade funnits många *mujaddids* i den muslimska världen. Därför möttes anspråket med tyst acceptans eller så avvisades det åtminstone inte. Han fortsatte att tjäna islam i enlighet med hans Gudagivna mandat och den förnuftiga bland muslimerna betraktade hans tjänster med tacksamhet. De insåg att han var den enda bland muslimerna som

hade förmågan att stå upp emot fienden framgångsrikt och respektabelt. Det rörde emellertid upp en farlig glöd av fiendskap och motstånd hos anti-islamiska fraktioner - det vill säga hinduer och kristna - de bestämde sig för att skada honom och få slut på honom med alla möjliga medel. Inte långt efteråt förkunnade Hans Helighet Mirza Ghulam Ahmad^{al} (enligt Gudomlig befallning) att han var den som fullbordade profetierna om sista tidens Messias^{al} och Imam Mahdi, och att Masīḥ^{al} [Messias] från Nasaret, vars andra advent väntades, hade dött. Vidare hävdade han att han var den lovade reformatorn av de senare dagarna som nämnts i profetior i olika religioner. Hans uppgift var att konfrontera och övervinna lögn och uppnå sanningens övermakt. Han hävdade att han var den förutlovade som förutspåddes av alla religioner, genom vilka den sista och världsomspännande segern av islam skulle bestämmas.

Detta påstående orsakade ett stort uppror och alla trossamfund blev förenade emot honom på ett aldrig tidigare skådat sätt. De andra muslimerna, de kristna, hinduerna, arierna, jainisterna, sikherna, brahmüserna, dev samājists, etc. tog till fältet med all sin makt mot en dåligt utrustad person som var ensam. De flesta av de muslimska ulema [prästerskapet] förklarade att han var en otrogen kättare, själv vilseledd och missledandes andra; i själva verket kallade de honom *Dajjāl* [antikrist]. En kungörelse utfärdades och cirkulerades i hela den islamiska världen med meddelandet att denna man var en otrogen och utanför islams ljus - i själva verket islams värsta fiende. Den som hade något att göra med honom skulle också bli utkastad från islams omfång. Och det publicerades allmänt att om man skadade honom på något sätt så var det inte bara motiverat utan en god gärning värdigt en stor förtjänst.

Några gick till och med så långt som att förklara att den islamska sharia föreskrev dödsstraffet för honom och den som orsakade hans död skulle förtjäna Gudomlig belöning. Den här högljudda oppositionen tände en verklig och farlig eldstorm av opposition i landet, praktiskt taget alla lagliga och olagliga medel användes i försöken att undertrycka och förnedra honom. Alla muslimer, kristna, hinduer och andra angrep honom med full kraft.

Ahmadiyyats tidiga historia är en tragisk historia som gör att ditt hår reser sig. På ena sidan var en ensam person, uppenbarligen utan stöd, som saknade medel och pengar och utan anspråk på berömmelse; och på andra sidan verkade det som om det fanns hela arméer i världen, spetsade med allt möjligt av betydelse och som stormade från alla håll och kanter, men han blev varken rädd eller oroad utan stod fast som en klippa. Han hade inget svärd att svinga, inga pengar att distribuera, ingen världslig kunskap att imponera med och ingen makt att skrämja dem med. Allt han hade var en andlig flagga med följande ord, inskrivna med ett bläck som inte är av denna jord:

دُنیا میں ایک نذیر آیا پر دُنیا نے اُس کو قبول نہ کیا لیکن خُدا اُسے قبول کرے گا اور
بڑے زور آور حملوں سے اُس کی سچائی ظاہر کر دے گا۔

En varnare kom till världen, men världen accepterade honom inte; men Gud ska acceptera honom och visa hans sanningsenlighet med mäktiga anfall. (*Barāhīn-e-Ahmadiyya*, del IV, Urdu ed. Ruhānī Khazā'in, sid. 655)

När fiendens offensiv intensifierades till farliga nivåer höjde han denna himmelska flagga högre och högre med sina händer. Det fanns magi i dessa ord; när de såg dem började den motsatta

arméns soldater lämna sina ställen och började istället att samlas runt denna flagga. Motståndarna trakasserade dessa människor på alla sätt - straffade dem socialt, tog till sig deras rikedom och tillhörigheter, splittrade deras familjer, angrepp dem och till och med dödade några av dem. De hindrade dem från att begrava sina döda i muslimska kyrkogårdar. Men sådan var effekten på dessa människor att de lätt drogs mot denna flagga. De var ivriga att avstå från sin uppenbara frihet i utbyte mot trofasthet till den här hjälplösa okända bybon.

Ära vare Gud! Vilket spektakel! Motståndarna sa att det var ett knott som störde dem med sitt surrande och om knotten inte slutade sitt surrande skulle de krossa knotten mellan sina fingrar. Men idag attackerar den "surrandes" anhängare varje fäste i världen och även fienderna erkänner att om det finns någon kraft som är värd att nämna i den religiösa världen idag så är det endast denna. Kan detta vara en människas arbete? Nej aldrig. Människans arbete är beroende av resurser och omständigheter. I det här fallet tillhörde alla resurser fienden och den utlovade Messias(al) var helt utan. Men trots fiendens yttersta ansträngningar lockade den utlovade Messias(al) starka budskap människornas hjärtan. Vid tiden för hans bortgång år 1908, hade han 400 000 trofasta hängivna under sin flagga. Nu, sjutton år efter hans,⁴⁸ har hans anhängare spridit sig till alla världens länder för att predika islam och förbryllar världen med sina oöverträffade uppoffringar i Guds sak. Detta är inte fiktion utan fakta. Inte ens fienden kan gömma sig under slöjan av

48. Även om denna bok ursprungligen publicerades år 1927, som författaren noterar, så var den till stor del skriven år 1925, vilket motsvarar den givna referensen. (Utgivaren)

fientlighet och fördomar. En okänd bybo utan resurser, stod upp och förklarade att han hade blivit ålagd av Gud att upprätta Hans Majestät. Världen avvisade honom och folk av alla trossamfund och nationer motsatte sig honom med all sin makt. De var berusade av sin makt och trodde att de på nolltid skulle utplåna honom från jorden. Det fanns fiender, blodtörstiga fiender, som hade lagt undan sina skillnader för att förena sig med varandra, var och en ivrig att vara den första att slå till. Å andra sidan, den som de betraktas som ett "surrande knott" eller en vattenbubbla, var som ett draget svärd i händerna på en skyddande Gud och dödade vem som helst det föll på, och den som själv föll på det blev förintad. Många starka män utmanade Guds mästare men som majs kärnor som knäcks i ugnen så förstördes de på nolltid.

Varför hände allt detta? Se på det tidiga skicket av Ahmadiyya rörelsen, se på oppositionen som den mötte, studera dess nuvarande tillstånd och var rättvis; var den här extraordinära framgången möjlig utan stöd av någon Osynlig Kraft? En ensam, hjälplös och mycket illa utrustad person står upp i Guds namn och trots intensivt motstånd från hela världen så etablerar han sin auktoritet över hela världen inom en kort period på trettio till fyrtio år, som om han ensam styr den religiösa världen. Det finns idag Ahmadiyya-missioner i Indien, Ceylon (nu Sri Lanka), Syrien, Palestina, Libanon, Iran, England, Tyskland, Holland, Schweiz, Italien, Spanien, Trinidad, Nordamerika, Sydamerika, Östafrika, Västafrika, Mauritius, Malaya [Malackahalvön], Java, Sumatra, och Borneo.⁴⁹ Dessa är inte missioner som bryts ner och töms av

49. Antalet Ahmadiyya muslimska missioner har ökat sedan dess och finns för närvarande i de flesta länder i världen. (Utgivaren)

attackerna från fienderna, utan var och en av dem är en kraft som ska räknas med, ett mod som har erkänts av världen i stort. O du som tittar krokigt på Ahmadiyya Samfundet och blir fylld med tårar av blod med upprördhet av denna häpnadsväckande framgång och framsteg av islam, lyssna:

ابتدائے عشق ہے روتا ہے کیا آگے آگے دیکھیو ہوتا ہے کیا
Varför gråta min herre, det här är bara kärlekens början;
Vänta och se vad som är att komma!

Kort sagt, den framgång som den utlovade Messias^{al}, frid vare med honom, och hans samfund får trots svåra omständigheter, och med den snabbhet och på det förvånansvärda sättet som det äger rum på är tydligt bevis på att en Osedd Kraft dominerar och reglerar alla världsliga krafter så att de arbetar i dess stöd, och det är Han som vi kallar Gud.

För att sammanfatta; under hela världens nedtecknade historia, närhelst en rättfärdig person som utsetts av Gud stod upp i Hans Namn, oavsett vilka typer av omständigheter som han stött på, så har han gått segrade i slutändan och uppnått sitt syfte; och hans fiender, trots deras enorma kraft och resurser har alltid blivit förödmjukade. Detta fenomen, som jag sa tidigare, har observerats inte en eller två gånger, inte tiotals gånger utan tusentals gånger och aldrig tvärtom, inte ens en enda gång. Därför är denna dominans ett bestämt och positivt bevis på att de som står upp i Guds Namn drar nytta av stödet från en stor Osedd Kraft mot vilken alla världsliga krafter och medel bleknar till obetydlighet; denna kraft kallar vi Gud. Hela mänskligheten behöver underkasta

sig honom. Må folket förstå! Hur vackert har inte den utlovade Messias^{al} sagt det:

قدرت سے اپنی ذات کا دیتا ہے حق ثبوت اس بے نشان کی چہرہ نمائی یہی تو ہے
Gud ger bevis för Hans existens med sin Allsmäktighet;
För den Osynlige är det verkligen det enda sättet att visa Sin
fattning.

جس بات کو کہے کہ کروں گا میں یہ ضرور ملتی نہیں وہ بات خدائی یہی تو ہے
När Han säger att Han säkerligen kommer att göra något,
Blir det oundvikligt; det är verkligen Gudomligt.

De rättfärdigas vittnesbörd

Det sista logiska argumentet som jag skulle vilja lägga fram som bevis för Guds existens hänför sig till de rättfärdigas vittnesbörd. Det bygger på principen att många människor vars sanningsenlighet är etablerad och vars sundhet är obestriddigt, vittnar om att vi har en Gud som vi har sett och accepterat, på exakt samma sätt som vi ser och accepterar andra osynliga saker. Alla med visst förnuft och erfarenhet kan förstå att vittnesbörd är ett viktigt sätt att förvärva kunskaper. Om vi granskar ett stort område av vår kunskap så kommer vi att inse att en stor andel av vår kunskap inte förvärvades direkt utan ifrån berättelser från tillförlitliga personer, autentiska böcker eller tidningar; vi har aldrig haft möjligheten att personligt bevittna eller uppleva många olika saker. Trots det så innehar vi nästan samma grad av säkerhet om dessa saker som vi gör om information som erhållits baserad på

vår egen observation och erfarenhet. Det finns ingen anledning till varför det inte borde vara så. Trots allt så litar vi på och anser vår egen observation och erfarenhet som pålitlig, varför ska vi då inte acceptera observation och erfarenhet från en person som har ett hjärta och ett förnuft som oss och vars sanningsenlighet också är bortom allt tvivel? Vi tror på världsnyheterna som ges i tidningar, vi accepterar modern vetenskaplig forskning om partiklarnas egenskaper men endast få av oss har personligen upplevt dessa i första hand. Alla beslut i civila och straffrättsliga domstolar runt om i världen är baserade på verbala eller skriftliga vittnesmål och ingen invänder emot detta. Kunskapen om historia bygger i stor utsträckning på verbal eller skriftligt vittnesbörd och detta är accepterat av alla. Ta kunskapen om geografi. Alla i Indien tror att det finns en stad som heter London, som är huvudstaden i England, men mindre än en procent av Indiens befolkning har någonsin sett London. De tror på det på grundval av andras vittnesbörd. Praktiskt taget, i vårt dagliga liv tror vi på många saker baserat på andras vittnesbörd trots att vi inte har någon personlig kunskap om dem. Kort sagt så kan ingen förnuftig person förneka att vittnesbörd är ett stort sätt att förvärva kunskaper på. Ett sådant förnekande skulle göra många vetenskaper ogiltiga och värdelösa för den större delen av världen. Avvisa principen om vittnesbörd skulle det innebära att människor bara tror på frågor som observerats och upplevts personligen och förnekar resten. Faktum är att genom att avvisa denna princip skulle vi inte förbli övertygade om någon vetenskap för om observationen och erfarenhet från den vanliga människan - trots att de är sanningsenliga och sunda och i avsaknad av något motiv för att ljuga – inte är acceptabel, då finns det heller ingen anledning att vår egen

observation och erfarenhet bör vara acceptabel för oss. Om de kan felaktig i sin observation, då kan vi det också. Således är det fastställt att genom att förkasta vittnesbördsprincipen kan den inte leda till något annat än att öppna dörren för vidskeplighet.

Man kan säga att ibland kan vittnesbörden vara falsk eller felaktig och ibland, även om vittnet inte är en lögnare men anses sakna adekvat intelligens och förståelse, så kan han inte accepteras som ett tillförlitligt vittne. Denna uppfattning är korrekt och vi accepterar den. Vi kan dock inte avvisa vittnesbördets roll vid förvärv av kunskap uteslutande på grund av denna möjlighet. Den övergripande användbarheten av medicinering kan inte motbevisas om en patient upplever bieffekter genom att använda ett läkemedel som är av dålig kvalitet eller har utgått. På samma sätt kan vi inte avvisa värdet av vittnesbörd för att det ibland kan vara falskt eller vittnet opålitligt. Vi måste dra slutsatsen att precis som det är viktigt att undvika dålig medicin så bör vi vara försiktiga när vi accepterar vittnesbörd från lögnare eller opålitliga människor så som det nämns i den Heliga Koranen:

إِنْ جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوهُ⁵⁰

Å, ni som tror! Om en orättfärdig person framför någon nyhet till er, undersök noga rapportens riktighet så att ni icke skadar människor i okunnighet, och sedan ångrar vad ni gjorde.

Vittnesbörd är ett viktigt sätt att förvärva kunskap och det kan helt enkelt inte ignoreras på grund av möjligheten att vissa vittnesmål kan vara felaktiga. Om något kan avvisas på grund av

50. *Sūrah al-Hujurat*, 49:7.

en sådan möjlighet skulle ingenting i världen kunna vara godtagbart. Det beror på att oavsett hur säkra vi än må vara om något så finns det alltid en möjlighet till sådana typer av tvivel och misstag. Mat lindrar hunger, främjar välbefinnande och återställer energin, men har den ibland inte gått över bäst före datum och förorenats och då snarare orsakat skada än gjort nytta? Finns det då någon som på grundval av denna möjlighet drar slutsatsen att mat är farlig för kroppen? Allt, oavsett hur användbart och fördelaktigt det är, kan bli skadligt om det är placerat i fel händer eller om det används felaktigt. Således behöver man bara vara försiktig med att inte använda något på fel sätt. Felaktig användning av principen om vittnesmål är att acceptera ett tillverkat och opålitligt vittnesbörd som grund för ett beslut. Om vi skyddar oss mot detta felaktiga användande av vittnesbörd så är det ett extremt användbart och pålitligt sätt att förvärva kunskap på som ingen klok person kan förneka.

När vi granskar läran om Guds existens enligt ovannämnda princip så verkar doktrinen vara grundad på det starkaste vittnesbördet i världen. Varje profet eller budbärare som uppträdde i världen, oavsett land, era eller nation, vittnade om att det finns en Gud som är Skaparen och Mästaren och Guvernören i detta universum. De säger det inte på grundval av gissning eller hörsägen utan hävdar att de har sett och accepterat Gud precis så som de ser och accepterar andra icke-materiella saker. De hävdar att de har ett personligt band med Gud och är lika säkra på Hans existens som de är säkra på förekomsten av sin far, bror, vän, stad och hem. De hävdar att Gud talar med dem, lyssnar på dem, svarar dem och hjälper dem när de har behov. Kort sagt har alla Profeter och Budbärare vittnat om i tydligaste definition och entydiga

ord att det finns en Gud som är Skaparen och Mästaren i detta universum. Som sagts ovan så är deras vittnesbörd inte baserat på hörsägen utan på deras personliga erfarenhet och observation och den är inte begränsad till något land, folk eller ålder. Sådan vittnesbörd finns i alla länder bland alla människor och har givits i alla åldrar. Ādam^{al}, Nūḥ^{al} [Noa], Yūnus^{al} [Jona] and Ayyūb^{al} [Job], Ibrāhīm^{al} [Abraham] and Lūṭ^{al} [Lot], Ismā'īl^{al} [Ishmael] and Ishāq^{al} [Isak], Ya'qūb^{al} [Jakob] and Yūsuf^{al} [Josef], Mūsā^{al}, [Moses] and Hārūn^{al} [Aaron], Dāwūd^{al} [David] and Suleimān^{al} [Salomon], Zakariyyā^{al} [Zachariah] and Yaḥyā^{al} [John], alla vittnar om det. Masīḥ [Messias] från Nasaret vittnar om det. Zartasht [Zoroaster], Konfucius, Krishan och Ramachandra vittnar om det. Hans Helighet Muhammad Muṣṭafā [den utvalda], Allahs frid och välsignelser vare med honom, bär vittne om det. I denna ålder kan den utlovade Messias, frid vara med honom, vittna om det. Dessutom har alla religioners grundare, som kommit och gått, presenterat sitt personliga vittnesmål om att detta universum är underställt en Allsmäktig och Styrande Gud som är Skaparen och Mästaren och ingenting ligger utanför Hans auktoritet. Det här är människor vars sanningsförmåga, ärlighet och integritet accepterats av vänner och fiender. Även fiender, som kanske inte accepterar deras tro, hyllade deras rättfärdighet och sanningsenlighet. Dessa profeter var inte galna, otillräckliga, eller fanatiker; de hade tilldelats de bästa förmågorna hos hjärtat och sinnena. Därför bör deras vittnesbörd betraktas som mäktigt och bortom strid.

Mina kära! Tänk djupt. Olika människor är födda i olika delar av världen, bland olika nationer och vid olika tidpunkter. Deras sanningsfärdighet, ärlighet och integritet är bortom allt tvivel.

Deras friskhet är otvivelaktig; de betraktas som förebilder för andra på grund av deras enastående sanningsförmåga och upphöjda mentala fakulteter. De är inte tio, tjugo, femtio eller hundra, utan tusentals och de är spridda över olika länder och under olika tidsåldrar. De presenterar alla sina personliga vittnesbörd för världen att detta universum och allt däri är under auktoritet och styrning av en upphöjd Varelse. De vittnar om att de har sett och uppfattat Honom så som de ser och uppfattar andra icke-materiella saker. De säger att de har en förbindelse med Honom så som de har med andra upplevda och observerade saker. Är denna vittnesbörd inte värdig acceptans? Om denna vittnesbörd inte är acceptabel, då kan det med säkerhet inte finnas något annat vittnesbörd i världen som skulle kunna accepteras. Bara två faktorer kan skapa tvivel om ett vittnesbörd. Först om vittnesmålets sanningsförmåga är ifråga. För det andra om vittnet är opålitligt, för han får inte ljuga medvetet men kan ha fel i sin observation och erfarenhet. Detta är inte fallet med profeterna; de anses faktiskt i högsta grad vara sanningsenliga och intellektuella förmågor. Deras bevis är inte baserade på hörsägen utan på deras egna personliga vittnesmål. De levde i olika åldrar bland olika nationer och de flesta av dem var inte ens medvetna om andra profeters närvaro och därför kunde de inte misstänkas för konspiration. Under dessa omständigheter är deras vittnesbörd såpass tunga att de inte kan ignoreras. Tänk på det här; du ska döma i en rättegång. På en sida finns det en grupp bestående av tusentals män - var och en av dem sådana att deras sanningsförmåga och friskhet bevittnas av både vän och fiende. De avger alla sina vittnesmål individuellt, att de sett en viss person vid en särskild plats. På andra sidan finns det en blandning av folk och de säger att de inte sett personen. Till

vilken grupps fördel kommer du att döma? Om du inte anser dig själv kompetent nog att döma, konsultera en advokat. En sådan kommer att berätta för dig att vittnesbördet från dem som utan tvekan bevittnade att de sett en person är långt överlägsen och utgör grunden för domen. De som inte sett någon, oavsett hur många av dessa som finns så kommer det inte ha någon inverkan på domen. Detta eftersom det är möjligt för människor att sakna eller inte se något som är närvarande men det är inte möjligt för en samling av kloka och förnuftiga människor att se något som inte existerar.

Kort sagt, det vittnesbörd som Profeterna och Budbärare gett om Guds existens är extremt starka bevis på att det verkligen finns en Gud. Om vi lägger till *Ṣulabā'* [De rättfärdiga] och *Auliyā'* [Allahs vänner] från olika nationer i världen till Profeterna och Budbärarna blir vittnesmålen så viktiga att det är vansinnigt att avvisa dem. Bland varje profets anhängare har det funnits hundratusentals av *Ṣulabā'* and *Auliyā'* som styrde folks hjärtan i deras områden på grund av deras rättfärdighet, visdom och klokhet; deras sanningsförmåga, ärlighet och integritet tjänade som en förebild för folket. Liksom profeterna vittnade dessa människor också om att det finns en Gud och universum fungerar under Hans Styre. Deras vittnesbörd bygger inte på hörsägen utan som för profeterna på deras personliga erfarenhet. Därför, tills det kan bevisas att miljoner av Profeter, *Ṣulabā'*, och *Auliyā'* som uppträdde i olika åldrar bland olika människor var, Gud förbjude, lögnare eller galna eller slarviga, så kommer deras stora vittnesbörd - att de har sett och accepterat Gud och har ett personligt förhållande med honom - att stå fast och kan inte utmanas av ateister. Kan någon ateist hämta mod och våga lägga fram bevis för världen att

Ibrāhīm^{al}, Mūsā^{al}, ‘Īsā^{al}, Krishan, och Zartasht var lögnare eller galna; eller att den Heliga Profeten^{sa}, den utlovade Messias^{al} och likaledes alla andra profeter var lögnare eller galna, för att inte tala om alla de otaliga *Ṣulabā’* och *Auliyā’* i varje nation? Ingen ateist kan bevisa detta. Är det då inte beklagligt att du tror på förekomsten av London, Nordpolen och Sydpolen baserat på andras vittnesmål; du tror på tidningar från andra länder som anges av Reuters, Havas eller någon annan nyhetsbyrå och du accepterar nya vetenskapliga fakta som redovisats av forskare utan att du personligen varit involverad i deras experiment; men du avvisar idén om Guds närvaro inför miljontals vittnesmål från kunniga och rättfärdiga personer.

تِلْكَ إِذَا قَسَّهٖ ضَبْرِي⁵¹

Man kan argumentera att jag inte har sett det med egna ögon, saker som andra påstår (sig att ha sett i existens), men förmågan att se och observera dessa saker är öppna för alla. Jag skulle säga: Mina kära naiva vänner! Må Gud ge er vishet! Vägen till att hitta Gud är också öppen för dig. De som hävdar att de har funnit Gud öppet hävdar också att om du antar samma väg som tagits av dem - vägen till att nå Gud, så kan du liksom dem också hitta Gud och upprätta ett samband med Honom. Detta är inte bara ett anspråk, oräkneliga människor har följt dem och har faktiskt lyckats nå kunskap om Gud. Prova, om du vill. Det är olyckligt att människor accepterat att uppnåendet av något världsligt mål kräver av

51. Det är sannerligen en orättvis uppdelning. (*Sūrah an-Najm*, 53:23)
[Utgivaren]

dem att följa en viss metod, utan vilket målet inte kan uppnås - och att det tar tid och ansträngning - men för andliga mål hoppas de uppnå resultat omedelbart bara genom att ha önskat det! Det kan verkligen inte äga rum så. Och om du är klok och funderar på frågan så kommer du att hålla med om att detta inte är så det ska ske. Detta är sanningen. Acceptera, om du vill. För att uppnå något syfte, vare sig det är materiellt eller andligt, så finns det en bestämd metodik som måste följas. Ju större och högre målet är desto mer tid och uppmärksamhet, hårt arbete, uppoffringar och disciplin kräver det. Men när det kommer till Gud vill du hitta Honom utan några som helst ansträngningar från din sida. Du kommer aldrig hitta Honom på det sättet. Om du går längs vägen som leder till Gud med verklig iver, hjärtlig lust, full uppmärksamhet och utövar tillräcklig ansträngning men fortfarande inte hittar Honom, ja då har du rätten att hävda att du sökte Honom men inte hittade Honom. Det är omöjligt att du söker Gud på rätt sätt men misslyckas med att hitta honom. Miljontals människor som du, som hade hjärta och förnuft som dig, sökte Gud och hittade Honom. Världshistorien har nedtecknat deras vittnesbörd i tydliga och entydiga ord. Det är inte möjligt för dig att utmana deras vittnesbörd, du kan inte kalla dem bedragare, slarviga eller dumma. Det finns således ingen anledning att avvisa deras vittnesmål bara på grundval av dina antaganden.

Det kan föreslås att de inte var bedragare eller dumma utan att de själva blev lurade och vem som helst kan falla offer för ett bedrägeri. Självklart kan även smarta människor bli lurade men bara för att de kan luras betyder inte det att de verkligen är offer för bedrägeri. Detta påstående kan bara vara trovärdigt om det baseras på konkreta bevis som visar att dessa människor

faktiskt hade utsatts för något misstag eller bedrägeri. Vad finns det i världen som man inte kan luras om? Ska vi då förklara allt i världen som tvivelaktigt? Vi öppnar porten för vidskepelse på ett sådant sätt att ingenting kommer att förbli säkert. Därför ligger bevisbördan på dem som påstår att alla dessa människor som vittnar om Guds existens är offer för bedrägeri. Annars skulle det vara ett barnsligt försök att motbevisa vittnesbördan från hundratusentals rättfärdiga och intelligenta personer. Ingen klok människa skulle ta det på allvar. Därför är det vansinnigt att avböja vittnesbörd från tusentals profeter från olika tidsåldrar och nationer; de sågs vara intelligenta, rättfärdiga och sanningsenliga individer, vilka baserade sitt vittnesbörd på personlig erfarenhet och inte hörsägen. Att säga att deras vittnesbörd kan vara ett misstag är irrationellt och skulle inte vara acceptabelt för någon klok person.

För det andra sker självbedrägeri i vissa specifika situationer. En intelligent och frisk person kan bli lurad i frågor som endast rör åsikter och idéer som är föremål för argumentation. Det är möjligt att två personer - båda med sunt sinne - kan ha olika åsikter i en akademisk fråga eftersom det finns en möjlighet om missuppfattning i frågor som rör åsikter och argumentation. Men för en person med normal uppfattning finns det ingen möjlighet till bedrägeri i frågor som rör observation, speciellt när det gäller något som han själv är speciellt intresserad av. Att acceptera möjligheten till bedrägeri i sådana situationer skulle öppna portarna för farlig vidskepelse; friden skulle försvinna från jorden och ingen observation skulle förbli vis. Kan en sunt förnuftig person lura sig till att ta en främling för sin långvariga vän eller en okänd person som sin far eller bror? Självklart inte, ingen annan än en galen eller förvirrad person skulle falla i ett sådant fel.

När vi tittar på Profeternas och *Şulahā'* vittnesbörd enligt denna princip så måste vi acceptera deras vittnesbörd till att vara bortom möjligheten för självbedrägeri, för de säger inte att de har funnit Gud genom logiska argument. De hävdar att de faktiskt har hittat Gud och skapat ett personligt förhållande med Honom och att de talar med Honom. Han hör dem och svarar dem och hjälper dem med Hans mäktiga hjälp när de är i behov. De tillskriver inte deras observation till en viss period av sina liv utan hävdar att de har spenderat hela sitt liv med den observationen ända sedan de hittat Gud. Det vill säga att deras observation spänner sig oavbrutet över många år tills deras sista andetag. De praktiska konsekvenserna av deras observation är också inför världen. Då detta är fallet så kan ingen vis människa därför tro att de kanske hade missförstått. Om vi accepterar möjligheten till missförstånd under sådana omständigheter så skulle alla vetenskapliga upptäckter i världen sänkas till gissningar. Man kan säga att vittnena är mentalt klena men efter att ha accepterat dem som mentalt sunda kan man inte vända sig om och kalla dem självbedragna.

För det tredje är detta vittnesbörd inte från en enda person, inte från människor från samma nation, inte från människor i ett land, inte från människor i en tidsålder, utan från hundratusentals människor utspridda över alla länder, nationer och genom alla tidsåldrar. Hur många av dem kommer du anse vara felaktiga? En eller två personer kan bli bedragna, eller personer av en viss tidsålder eller typ kan vara missgynnade men det är konstigt att hundratusentals människor med sunt sinne, från olika nationer, tidsåldrar och länder, i allmänhet omedvetna om varandra, har fallit för det. Således utgör det stora antalet vittnen – som kommer från varje nation, tro, alla tidsåldrar och varje land och som

presenterar sitt vittnesmål individuellt och oberoende av varandra - ett starkt argument för att alla dessa visa personer inte kunde ha missförstått eller förfelats.

För att sammanfatta har miljontals profeter, *Auliyā'*, och *Ṣulabā'* från alla nationer, tidsåldrar och från alla delar av världen öppet och självständigt förkunnat att de har sett och accepterat Gud. Världen accepterar också att de inte är lögnare, försäljare, galna eller förvirrade. Var och en av dem vittnar separat och självständigt och deras vittnesbörd bygger inte på hörsägen utan på deras personliga observation som spänner sig över hela deras liv. Detta tvingar oss att acceptera deras vittnesbörd. Vi drar slutsatser om vittnesmål som avser världsliga frågor baserade på vår kunskap om dem; därför är profeternas vittnesbörd tvingande - att detta universum är underställt en Skapare och Mästare, en Allvetande och Klok, Allsmäktig och Befintlig och inget är bortom Hans domän. Den Heliga Koranen har också presenterat denna princip av vittnesbörd och har därför kallat profeterna för "vittnen":

إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا⁵²

Vi har i sanning sänt en budbärare till er, som är ett vittne över er, liksom Vi även sände en budbärare till Faraos.

Genom Allahs nåd avslutar jag nu de logiska argumenten om Guds existens. Jag har också kortfattat svarat på de tvivel som kan uppstå. Som jag sagt i början har jag undvikit komplicerade och invecklade diskussioner så mycket som möjligt och lagt fram

52. *Sūrah al-Muzzammil*, 73:16.

enkla poäng på ett lättförståeligt sätt. Jag hoppas att en god och förnuftig person, inte upptagen med att resa onödiga tvivel, kommer att vara nöjd med min korta diskurs om logiska argument. Som jag sagt på annat håll i denna avhandling, sann tillfredsställelse och största säkerhet kan endast uppnås genom personlig erfarenhet och observation. För detta är det nödvändigt att studera Profeterna och *Auliya*'liv och följa i deras fotspår. Jag kommer, Om Gud vill, presentera en glimt av det med tiden.

STORA FÖRDELAR MED TRON PÅ GUD

Nu vill jag ange några argument för Guds existens baserat på principen att tron på Gud ger viktiga och exklusiva fördelar. Vi gör saker i denna värld baserat på deras relativa fördel och vinst. Vi funderar på nyttan av en viss handling för människor. Om det är uppenbart att tro på Gud är bra och fördelaktigt för mänskligheten så kommer alla kloka människor att hålla med. Enbart av denna anledning, om det inte fanns någon sedan tidigare, borde inte denna lära avvisas. Dessa överväganden strider inte för Guds existens - inte heller föreslår de att det borde finnas en – utan att läran är användbar för mänsklighetens framsteg och välbefinnande och som andra användbara saker bör antas. Dessa argument kan också presenteras för att indirekt stödja Guds existens. I början av mina logiska argument föreslog jag en varning grundad på att; påbudet att tron på Gud inte är skadlig på något sätt, medan förnekandet kan vara det och därför är det säkrare att tro. På samma sätt och för att avsluta mina logiska argument vill jag

föreslå en annan typ av försiktighet, att läran om tron på Gud är användbar och lönsam, det är bättre och att föredra att anta det. Men kom ihåg att vi inte diskuterar de stora religiösa eller andliga fördelarna som uppnås genom att tro på Gud, att upprätta ett personligt förhållande med Honom, att få Hans stöd, öka vår kunskap och insikt och frälsning i livet härefter. Vi diskuterar helt enkelt de grundläggande fördelarna i allmänhet som uppnås eller kan uppnås av mänskligheten som ett resultat av en logisk tro på Gud och endast dessa kommer att nämnas här.

Tro på Gud skapar Enighet och Brödraskap

Den första fördelen med tron på Gud som jag skulle vilja nämna är att det skapar extremt användbara känslor av enhet och broderskap i människornas hjärtan vilka är nödvändiga för framsteg och välfärd för mänskligheten. Det är viktigt för världsfreden och välfärden för världsnationerna att de lever med ömsesidig kärlek och brödraskap och inte tillåter några fördomar att ta rot i sina hjärtan. De borde istället anta sympatins tillvägagångssätt, uppoffring och osjälviskhet för andra på bästa möjliga sätt. På samma sätt är det också nödvändigt att utveckla en anda av ömsesidig kärlek och broderskap, sympati och samarbete. Utan denna anda - vilken är viktig både för individer och nationer - är världsfred, framsteg och mänsklighetens välfärd omöjliga. Därför är det alla välönskandes skyldighet att använda sig av alla de medel som skapar och vårdar enighet och ömsesidigt broderskap och förhindrar känslor av ondska, svartsjuka, otillbörlig rivalitet och

fördomar från att ta rot i hjärtan. Som nämnts ovan så är tron på Gud den största och mest effektiva lösningen på det.

Denna doktrin – att det trots våra många och mångfasiga skillnader så är vi skapade av och tillhör en Allsmäktig och Allstyrande Varelse med en avgörande vilja som är vår sista tillflyktsort och skydd – skapar unika starka och tydliga känslor av ömsesidig kärlek, enhet och broderskap i våra hjärtan. Att tillhöra samma land, nation, styrande överhet etc. skapar enighet och brödraskap i varierande utsträckning. Men den mest kraftfulla motivatorn för detta är tron på att vi är skapade av en Skapare och att vi härstammar från en och samma källa av Nåd och att vår Mästare inte är som en avliden far, vars odisciplinerade söner ibland börjar bråka med varandra efter hans bortgång, utan Han lever och kommer att leva för evigt. Denna tro sätter hela mänskligheten på lika villkor, som bröder. Med uppkomsten av denna tro så försvinner känslor av vrede, agg, illvilja och fientlighet mot varandra och ersätts av känslor av kärlek, broderskap, sympati och uppoffring. Tron på Gud är besläktad med att betrakta varandra som avkomman från samma far och mor. Så fort man tror på Gud så måste man hålla med om att människans förhållande till Gud är djupt och stort och som inte kan hittas bland några världsliga förbindelser.

Kortfattat är tron på Gud det starkaste motivet för skapandet av ömsesidig kärlek och brödraskap. Patriotiska och nationalistiska idéer skapar också dessa känslor. Men effekterna av sådana idéer är inte lika starka eller djupa och tenderar att vara begränsad till en viss grupp snarare än hela mänskligheten. Dessutom kan det ibland vara kontraproduktivt eftersom det leder till sektarism, nationalism, otillbörliga fördomar och avundsjuka. Det är

bara tron på Gud som kan skapa känslor av enhet och broderskap i alla världens människor. Ta bort Guds idé från människors hjärtan och känslor av enhet och broderskap kommer att börja försvinna omedelbart och lämnar endast juridiska och affärsrelaterade kontakter bland folk, vilket aldrig kan producera några känslolagrande band. Kom väl ihåg att om det inte finns någon Gud och alla är skapade av sig själva och är oberoende, då kan det inte finnas någon enhet eller broderskap. Tvärtom skulle självskhet, otillbörlig rivalitet och avundsjuka bli överflödiga, och de är de största orsakerna till strider i världen. Det är bara idén på Gud och inget annat som kan skapa brödraskap i mänskligheten på givna och bestämda villkor. Ta bort denna tro och det blir omöjligt för dessa känslor att hålla ut universellt som en levande verklighet.

Jag säger inte att alla som hävdar att de tror på Gud har känslor av ömsesidigt broderskap och enhet. Många faktorer påverkar människans tillstånd och det är möjligt att under effekten av andra inflytelser så kan en som tror på Gud inte hysa dessa fromma känslor. Det är också möjligt att ens tro på Gud är för svag för att skapa känslor av broderskap och enhet i sitt hjärta och sinne. Men i princip är tron på Gud utan tvekan den mest viktiga och den största faktorn för att skapa sådana känslor. I frånvaron av andra faktorer är en som tror på Gud verkligen mer sympatisk, välgörande och mer kärleksfull mot mänskligheten än en icke troende. Alla som uppriktigt tror på Gud kommer att bära vittne att tron på Gud fortsätter att skapa mycket starka känslor av brödraskap och enhet i honom och att dessa känslor också påverkar hans handlingar. En som ges tillfälle att analysera sig själv kommer säkert att inse - Gud förbjude - att om tron på Gud avlägsnas så kommer han aldrig att bli densamma igen. Denna tro skapar en sorts

kärlek, ömhet och släktskap, inte bara mellan människan utan skapar också samma typer av känslor i ens hjärta för djur, växtliv och livliga föremål.

Det finns ett talesätt: "Älska mig, älska min hund". Det betyder; om du älskar mig så måste du älska allt om mig. Detta talesätt är baserat på en noggrann analys av den mänskliga naturen. Om vi verkligen tror på Gud och har ett förhållande med Honom, då är det absolut omöjligt att vårt hjärta saknar kärlek för Hans skapelse - speciellt för människor. Jag kan acceptera att den som hävdar att han tror på Gud kan vara falsk i sina påståenden eller är en självbedragare. Men jag kan inte acceptera, inte ens för en stund, att hjärtat hos en som verkligen tror på Gud kan sakna kärlek och sympati för skapelsen (för det skulle vara emot människans natur). Världshistorien är också vittne till det faktum att de som har en stark tro på Gud har en högre nivå av sympati och kärlek till mänskligheten. När människors tro (på Gud) försvagas minskar också deras känslor av kärlek och brödraskap. Kort sagt så finns det absolut ingen tvekan om att tro på Gud är det starkaste, säkraste och snabbaste sätt för att uppnå enhet och brödraskap bland mänskligheten. Då känslor av enhet och brödraskap är nödvändigt för världsfred och önskvärda framsteg och välfärd för alla nationer så är alla kloka personer skyldiga att inte överge denna användbara och välsignade tro.

Man kan tro att de som inte tror på Gud vanligtvis behandlar andra med kärlek och sympati och tar intresse för filantropiska aktiviteter, vilket indikerar att tron på Gud inte är nödvändig för sådana känslor. Vårt svar är att vi aldrig har hävdad att sådana känslor inte kan skapas av något annat än tron på Gud. Vi tror att många faktorer ger sådana känslor i varierande utsträckning.

Vi håller dock kvar idén på att det endast är tron på Gud som kan producera dessa känslor i dess mest perfekta form och på ett omfattande sätt i hela mänskligheten. Andra faktorer i deras kapacitet och kvantitet kan inte jämföras med den. Därför kan vårt påstående endast avvisas om det kan bevisas logiskt att tron på Gud inte kan motivera känslor av broderskap och kärlek; eller om det kan demonstreras från erfarenhet och observation att de som inte tror på Gud är mer sympatiska, filantropiska och älskar människan mer än de som tror på Honom. Om inte någon av de två etableras så har ingen rätt att hävda att tron på Gud inte bidrar till sådana känslor utan att det är ateism som gör det baserat på att en ateist också har sådana känslor till en viss utsträckning.

Jag kan inte tro att ingen förnuftig person kan acceptera dem. Om korrekt trodd så är Gud kontaktpunkten på vilken hela skapelsen i slutändan närmar sig varandra. Konceptet av sammanhållning och enhet är oskiljaktigt kopplade till denna kontaktpunkt; att avvisa den [d.v.s. Gud] är likvärdigt med att erkänna att det här universumet inte har något centrum eller ursprung. Så snart du stödjer detta begrepp så kommer idéer om enhet och sammanhållning att börja försvinna. Kan någon säga att en gemensam fader inte kan leda till enighet och broderskap men separat faderskap kan? Nej aldrig! Om ibland söner till olika fäder lever tillsammans i frid och med kärlek så kan vi inte utesluta att den gemensamma fadern inte kan leda till kärlek och brödraskap. Vi kommer istället att utgå ifrån att några andra faktorer har fört dem tillsammans till en punkt men inte på grund av att de är söner till olika fäder. Likaså, om dessa söner med olika fäder - fördes ihop till en enhet på grund av vissa faktorer trots denna skillnad - men i själva verket var söner till samma far så skulle deras

ömsesidiga kärlek och brödraskap uttrycka sig mer perfekt. Även om det finns ateister som är kärleksfulla och sympatiska till andra människor så betyder det inte att tron på Gud inte behövs längre. Dessa känslor uppenbaras endast i sin perfekta form; kvantitativt och kvalitativt när människor förutom andra motiv för enighet är förenade i sin tro på Gud - när de betraktar sig som härrörande från en skapelsens källa och frambringats från en livets fontän.

Mina kära! Hur kan jag övertyga er om att tron på Gud (om det är en riktig och levande tro) skapar ett stort hav av kärlek och sympati för mänskligheten och känslor för broderskap? Det är omöjligt att hitta en parallell någon annanstans. Alla andra motiv för sådana känslor är tom retorik genom jämförelse, både kvantitativt och kvalitativt. Om frågan ställs, varför har en ateist dessa känslor, så finns det generellt två skäl. För det första, medvetet eller undermedvetet, så är en ateist påverkad av lärdomar från religioner i sin miljö; slutsatsen att uttrycka sympati och kärlek för mänskligheten är en bra gärning och kommer inte att försämra hans anseende bland folk. Förutom att förlora personlig respekt känner han att han kommer att ge folket en chans att kritisera honom för hans tro och säga att han saknar känslor av kärlek och broderskap för mänskligheten för att han är en ateist. Därför, avsiktligt eller oavsiktligt, försöker han att inte hamna efter dem som tror på Gud i de handlingar som allmänt anses vara goda. Med andra ord, andan av konkurrens och rädsla för vanrykte motiverar honom till dessa handlingar. Självklart kan dessa känslor inte hitta sitt högsta och mest perfekta uttryck i honom och han kommer aldrig att förvärva den osjälviska och naturliga karaktär som finns hos en som tror på Gud. Hans kärlek är som en styvmors som visar kärlek för barnen till makens avlidne fru för att behaga sin

make eller skydda sig mot vanrykte i grannskapet. Men folket kan se skillnaden mellan en mammas instinktiva kärlek som ökar naturligt i henne och en styvmors förtvivlan - med kanske sällsynta undantag. För det andra, såsom andra så inser en ateist också att det är nödvändigt för mänsklighetens framsteg och välfärd och stabilitet i den sociala ordningen att människor lever med ömsesidig kärlek och harmoni och samarbetar med varandra i frågor som främjar fysiska, moraliska, intellektuella och den ekonomiska välfärden hos folket. Av denna anledning utvecklar en ateist som en medborgare i världen sådana känslor och intresserar sig för sådana frågor. Självklart har denna situationen en juridisk och affärsmässig karaktär och kan inte skapa de naturliga och känslolagliga banden som produceras av tron på Gud. En person som utvecklar känslor av sympati för mänskligheten för sådana skäl kan inte uppnå status för en person som har utvecklats på grund av kärlek och brödraskap för mänskligheten för att han tror på att de är Guds skapelse, denna passion blir en del av hans natur. Med andra ord, medan tron på Gud skapar dessa känslor i hjärtat på ett naturligt sätt så kommer idéer som baseras på eftertanke dra en uppmärksamhet åt de juridiska och näringslivets viktiga villkor. Skillnaden är uppenbar.

För att sammanfatta; de motiv som väcker medkänsla för mänskligheten i en ateist kan aldrig leda honom till den höga förnäma nivån, uppnåelig som ett resultat av tron på Gud. Dessutom borde det komma ihåg att andra motiv som väcker sympati och kärlek är allmänna, från vilken en troende kan dra fördel av såväl som en ateist. Men de känslor som skapas av tron på Gud är specifika för de troende och en ateist kan inte dra nytta från dem. Det är uppenbart när flera faktorer har sitt inflytande så kommer det

sammantagna resultatet definitivt att bli mer perfekt. Därför framträder också tron på Gud som fördelaktig och lönsam från denna synvinkel.

Det bör också kommas ihåg att även om alla andra motiv av enighet kan skapa - till viss del - en anda av samarbete, sympati och uppföring så kan de inte producera känslan av broderskapet, för detta kan bara utvecklas om en Skapare, Mästare och mänskighetens Herre erkänns. Brödraskapet innebär att vi alla har vårt ursprung från samma källa. Mycket samarbete eller sympati eller andra drivkrafter kan skapas bland individer eller nationer men de kan aldrig producera broderskap. Från denna synvinkel är behovet av tron på Gud och dess användbarhet etablerat. Det är uppenbart att om inte broderskapets känslor och enhet förekommer naturligt i mänskligheten så kan deras uppenbara enhet och samarbete inte vara ett sådant som kan uppnå någon tillförlitlig status. Det kommer alltid att finnas en risk för att mindre konflikter rör upp sig själva och skapar ilska och fientlighet. Världsfreden kommer att förbli allvarligt hotad såvida inte folk etablerar denna tro som en levande verklighet - att det finns en Gud som är vår Skapare och Mästare. Därför borde vi leva som bröder och bör inte agera orättvist vid konflikter. Vi borde snarare vara beredda att agera osjälviskt och göra uppföringar för varandra. Faktum är att om man funderar noggrant så kommer man att inse att de juridiska banden och företagsbanden baseras på själviskhet då man vet att om man inte investerar i ett bra förhållande med andra så kommer det att resultera i att andra gör detsamma, och detta kan påverka ens personliga intressen. Därför antar man uppförandepolitiken som en säkerhetsåtgärd och behandlar andra med sympati och samarbete och förväntar sig detsamma av andra. Även om

effekten är användbar och lönsam i en viss utsträckning så kan den inte jämföras med den höga och ädla station där känslor av broderskap och enhet utvecklas som naturliga känslor. Den naturliga känslan som utvecklar sig själv i form av broderskap kan aldrig uppnås utan tron på Gud.

Är religion orsaken till krig och oro i världen?

Innan vi går vidare är det viktigt att skingra ett tvivel skapat av några, nämligen att det är religion som orsakar krig, konflikt och sekteriska uppdelningar. Det påstås att religion leder till en trångsynthet och brist av mod som har katastrofala konsekvenser för världsfreden liksom mänsklighetens framsteg och välfärd. Därför föreslår de att människor borde överge religionen för att utveckla tolerans och vidsynthet som gör att de kan leva harmoniskt med varandra, främja fred och ömsesidig kärlek. Då religion härstammar från konceptet på Gud så hävdas det att Gud är orsaken till konflikter och strider i denna värld och därför bör överges. Detta är den invändning som uppstår från människor med modern utbildning och den främjas starkt av europeiska filosofer. Uppenbarligen bygger denna invändning på brist av diskussion. Men innan jag kommer till det faktiska svaret vill jag säga att även om vi accepterar denna invändning - det vill säga erkänner att religion orsakar det som angetts - kan den inte tjäna som ett argument mot Guds förekomst. Det betyder att den inte kan bevisa att det inte finns någon Skapare av detta universum. Som högst kan det bevisa att tron på Gud leder till trångsynthet och är ett brott mot friden. Men om Gud existerar, oavsett konsekvenserna av att

tro på Honom så har vi har ingen rätt att förneka Hans existens. Om förekomsten av Gud är etablerad så kan vi inte förneka den även om religionen orsakar missämja. Men i verkligheten är det helt felaktigt att religion orsakar slitningar och de som tror på detta har gjort ett allvarligt misstag.

Ovan fastställde vi att tron på Gud skapar känslor av ömsesidig kärlek och broderskap naturligt och instinktivt. Tron på Gud eliminerar alla nationella och fördomar kopplat till ras och skapar ett världsomspännande brödraskap. Utan tron på Gud är brödraskap över hela världen otänkbart. Hur kan då tron på Gud leda till strid och trångsynthet? Strid och trångsynthet har ingen koppling alls med Gudskonceptet. Logiskt sett är det oacceptabelt att Gudskonceptet – inte en nationell eller en Gud baserad på ras, utan Skaparen och Mästaren av hela mänskligheten - kan manifesteras sig i form av trångsynthet, nationella fördomar, strid och sekterisk uppdelning. Ingen förnuftig person kan hitta ett orsaks samband mellan de två. Således, om religioner leder till oordning, trångsynthet och nationella fördomar så borde vi leta efter orsaken på annat håll och försöka ta reda på varför detta händer snarare än att anföra det orättvist och onaturligt till tron på Gud.

Tyvärr har de som framför denna kritik bevittnat religioner i ett tillstånd där religion existerar endast till namnet. Denna invändning är specifik för nuvarande ålder och tyvärr så är anhängarna av alla trossamfund långt ifrån kärnan i sina religioner. Det finns inte en enda religion vars anhängare verkligen följer sina läror. Istället har religionernas läror blivit korrumpierade genom människors handlingar vilket ger en möjlighet för individer att väcka invändningar mot religionen. Men faktumet är att av alla sätt som främjar världsfred och upplysta sinnen så är religionen

den mest kraftfulla. När människor följde det väsentliga i religionen minskade oenigheten och otillbörlig strid och främjade vidsynthet och styrka. En studie av religiös historia visar att under de perioder när anhängarna av någon särskild religion följde sina läror, ansågs de vara storsinta, vidsynta, sympatiska och sökande av fred och försoning. Däremot, under tidsåldern när dessa anhängare lämnade sina läror och sitt engagemang för religioner endast existerade till namnet, så blev de trångsynta, fördomsfulla, missbelättna och anarkistiska. Jag hävdar det här utan rädsla för motsägelse och för varje religion, och jag tror att om någon forskar historien ärligt i denna fråga så kommer de till samma slutsats. Genom Allahs Nåd är jag en muslim och är väldigt stolt och räknar mig bland de ödmjukaste av den Heliga Profetens^{sa} tjänare. Ändå kan jag inte annat än beklagligt erkänna att dessa dagar - som med andra människor - har muslimerna också drabbats av den farliga och katastrofala sjukan som kallas för trångsyntet. Otillbörliga nationella fördomar har övervunnit deras upphöjda och ädla känslor. Bråkighet och lutning mot kränkningar av fred över småskaliga skillnader har genomträngt deras natur. Är islam skyldig till detta? Nej aldrig! Dessa saker fanns inte bland muslimerna när de följde islams sanna läror och den muslimska andan fanns vid liv i dem. De var en nation med starkt och storhjärtat folk; de önskade mänskligheten väl och de sympatiserade med den, de var fridfulla, osjälviska och uppoffrade sig för andra. De lyste upp hela världen med strålar av sitt universella ljus. Vad vi ser idag är ruinerna av den magnifika byggnaden!

Detsamma gäller för andra nationer. Tidiga kristna var en mycket bra förebild för självuppoffring och sympati med mänskligheten, de sökte fred och förlikning. Men så fort de kristna

förflyttade sig bort från den riktiga kristna läran och andan så överskred de i orättvisor, tyranni, blodsutgjutelse och religiösa fördomar. Historien vittnar om den trångsynthet, otillbörliga fördomar, stridigheter, mord och plundring som uppvisats under reformationen av de så kallade anhängarna av Hans Helighet Masih [Jesus], Allahs frid vara med honom.

Historien om hinduism, sikhismen och andra religioner avslöjar mer eller mindre samma mönster; ännu mer hemskt bland hinduerna och sikherna. Allt detta visar att i verkligheten är inte religionen skyldig utan det är de som överger religionens innersta väsentliga lära. Tyvärr har alla nationer i världen förlorat religionssandan vilket ger våldsamma och kortsiktiga kritiker ett tillfälle att skylla på religion för (deras) trångsynthet och våld.

Det är därför som Gud som är Helig, inte gillar att se världen nedsänkas i okunnighetens mörker, och därför av Sin Kärlek, Vänlighet och Nåd - sände en av Sina rättfärdiga tjänare, Hans Helighet Mirza Ghulam Ahmad av Qadian, den utlovade Messias^{al} och Imam Mahdi, för att vägleda mänskligheten i denna tidsålder så att han kunde svara på anklagelserna mot religionen på grund av sina tidigare följares missgärningar. Dessa missgärningar avlägsnar människor från Gud och främjar våld, tvång och trångsynthet i sammanhanget med religion. Den utlovade Messias^{al} skickades så att folket skulle känna igen deras himmelska Mästare och Herre och bli som bröder igen. Men tyvärr, och som är typiskt för dessa människor, så behandlar de tjänarna till den här gudomliga reformatorn och fackelbäraren av denna himmelska vägledning med okunnighet. Flera oskyldiga ahmadis stenedes till döds i Kabul bara för att de var ahmadis. Således ger detta andra möjlighet att göra invändningar mot islam som att

den främjar våld, tvång, intolerans, fördomar och tyranni. Ack!
Så lämpligt en poet har sagt::

من از بیگانگان هرگز نه نالم که با من هر چه کرد آں آشنا کرد
*Jag har förvisso inga klagomål mot främlingar,
Då allt som gjordes med mig utfördes av mina bekanta.*

För att sammanfatta; tanken att religion är orsaken till intolerans och disharmoni härrör från det tillstånd som för närvarande råder. En studie av världshistorien gör det helt klart att när människor ansluter sig till den verkliga andan och religionens väsen, utvecklar de vidsynthet, upplysning, frid, självuppoftning och mer tolerans än andra. När det gäller lärorna, utan att gå in i detaljer, så finns det ingen religion som inte undervisar i principen om fred, förlikning och tolerans. Trångsynthet och konflikt uppstår genom att glömma undervisningen men absolut inte genom att hålla sig till den.

För det andra, låt mig skingra ett annat tvivel. Om det noggrant övervägs så är det logiskt omöjligt att en person som förstår verkligheten och religionens mål är trångsynt eller skapar problem. Religion är inte som ett land eller en nation som är begränsad genom geografiska gränser eller nationella gränser och inte kan expandera. Tvärtom innefattar religionen läror och uppfattningar en uppförandekod som gäller skyldigheter gentemot Gud och skyldigheter gentemot mänskligheten; man accepterar religion som sanning och strävar efter att sprida den till andra. Religion är som en byggnad där dörrarna är öppna för alla, oavsett nation eller land. Alla religiösa personer bjuder in andra till denna byggnad. Den som verkligen strävar efter att uppfylla syftet med religion

kan aldrig begå trångsynthet eller missämja. Tvärtom kommer han försöka sitt bästa för att vinna över andra med hög moral och fredlig predikan, se till att undvika allt som kan bli ett hinder för andra att acceptera religionen. Därför är det absolut omöjligt för en att begå intolerans och konflikt efter att ha förstått grunden och religionens mål.

För det tredje, om den ibland leder till konflikter och krig, orsakar inte också andra faktorer strider? Det finns många orsaker till konflikt och krig mellan individer och nationer, skulle alla dessa orsaker överges av den anledningen? Det finns dussintals faktorer som nationella och politiska skillnader, nationella intressen, affärer och ekonomiska frågor etc. som leder till konflikter och krig mellan länder i världen. På samma sätt finns det otvivelaktigt hundratals orsaker av oenighet mellan individer. Kommer alla dessa att överges bara för att de ibland leder till konflikter? Om ja, då alla borde ge upp allting i livet och bli en enstöring för att undvika att interagera med andra och därigenom undvika alla möjligheter till konflikt och osämja.

Titta på världshistorien. Religiös skillnad var säkert inte orsaken till de flesta krig som ägde rum. De var orsakade av nationella eller politiska skillnader, nationella intressen, ekonomiska affärer och ibland av andra faktorer. Där var absolut ingen religiös faktor involverad i det senaste världskriget. All blodsgjutelse - oöverträffad i dess omfattning och förödelse i världshistorien - orsakades endast av politiska motiv. Så ge upp politik eftersom det ibland leder till krig.

Mina kära! Allt detta beror på brist på kunskap och okunighet. Det finns ingen särskild koppling mellan religion och intolerans, krig eller strid. Men som alla andra orsaker till brott

mot friden - relativt få tillfällen - så kan religionen användas för att skapa osämja men endast under de omständigheter där människor har glömt sin religions sanna lärdomar. Till exempel, under den Heliga Profetenssa tid förde judarna och avgudadyrkare ett krig med aggression och orättvisa mot de oskyldiga muslimerna eftersom de missförstod de sanna lärorna i sina religioner. Muslimer agerade i självförsvar och detta ledde till ett krigstillstånd som helt och hållet fördes av avgudadyrkarna och judarna som inte förstod religionens verklighet och mål. Muslimer som deltog i detta krig gjorde det för att upprätta frid.

Kort sagt är det absolut absurt och meningslöst att tänka på att religion orsakar krig och strid. Faktum är att religion är den enda kraften som effektivt kan avsluta strider och det är trots mot religionens läror som orsakar brott mot fred och konflikt. Även om vi skulle acceptera att religiösa skillnader leder till krig och strid som en avlägsen möjlighet så har de som invänder ingen rätt att vända sig bort från religion eftersom det finns så många andra faktorer som leder till brott mot fred och till strider och ingen förnuftig person ger upp dem av den anledningen. Faktum är att varje tvist kommer leda till ångerfulla konsekvenser om den hanteras dåligt, detta är inte på något sätt unikt för religion. Dålig hantering av politiska, nationella, kommersiella och ekonomiska skillnader leder till krig. På samma sätt kan felaktig tillämpning av religiösa skillnader också leda till krig. Den enda skillnaden är att då felaktig tillämpning av andra faktorer leder till brott mot fred så leder deras korrekta tillämpning inte särskilt ofta till fred, samarbete och brödraskap. Men religion i sin ursprungliga form, och om den praktiseras ordentligt, leder till fred, samarbete, enhet, broderskap och sympati. Det är sanning. Acceptera det, om du vill

Mina kära! Allt detta beror på brist på kunskap och okun-
nighet. Det finns ingen särskild koppling mellan religion och
intolerans, krig eller strid. Men som alla andra orsaker till brott
mot friden - relativt få tillfällen - så kan religionen användas för att
skapa osämja men endast under de omständigheter där människor
har glömt sin religions sanna lärdomar. Till exempel, under den
Heliga Profetenssa tid förde judarna och avgudadyrkare ett krig
med aggression och orättvisa mot de oskyldiga muslimerna eft-
tersom de missförstod de sanna lärorna i sina religioner. Muslimer
agerade i självförsvar och detta ledde till ett krigstillstånd som helt
och hållet fördes av avgudadyrkarna och judarna som inte förstod
religionens verklighet och mål. Muslimer som deltog i detta krig
gjorde det för att upprätta frid.

Kort sagt är det absolut absurt och meningslöst att tänka på
att religion orsakar krig och strid. Faktum är att religion är den
enda kraften som effektivt kan avsluta strider och det är trots mot
religionens läror som orsakar brott mot fred och konflikt. Även
om vi skulle acceptera att religiösa skillnader leder till krig och
strid som en avlägsen möjlighet så har de som invänder ingen rätt
att vända sig bort från religion eftersom det finns så många andra
faktorer som leder till brott mot fred och till strider och ingen
förnuftig person ger upp dem av den anledningen. Faktum är att
varje tvist kommer leda till ångerfulla konsekvenser om den han-
teras dåligt, detta är inte på något sätt unikt för religion. Dålig
hantering av politiska, nationella, kommersiella och ekonomiska
skillnader leder till krig. På samma sätt kan felaktig tillämpning
av religiösa skillnader också leda till krig. Den enda skillnaden
är att då felaktig tillämpning av andra faktorer leder till brott
mot fred så leder deras korrekta tillämpning inte särskilt ofta till

fred, samarbete och brödraskap. Men religion i sin ursprungliga form, och om den praktiseras ordentligt, leder till fred, samarbete, enhet, broderskap och sympati. Det är sanning. Acceptera det, om du vill!

En liten redogörelse

Innan jag går vidare vill jag nämna i förbigående att jag började skriva denna avhandling i juni 1925 i Qadian. Jag skrev den första delen under den sommaren i Mansuri dit jag var tvungen att åka på råd av läkaren. När jag återvände till Qadian skrev jag den återstående delen i slutet av 1925 och 1926. På grund av vissa omständigheter - bördan av nya ansvarsområden - var avhandlingen ofullständig fram tills nu, det vill säga oktober 1927. Det har fallit in för mig, och även föreslagits från några av mina vänner, att den del som har skrivits ner ska offentliggöras utan att vänta på dess slutförande. Jag kommer därför att avsluta den aktuella diskussionen om det logiska argumentet om Guds existens i de följande sidorna och överlämna manuskriptet till utgivaren. Jag ber till Gud att den här boken blir ett led i att vägleda och reformera människorna och att Han ger mig lyckan att fullborda boken. *Åmin*. Jag hade egentligen tänkt ta itu med alla frågor som gäller Gud den Heliges attribut och egenskaper, de logiska argumenten och vittnesmålen för Hans existens, Hans attribut, fördelarna och sätten att upprätta ett förhållande med Honom, och de särdrag som kännetecknar ett sådant förhållande. Men som läsarna kanske redan har märkt har jag ännu inte ens slutfört den första delen av den första frågan om logiska argument. Tyvärr så har inte ens hälften av den första frågan - av de fem frågorna - behandlats och lämnat den grundläggande och viktigaste delen av diskussionen orörd. Jag presenterar för läsarna det som har skrivits och ber till Gud för resten. Om Han så vill kan Han göra detta mycket befrämjande för människornas vägledning.

Tron på Gud hindrar en från att begå ondska

Den andra stora fördelen med tron på Gud som gynnar hela världen är att den hindrar en från att begå onda handlingar. I regel avstår man från synd och brott av tre skäl. Det första; man skulle kunna tro att genom att inte begå ondska så skulle man erhålla vissa fördelar eller belöningar. Det andra; man fruktar konsekvenserna eller straff som ett resultat av att ha begått en ond handling. Det tredje; eftersom ens kunskap och insikt ökat avstår man från det onda därför att det är ont.

Det finns inga andra faktorer som hindrar en från synd och brott. Av de tre faktorerna hänför sig den tredje till få utvalda och de vanliga människorna påverkas inte av det. För en troende är det ett försprång framför ett icke-troende genom att dra nytta av den tredje, tron på Gud spelar uppenbarligen också en stor roll i de två andra faktorerna. Den som tror på Gud tror också att onda gärningar kommer att misshaga Gud med åtföljande lidande och straff och att avstå från det onda kommer att behaga Gud med påföljande fördelar och belöningar. Således är en person som verkligen tror på Gud säkrare från synd än andra. Det är omöjligt för en som tror på Gud att begå ondska oförskräckt. Tvärtom, ju mer man avancerar in fullkomligt i sin tro, ju mer avstånd tar man från synd och brott och föraktar dem.

Dessutom hindrar tron på Gud en från det onda också eftersom de troende betraktar Gud som närvarande på alla ställen och som känner till det osynliga. Därav, om en person har sann tro som inte är pretentiös eller bara ärvd, då kommer tanken på att Gud vakar över honom att stoppa honom från onda gärningar. Det är faktiskt inte möjligt att alla personer övervakas av poliser

hela tiden, det är därför som de mäktigaste och strängaste regeringarna inte har kunnat göra slut på brott fullt ut. Det är bara tron på Gud som vaksamt kan skydda alla hjärtan hela tiden. En som uppriktigt tror på Gud kan inte orädd begå synd. Om en sådan person begår en synd oavsiktligt kommer hans tro att göra honom ångerfull och kommer att uppmana honom att vara vaksam i framtiden. Därför är tron på Gud ett bestämt och säkert sätt att stoppa synder och brott, vilket är en stor fördel som världen kan vinna på och faktiskt alltid har vunnit på.

Man kan påpeka att de som tror på Gud också begår synder. Så sant, vissa av dem gör faktiskt det ibland. Men om man tittar noga så är dessa de människor som är svaga och mindre engagerade i sin tro, deras tro är baserad på deras familjs tro och de har inte upparbetat trons sanna anda. I stort sett är de som verkligen tror definitivt mer skyddade från synd. Även om de snubblar så tenderar detta att bara vara en tillfällig fas och de återhämtar sig snabbt och blir vaksamma. Detta är ytterligare bevis på att tron på Gud avskräcker en från synd. Hur skulle man annars förklara varför de med stark tro skyr det onda oftare än de med svag tro. Om allt annat är lika så framkommer det att ju mer en människa utvecklas i sin tro och förståelse, ju mer fria är de från synd. Detta är alltså en obestridlig verklighet - bevisat genom tiderna - att en sann tro på Gud är ett effektivt sätt att eliminera synd från denna värld. Denna diskussion kan utvecklas ytterligare, men på grund av begränsad tid nöjer jag med detta.

Tron på Gud främjar godhet

Den tredje stora fördelen med att tro på Gud är att den inspirerar människor att göra goda gärningar. Detta kan fastställas av liknande argument som nämnts ovan. För korthetens skull ska jag inte utarbeta ämnet ytterligare.

Tron på Gud hjälper till att studera sakers verklighet

Den fjärde största fördelen med att tro på Gud är att den förbättrar förmågan att undersöka sakers verklighet. Faktum är att de som tror att denna värld har kommit till av sig självt och av en chans och följer begreppet slumpmässig utveckling, aldrig kan inspireras att söka materier och naturlagars verklighet med samma iver och förväntan som de som tror på Gud. En tro på Gud är helt övertygad om att allt i världen är skapat av Gud för ett bestämt syfte. Ingenting i världen är meningslöst och allt i detta universum åtar sig uppgiften att uppfylla syftet med dess skapelse. Faktum är att en sådan övertygelse inspirerar en enormt att söka realiteten i detta universum och stimulerar stora intellektuella framsteg. I motsats till en som förnekar Gud och tror att denna värld har tillkommit av slumpen, som aldrig engagerar sig i studier av verkligheten av saker med samma entusiasm och förväntan, eftersom han tror på att enbart chans och slumpmässiga transformationer leder till skapandet av saker. Även om han börjar sin forskning för att öka sin kunskap så kan han aldrig fortsätta med samma uthållighet och engagemang som en troende. Vid varje bakslag kommer han att vara benägen att ge upp och tänka på att det inte

finns något värt att upptäcka. En troende å andra sidan kommer aldrig att ge upp sin övertygelse om att det finns specifik visdom och syfte bakom allt och att Gud inte skapade någonting förgäves. Han kommer därför att tillskriva alla sina misslyckanden till brist på ansträngning eller fel i sitt tillvägagångssätt och kommer aldrig att ge upp.

Det är en uppenbar verklighet att tron på Gud starkt motiverar en att studera sakers verklighet. Man kan ifrågasätta att det i praktiken observeras att tron på Gud inte skiljer dem som är intresserade av forskning i vetenskapliga frågor eller inte; de som tror på Gud och de som inte tror; är alla intresserade av vetenskaplig forskning på samma sätt. Snarare finns det ett större antal av vetenskapliga forskare i Europa och Amerika där ateismen är mer utbredd än i öst. Detta är dock en grundläggande missuppfattning för folket i Europa och Amerika är inte ateister av religion. De tror faktiskt på Gud. Oavsett hur svag deras tro är så bekräftar de högtidligt att allt har skapats av Gud. Därför kan deras överlägsenhet i förståelsen av verkligheten av saker inte ligga till grund för kritik. I avsaknad av relevanta siffror kan man inte kommentera påståendet att det finns relativt mer ateister i väst. Det är möjligt att det finns mer ateister i öst än i väst men om det inte är fastställt kan inget krav baseras på det.

Dessutom, då västerländska nationer är mer avancerade i världsliga saker uppmärksammas deras personliga och nationella åsikter lättare. På grund av brist på utbildning presenteras personliga synpunkter från östliga nationer knappt för världen. I överensstämmelse med mänsklig psykologi är det möjligt att vissa människor från öst inte är fullt medvetna om sina egna djupare åsikter då de inte är vana att självreflektera på grund av brist på

utbildning. De kan påverkas av ateistisk ideologi utan att kanske vara fullt medvetna om den. Men i Europa och Amerika är människorna välutbildade, de är vana vid självreflektion och kan känna igen förändringar i deras ideologi. Därför är det ganska möjligt att det i väst finns färre ateister än det verkar och i öst finns fler ateister än vi kan se. Om vi inte kan fastställa att ateister i väst överstiger de i öst är denna invändning meningslös. Även om vi antar att det finns fler ateister i väst så skulle det ändå inte finnas något utrymme för invändning då världshistorien berättar att ateistiska åsikter har sitt ursprung i väst efter början i deras framsteg i förvärvet av kunskap. Som mest kan vi från det härleda att det är denna ökning av kunskap som gjort människor benägna till ateism och att det inte är ateismen som inspirerat väst till akademiska framsteg. Vi kan inte dra slutsatsen att de som inte tror på Gud inspireras i sin strävan efter kunskap mer än de som tror på Gud. Hur som helst, invändningen är ogiltig.

Man kan ställa sig frågan varför akademiska framsteg lett till ateism? Vi accepterar inte att den akademiska utvecklingen nödvändigtvis leder till eller uppmuntrar ateism. Sanningen är att människor har dragit felaktiga slutsatser. Faktum är att framsteg i kunskap ger medvetenhet och ersätter okunnighetens tröghet med livets energi. Vid en viss tidpunkt har de missgynnade människorna, och de som lätt påverkas av andra och är förvirrade, hamnat på fel väg medan de som fastnade i okunnighet fortfarande är kvar då de inte har några möjligheter att gå vilse. En poet har sagt:

گرتے ہیں شہسوار ہی میدانِ جنگ میں وہ طفل کیا گرے گا جو گھٹنوں کے بل چلے

Det är blott ryttare på krigsfältet som kan falla;

Hur ska det barn falla som kryper på sina knän?

Detta innebär inte att man med detta menar att man faller på grund av att man rider på hästen. Det innebär att en ryttare utsätts för större risk att falla och då ibland kan falla från hästen. Således kan det större inflytandet av ateism i västerländska nationer vara en reflektion av utbildning som har upplyst deras sinnen. Den ökande nyfikenheten hos västerländska nationer har motiverat dem att utforska ytterligare och i denna strävan kan vissa av dem ha gått och snubblat. Det är uppenbart att utbildning inte är att skylla på det här, snarare är det den felaktiga tillämpningen av utbildningen - en oundviklig följd av strävan efter kunskap. Omvänt så misslyckas de nationer som förblir okunniga gällande utbildningens fördelar men de räddas också från de allvarliga konsekvenserna av olämplig tillämpning av denna kunskap. Sådan är öststaternas förhållande till väststaterna. Ändå är det olämpligt att presentera situationen i väst för att motverka vårt argument.

Så, för att svara på frågan: "Varför är några ateister intresserade av studien om sakers verklighet?"; vi har aldrig hävdat att sådant intresse bara kan skapas av tron på Gud och inget annat. Vi erkänner att det finns många faktorer som kan skapa sådant intresse och benägenhet. Därför går det inte att invända om en ateist är motiverad av att studera universum på grund av andra faktorer. Vi hävdar bara att tron på Gud är särskilt användbart i studien av sakers verklighet. Om övriga faktorer är lika så är en troende mer entusiastisk, mer ivrig, mer hoppfull, mer engagerad och mer livlig än en icke-troende i studien av naturen. Det beror på att denne tror att allting i denna värld har skapats med ett syfte - något som en ateist inte tror. Detta är en obestridlig sanning.

Tron på Gud ger dig hjärtats tillfredsställelse

Den femte stora fördelen med att tro på Gud är att det medför en grundlig sinnesro som är användbar i varje del av livet. Faktum är att man inte kan göra någonting rättvisa om man inte är i fred med sig själv. En ateist är alltid missnöjd, oroar sig och tvivlar, är aldrig nöjd med sitt tillstånd - till skillnad från om han var klok och religiöst benägen. Ateisten undrar om hans antagande är fel och universum har en Skapare och Mästare. Ateism är faktiskt en negativ filosofi och bygger inte på några positiva bevis. Det vill säga, en ateist är inte i stånd att hävda att han har absoluta bevis för att det inte finns någon Gud. Allt han kan säga är att han inte fann några bevis för att det finns en Gud. Begreppet ateism är i motsats till den mänskliga naturens djupaste filosofier, det är därför han alltid har vissa tvivel om sin tro. Hans egen natur, upplysta sinne och omgivning; alla bidrar till att han känner sig förvirrad, nervös och orolig. Följaktligen uppnås hans strävan efter fred aldrig i denna värld.

Tron på Gud å andra sidan etablerar en stark positiv grund och mänsklig natur finner tröst i den. Därför är troende på Gud relativt säkrare och bestämda, de är inte störda av framtidens bekymmer och denna sinnesfrid hjälper till i alla aspekter av livet. Dessutom har en ateist en djup oro att om det finns en Gud då är han missgynnad genom att inte tro på honom. Omvänt, möjligheten att det inte finns någon Gud, stör inte en troende då han inte har något att förlora. Kort sagt, hur man än betraktar det så leder tron på Gud till sinnesfrid och otro till missnöje, ångest och osäkerhet. Den Heliga Koranen säger:

53 *الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ تَطْمِينًا لِقُلُوبِهِمْ*

de som tror och de vilkas hjärtan finner tröst i att komma ihåg Allah. Sannerligen! Det är genom att komma ihåg Allah som hjärtan kan finna tröst.

Sinnesfrid är en nödvändig förutsättning för varje uppgift och ingenting kan uppnås utan det. Vi kan därför bekräfta att tron på Gud spelar en viktig roll i världens framsteg och välfärd.

Tron på Gud fastställer moraliska normer

Den sjätte största fördelen med tron på Gud är att den fastställer moraliska normer. Moraliska normer kan inte fastställas utan tron på Gud. Moralfilosofen förstår hur svårt det är att fastställa moraliska normer. Man förvånas över den bristande oenigheten om definitionen av dygd och moraliska normer vilket moralfilosofen föreslår efter långa debatter och överläggningar. Alla har något att säga och samtliga kritiserar alla andra. Men när man tittar på slutresultatet; så finns det inget. Men när vi tror på Gud blir det uppenbart att eftersom människan inte kom till sig av sig själv så behöver han inte utarbeta sina egna moraliska normer och försöka bestämma vad som är bra för honom. Skapats av en Högre Varelse är det klart för honom att det inte finns någon bättre och värd att följa än den Högsta Varelsen och inget annat moraliskt syfte än att reflektera sin Skapare och Mästars attribut. Den Helige Profeten^{sa} själv säger:

53. *Sūrah ar-Ra'd*, 13:29.

تَخَلَّقُوا بِأَخْلَاقِ اللَّهِ

O folk! Basera er moral på Allahs attribut.

Islam lär ut att Allah, den Upphöjda, skapade människan i bilden av Sina egna attribut och fröet från alla Hans attribut (utom de som är specifika för Gud) har blivit sådda i mänsklig natur, om än i mindre och begränsad form. För att vårda dessa naturliga frön uppenbarade Han en uppförandekod – sharia - till sina fromma människor då och då. Sharia är den moraliska koden som skapar riktig reformering och framsteg i världen. Att söka efter ett alternativ är en slösad ansträngning.

Ingen riktig moralstandard kan upprättas om den inte föreslås förvärva attributen av Skaparen och Mästaren. I praktiska termer krävs det att naturliga instinkter - som argumenterar för Guds existens, i den mån de återspeglar Gudomliga attribut - används ordentligt i enlighet med sharia för att anta Gudomliga färger. Till exempel kärlek, lojalitet, barmhärtighet, ilska och en känsla av självrespekt och ära är alla naturliga instinkter och när de utövas ordentligt blir de höga moraliska egenskaper. På samma sätt finns det många naturliga instinkter som, när de utövas ordentligt, blir höga moraliska kvaliteter. Alla dessa instinkter har ingjuts i mänsklig natur som en bild av deras Skapares attribut. Dessa instinkter är helt enkelt naturliga impulser och i sig är de inte heller bra eller dåliga. Det är deras användning som gör dem det ena eller den andra. Kriteriet för deras korrekta eller felaktiga användning är att dessa naturliga instinkter utövas i enlighet med Gudomliga attribut som framgår av Guds handlingar, som betyder naturen och Hans ord - som betyder Sharia. Det finns ingen

annan lösning för detta komplicerade problem. Detta är en stor fördel som härrör från tron på Gud.

Det finns många andra fördelar, men jag avslutar denna diskussion här. Jag vill dock klargöra att jag bara har diskuterat sådana fördelar som generellt erhålls genom tron på Gud. Jag har inte gått in så mycket på hur högre andlighet, moral och intellektuell gynnar en troende och de Gudomliga samhällen i deras strävan efter närheten till Gud. Dessa kommer att nämnas senare, om Gud vill. Jag vill tillägga att jag inte har presenterat dessa generella fördelar med tron på Gud som bevis på Guds existens. För om det inte fanns någon Gud så skulle argumentet att vi ska tro på Honom bara för att det är fördelaktigt att göra det vara helt meningslöst. Denna diskussion var endast avsedd för att betona att vi inte bara har en Skapare och Mästare utan att tro på Honom har också sina fördelar för mänskligheten.

MOTARGUMENT MOT ARGUMENT SOM STÖDER ATEISM

Jag skulle nu vilja motargumentera kortfattat de argument som framförts av ateisterna för att stödja sin tro. Många har blivit motargumenterade ovan, i den mån som jag har framfört argumenten för Guds existens har jag också bemött de gemensamma invändningarna från kritikerna. Men vissa aspekter har inte diskuterats ovan, eftersom de inte kunde ingå i något av avsnitten där positiva argument besvarades. Jag ska nu fortsätta att diskutera dessa aspekter och bara hänvisa till resten för att slutföra sammanställningen.

Tre typer av ateister

Det bör inses att det finns tre typer ateister:

För det **första** finns det de som tror att Guds existens inte

är etablerad, det vill säga att de inte tror på Gud eftersom de inte har något starkt och övertygande bevis för att bevisa Hans existens. Sådana ateister är majoriteten och jag tror att mer än 90 % av ateister faller inom denna kategori.

För det **andra** finns det de som håller tron på att Guds existens varken kan bevisas eller bestridas och därför kan frågan inte lösas med argument. Av alla praktiska syften tror dessa människor inte på Gud.

För det **tredje** finns det de som tror att det inte finns någon Gud; d.v.s. Guds icke-existens är fastställt av avgörande argument. Hursomhelst så baserar de inte sin tro på sådana argument utan på påståendet att det inte finns några bevis för Guds existens. De presenterar för tillfället bara några argument. Dessa människor utgör en liten minoritet, som förmodligen står för mindre än en procent av alla ateister.

De tre grupperna kan sammanfattas som "avslag på grund av brist på bevis", "avslag och förnekelse på grund av bristen av möjlighet till bevis eller beständighet", och "avslag på grund av bevis på icke-existens", i denna ordning. Den första gruppen är den största i antal, den tredje är väldigt liten i antal och den andra är lite större än den tredje gruppen. Ateisterna i Europa och Amerika har själva valt namnet "agnostiker" vilket bokstavligen betyder att de bara inte vet. De har antagit ställningen att de inte har några bevis på Guds existens, inte att de har bevis på Hans icke-existens. Således tror en stor majoritet av ateister på Gud eftersom de inte har några bevis för Hans existens. Det är inte vår avsikt att motbevisa dessa människors övertygelser här eftersom motargumenten täcks i denna avhandling hittills och täcker varje positivt argument genom att avvisa olika tvivel. Andra positiva

argument rörande nästa avsnitt, om Gud vill, kommer att anges vid behov. Detsamma gäller motargumentationen av synpunkter från den andra gruppen. Här avser jag att motbevisa den tredje gruppens tankar som hävdar att Guds icke-existens är uppbyggd av argument. Jag kommer bara ange fakta som inte har nämnts ovan för att undvika något onödig upprepning. Sådana ateister framlägger följande argument till stöd för deras tro.

Det första argumentet för ateism och dess motargument

Det första argumentet som ateister presenterar till stöd för sin tro baseras på det faktum att det bara finns två möjligheter till skapandet av detta universum. Antingen har den skapats av en Högre Varelse eller så har det börjat existera av sig själv sedan evigheten eller sedan en viss tidpunkt och fungerar i enlighet med någon inneboende mekanism och system med orsak och effekt. Det finns ingen annan möjlighet. Både dessa scenarier är bortom mänsklig förståelse eftersom vi inte kan förstå hur något - Gud eller universum - kan existera av sig själv sedan evigheten eller sedan en viss tidpunkt. Men om vi måste acceptera ett av dessa två scenarierna så är det väldigt lättare, enklare, och säkrare att acceptera detta universum snarare än att en Högre Varelse är självexisterande.

Tydliga motargument till denna uppfattning har givits i tidigare avsnitt och behöver inte upprepas här. Där etablerades det i full detalj att hela rörelsen vi kallar universum och Guds Varelse - Den Upphöjde, Skaparen av universum - är två olika saker på

grund av deras attribut, egenskaper och förhållanden och kan därför inte behandlas på lika villkor. Inte heller kan det förstås accepteras att både "har existerat av sig själv sedan evigheten" bär samma betydelse. Sanningen är den att medan Gud, på grund av Hans Gudomliga egenskaper, kräver att Han är accepterad som Evig och Högst utan någon högre än Honom, så visar universums tillstånd och allt det innehåller att det inte har existerat av sig självt sedan evigheten. Det finns inget som utesluter att det inte finns en Högre Varelse ovanför dem. Skillnaden är uppenbar. De två kan med all säkerhet inte behandlas lika. Tanken att det är lättare, enklare och säkrare att acceptera att denna värld har funnits för evigt är helt felaktigt och skapar många olösliga problem. Tvärtom är det lättare att förstå; enklare och säkrare att acceptera att detta universum är skapat och dess Skapare är Evig. Dessutom finns det andra argument för Guds existens som diskuterades tidigare. Om det behövs kan läsaren återvända till den tidigare diskussionen om denna fråga. Det är inte nödvändigt att upprepa det här.

Det andra argumentet för ateism och dess motargument

Det andra argumentet som ateister presenterade till stöd för deras tro är att naturlagarna och lagen om orsak och verkan som opererar i universum är så perfekt och utarbetad att det inte finns något behov av en Skapare eller ett Högre Väsen. Den onödiga tron på Gud är bara vidskepelse. Detta argument har också motargumenterats ovan och det förklarades varför en Högre Varelse fortfarande

är nödvändig trots en perfekt lag. Det klargjordes också att lagen om orsak och verkan - trots förekomsten av en plan för detta universum och livets syfte - argumenterar för en Skapare och en Kontrollant. Läsaren kan referera till det lämpliga avsnittet om det behövs. Det har inte ansetts att lagen om orsak och effekt själv kräver en Skapare och Handledare. Orsakerna och effekterna är som verktyg som en hantverkare använder för att förbereda saker och slutprodukterna bevisar hantverkarens existens. Således kan lagen om orsak och effekt inte användas som ett argument mot Guds existens. Tvärtom, när lagen och dess effekt ges en särskild riktning och plan åt universum så utgör den ett obestridligt bevis på existens av en Högre Varelse som ingen intelligent person kan förneka.

Det tredje argumentet för ateism och dess motargument

Det tredje argumentet som framlades av ateister bygger på teorin om evolution som de hävdar visar att allt i vår värld inte alltid har varit som det är. Istället var det ursprungligen i ett primitivt tillstånd och har gradvis utvecklats till sitt nuvarande tillstånd, anpassning till miljöer har skett med tidens gång. De arter som misslyckades med att anpassa sig till deras miljöer utrotades. Av detta drar de slutsatsen att det inte finns någon inneboende plan eller design i detta universum och att allt detta hände av en slump.

Vi har i princip redan svarat på detta argument. Det borde kommas ihåg att utrotningen av vissa arter på grund av deras

misslyckande att anpassa sig till miljön eller gradvis anpassning av andra arter inte bevisar att världen är utan plan eller design. Tvärtom, utrotning av vissa arter och överlevnad av de andra betecknar en underliggande visdom och bevisar att där är en design och slutgiltig orsak till detta universum och livets syfte. Det indikerar att Skaparen av detta universum ständigt beskär Sin trädgård och trimmar träden däri. Han skär ner grenar och växter som är svaga för att möjliggöra utvecklingen av starkare träd och tar bort svagare träd så att de inte hindrar framsteg för de starkare.

Man kan hävda att om Gud visste att en viss gren eller trädet i denna trädgård av universum är svagt och oförmöget att uppfylla syftet med dess skapelse, varför skapade Han det då i första hand? Gud skapade verkligen allt med ett särskilt syfte att uppfylla. Men när det utvecklar en defekt och inte kan hålla jämna steg med andra och misslyckas med att uppfylla syftet med dess skapelse, släpps det i enlighet med naturlagen. Båda lagarna är skapade av Gud. Den första; Gud skapar allt med ett specifikt syfte och Han vill att det ska uppfylla syftet. Den andra; när något påverkas negativt och misslyckas med att uppfylla sitt syfte så förstörs det. Till exempel, Gud skapade människan för andliga och fysiska framsteg men på grund av deras missgärningar uppfyller vissa av dem inte syftet och skärs av som torra grenar.

Man bör också komma ihåg att enligt lagen om naturen är det enda syftet med vissa arter att stödja andra i sin tillväxt under en begränsad period. När de senare är fast etablerade och har uppnått sin perfektion utrotas de stödjande arterna. Bönder odlar ibland växter runt vissa grödor för att skydda dem och förbättra deras tillväxt. När grödorna väl blivit starka förstörs växterna för de då

har uppfyllt sitt syfte och deras bevarande därefter kan visa sig vara skadligt för grödorna.

Vetenskapen visar vidare att vissa organismers död ger liv och försörjning åt andra. Det enda syftet med deras skapelse är att dö och föda liv och tillväxt för andra. Det finns otaliga andra exempel för att visa att utrotningen av vissa arter efter en tid och andras överlevnad och tillväxt inte motbevisar Guds existens. Vad det bevisar är det finns en Medveten, Vis och Allvetande Varelse som har förmågan och visdomen att driva detta universum mot ett visst mål.

Någon kanske ännu frågar: Om de svaga förstörs och bara de starka överlever i enlighet med naturens lag, var är då Guds Hand? Jag hävdar att vi inte förnekar lagarna om naturen och vi tror på denna lag om orsak och verkan, men detta motbevisar inte Guds existens. Som redan utarbetats så pekar själva systemet av orsak och verkan på en Högre Varelse och utgör ytterligare ett bevis för Guds existens. Jag skulle vilja upprepa att evolutionsteorin, som den påstods av Darwin, inte är ett etablerat vetenskapligt faktum. Vissa av dess detaljer har ifrågasatts av många andra vetenskapsmän och teorin i dess nuvarande form har avvisats totalt.

Det fjärde argumentet för ateism och dess motargument

Det fjärde argumentet som ateister presenterar mot Guds existens bygger också på evolutionsteorin. Det hävdas att de religiösa lärorna om skapandet av universum och skapelsen av människorna visar sig vara felaktiga i ljuset av teorin om evolutionen. Detta

visar att de religiösa lärorna är falska och att de motbevisar Guds begrepp som presenteras av religiösa läror. Denna fråga har också besvarats i detalj.

Det femte argumentet för ateism och dess motargument

Det femte argumentet som framlades av ateister är att naturlagarna som tillskrivs en Högre Varelse är slumpmässiga och ibland verkar vara hänsynslösa. Slumpen i denna lag är ett bevis i sig själv att detta inte kan var ett visdomens verk. Tvärtom argumenterar de att genom att studera naturlagarna blir det klart att universum existerar vidare på grund av naturlig omvandling och systemet med orsak och verkan. De ger exempel på katastrofer som drabbar oskyldiga människor vilket leder till förlust av liv och lidande, epidemier av sjukdomar, födelser av fysiskt och psykiskt funktionshindrade barn och personliga motgångar efter en period av framgångar. De säger att dessa händelser av det dagliga livet bevisar att det inte finns någon Gud, annars så skulle orimliga olyckor och misärer aldrig äga rum. Denna invändning har inte behandlats hittills och måste besvaras i detalj.

Invändningen har uppstått för att kritikerna inte har reflekterat djupt på två uppsättningar lagar som verkställs i denna Guds värld. De tror att hela världen fungerar under en uppsättning av lagar. Sanningen är att Gud har ordinerat två olika uppsättningar av lagar för denna värld. En är naturens lag som hänför sig till organisationen av detta universum. Detta består av systemet med

orsak och effekt och egenskaper hos olika element. Vi observerar hela tiden konsekvenserna av denna lag. Den andra är sharias lag som hänför sig till moraliska och andliga aspekter av människan och uppenbaras genom Profeterna och Budbärarna, och den fungerar enligt principen om att belöning och straff kommer att upplevas i livet efter döden. Ovanstående invändning har uppstått till följd av att de två uppsättningarna av lagar blandas och att korrekt skillnad inte görs mellan dem.

Vad är naturens lag? Naturens lag är att allting, varje rörelse och varje stillhet, liksom varje objekt i världen har en medfödd förmåga att utöva en viss effekt. Ett exempel på naturlagarna är att om en viss mängd arsenik intas så dödar den en levande varelse, om inte en annan naturlag motverkar arsenikens åtgärder och upphäver dess effekt. På samma sätt, när en kritisk punkt av svaghet har uppnåtts så kommer taket att kollapsa och döda den som är under taket enligt naturlagarna, om inte någon annan av naturlagarna ingriper för att rädda personen. På samma sätt är det förenligt med naturlagarna att en person som inte vet hur man ska simma kommer att drunkna i djupt vatten om inte någon annan naturlag räddar honom genom ett ingripande. Således är det en del av naturen att oavsett hur avancerad något är så påverkas det negativt om det inte har förmågan att motverka effekten av skadliga krafter. Allt detta, och otaliga andra, är en del av naturlagarna som producerar naturliga effekter och hjulen av denna stora maskin hålls ständigt i rullning. Dessa lagar diskriminerar inte mellan vän eller fiende. Under normala omständigheter, enligt de uppgifter som tilldelats dem, är de skyldiga att höja upp eller sänka ned, trycka fram eller dra bak, vemhelst

som är vid den mottagande änden. (Det finns undantag, som är speciella för Gudomliga förordningar enligt en särskild självständig lag och manifesteras i form av mirakel och acceptans av böner genom Profeter och *Auliya'*.)

I motsats till ovanstående: Vad är Sharias lag? Det är en lag och uppförandekod som Gud uppenbarat för följare av en religion så att de reformerar sin moral, kommer närmare Gud och får ta del av de förmåner och de välsignelser som reserverats för de rättfärdiga. Enligt denna lag beviljas alla den fria viljan att följa den eller inte och belöningen eller ersättningen för sina handlingar bestäms i livet efter döden (förutom några dolda effekter som förekommer i denna värld). Till exempel uppmanar sharia att dyrka Gud på ett föreskrivet sätt för att uppnå Hans närhet och nöje men tvingar ingen till att göra det. Om man inte vill tro är man fri att göra det och tvingas inte följa denna lag. Effekterna av detta motstånd kan förekomma i denna värld på ett subtilt sätt men det verkliga och bestämda straffet är uppskjutet till livet härefter. Det finns ett ordspråk bland de visa: Den här världen är platsen för gärningar och nästa är platsen för belöningar och straff.

När det gäller naturlagarna så är den här världen både platsen för gärningar och belöningar. De två lagarna stör inte varandra utom i undantagsfall, vilket inte är nödvändigt att nämnas här och nu. Alla som bryter mot naturlagarna räddas inte av dess konsekvenser med motiveringen att de inte bröt mot lagen om sharia. De kommer säkerligen att drabbas av konsekvenserna av att bryta mot naturens lagar och överensstämmelser, Sharias lag kan inte rädda dem från det. Tänk på om ett tak kollapsade på två personer, en from och den andra en syndare; i enlighet med

naturalagen så kommer båda att dö eller så kommer båda att överleva, beroende på hur taket föll. Det skulle inte vara så enkelt att den fromme räddas och den onde dör. På samma sätt, om en from och Gudsfruktande person inte vet hur man simmar och hoppar in i djupt vatten kommer han inte räddas ifrån att drunkna bara för att han är from. Hans fromhet hänför sig till sharias lag och vatten är under naturens lag. Naturalagen är normalt inte påverkad av Sharias lag.

Kortfattat bestämmer Sharias lag i regel endast resultatet av en god eller dålig handling inom sharia och har ingen påverkan på resultatet bestämt av naturlagarna, och vice versa. Det är absurt för ateisterna att stödja sin tro med detta. Till exempel att en from och rättfärdig person vars barn gick för att bada i floden drunknade medan en ondskefull persons barn som badade i samma flod återvände hem; en mycket kysk och snäll flicka dog i en eldsolycka en dag efter hennes giftermål och en otuktig ohyfsad flicka som gifte sig samma dag levde lyckligt därefter; en oskyldig och snäll pojke krossades ihjäl av ett fallande tak medan en ond och oanständig pojke som lekte där gick ut stunden innan och undkom skada etc. På grundval av sådana fall hävdar ateisterna att om det fanns en Gud så skulle sådan orättvisa inte ha ägt rum.

Om man tänker noga är denna invändning svag och absurd. Den som drunknade bröt mot naturlagarna och led följaktligen trots att han följde Sharia; den andra hade inte kränkt naturlagarna och straffades då inte enligt dessa lagar trots att han var på fel sida av sharias lagar. Detsamma gäller flickan som omkom i en brand - hon föll på grund av naturens lag och förgicks. Det var bestämt av naturens lag och det hjälpte inte att hon följde

Sharia. Den andra flickan undvek något straff från naturlagarna, trots överträdelse av Sharialagarna, då hon inte brutit mot dem.

Så det finns ingen störning eller orättvisa. Naturlagarna behandlar alla lika. Det vore faktiskt mycket orättvist om naturlagarna straffade människor trots att de inte hade brutit någon lag eller om människor straffades genom naturlagarna för att ha brutit mot Sharialagarna eller vice versa. Det är inte så det fungerar; naturlagarna straffar för brott mot sina lagar och sharialagarna straffar för brott mot sina lagar (undantag finns som dock utgör ett helt och hållet annat ämne och behöver inte nämnas här). Detta kan inte betraktas som något att invända emot eller ses som oklokt av någon frisk person.

Jag undrar vilken typ av visdom och intelligens kritiker har för att väcka sådana invändningar; hur kan de överväga en process full av visdom som inte bryter någon lag och inte skapar någon konflikt mellan de två uppsättningarna av lagar, som strider mot rättvisa. Tyvärr, allt detta är ett resultat av ett stort missförstånd, när orsaken till en händelse som äger rum enligt naturlagar sökes i sharias lagar - och när de inte hittar en förklaring kallas det för orättvist. O, du är olycklig! Må Gud skänka dig visdom. Sök förklaring av naturliga händelser i naturlagarna och om sharias straff i sharialagarna. Då kommer du att inse att det inte finns någon orättvisa alls; det du föreslår är faktiskt orättvisa. Det är faktiskt en stor orättvisa att föreslå att en oavsiktlig död för en person genom att brinna, drunkna eller en kollapsande byggnad, som överensstämmer med naturlagarna, inte kan vara rättvis för att han inte har begått någon synd enligt till sharialagarna. Det är absurt att tillskriva sharialagen för naturhandlingar och vice versa och sedan skylla allt på Gud!

Kom ihåg att sharia och natur är två separata lagar som inte stör varandra likt civiliserade världsliga regeringar. Under mycket speciella omständigheter kan Gud beordra en uppsättning lagar att komma till handling i ordning att stödja den andra. Till exempel när Profeter och Budbärare är ordinerade och det finns en iver i himlarna för reformering av världen så görs naturens krafter underordnade till Sharia. Sådana exceptionella dekret är uppenbarade som mirakel och Gudomliga tecken. I allmänhet är dock naturlagarna och sharialagarna helt oberoende av varandra och stör inte eller går åt sidan för varandra. Hela missuppfattningen härstammar från att sammanfoga de två uppsättningarna av lagar och misslyckandet i att känna igen dem som oberoende enheter.

Läran om själavandring eller reinkarnation, är också baserad på ett liknande missförstånd. De som tror på denna doktrin hävdar att barn föds i olika situationer som ett resultat av deras handlingar i ett tidigare liv. Det är därför barn föds svaga eller hälsosamma, blinda eller med syn, fullt funktionella eller med funktionshinder, intelligenta eller ointelligenta, rika eller fattiga. De frågar; om det inte fanns något tidigare liv och inget resultat av goda eller dåliga handlingar - hur förklarar vi skillnaden? Kan vi säga att Gud är orättvis då barn av samma art kommer till världen under sådana olika omständigheter? Om inte, så finns det ingen annan förklaring än ett tidigare liv.

De som tror på reinkarnation har också misslyckats med att se skillnaden mellan sharialagarna och naturlagarna och använder samma lag för att mäta allt. De har inte insett att skillnader vid födseln inte är relaterad till sharialagarna utan har att göra med naturlagarna. Barnet ärver de fysiska, ekonomiska och moraliska

förhållanden från sina föräldrar och förfäder, som varierar från familj till familj.

Medicinsk vetenskap som bygger på naturlagarna har fastställt att om föräldrarna är hälsosamma kommer barnen sannolikt att vara friska, men om föräldrarna är svaga då kan barnen också bli svaga. Även fysiska egenskaper ärvs av barnen. Denna vetenskap är så stor och etablerad av upprepade experiment och observationer att den inte kan motbevisas. Det har också visats att tillståndet av man och kvinna vid tidpunkten för befruktningen av ett barn också påverkar barnet djupt. Med tanke på detta har den islamiska sharia väldigt klokt rekommenderat män och kvinnor att rena sina hjärtan och sinnen när de försöker få ett barn så att barnet ärver renhet i sinnet. Kort sagt, medicinsk vetenskap har funnit att effekterna från föräldrarna och förfäderna skickas ner till barnen och det är på grund av detta som vissa barn är födda friska medan andra är svaga. Vissa föds normala medan andra har några fosterskador.

Det finns en allmän naturlag, som också nämns i den Heliga Koranen, att allt har en inverkan på omgivningen (16:49). Allt i denna värld är beroende av andra för dess överlevnad och allt kan påverkas av andra saker i universum. Således påverkas en avkomma, som är närmast föräldrarna, av föräldrarnas goda och dåliga drag. Så begreppet att spädbarn är födda med olika egenskaper som ett resultat av deras gärningar i en föregående födsel är felaktig och absurd. Detta missförstånd uppstår för att människor söker orsaken till naturens handlingar i sharialagen.

Ateisters idéer och de som tror på reinkarnation baseras på samma fel. Båda har misslyckats med att identifiera skillnaden mellan naturlagar och sharialagar, de har sökt orsaken till naturens

handlingar i sharialagarna. Då de inte kunde hitta en rimlig förklaring kom en grupp fram till slutsatsen att allt var kaos och idéen om Gud var obetydlig. De andra hävdade att Gud inte var orätvis och inte straffade någon utan anledning, så skillnaden bland nyfödda barn måste vara rotad i deras tidigare födelser, därav läran om reinkarnation. Hade de funderat skulle de lätt ha förstått att Gud har ordinerat två uppsättningar lagar som verkar oberoende av varandra och det är ett allvarligt fel att söka orsaken till naturens handlingar i Sharias lagar.

Sammanfattningsvis, de rättfärdiga och oskyldiga lider ibland på grund av naturkatastrofer, sjukdomar och övriga katastrofer. Detta sker bara eftersom naturens lag skiljer sig från sharialagarna. En god gärning i överensstämmelse med sharia kan inte skydda en från de påföljder som uppkommit enligt naturlagarna. För detta krävs försiktighetsåtgärder som föreskrivs i naturlagarna. Till exempel, om någon drunknar så är det på grund av naturens lagar och en rättfärdig person måste lära sig att simma och ta andra försiktighetsåtgärder för att rädda sig från att drunkna, precis som vem som helst. Att bara vara rättfärdig kommer inte att rädda honom från att drunkna i vatten. På samma sätt är födelsen av en funktionshindrad bebis en handling av naturen och att söka dess orsak i sharia är meningslöst. Här måste föräldrar vända sig till naturens lagar och föräldrarna söka botemedel mot sina sjukdomar, svagheter och defekter, och fokusera på att förbättra miljöfaktorer som leder till sådana funktionshinder.

Man kan fråga sig varför naturlagarna inte underkastar sig sharialagarna och varför en rättfärdig och Gudfruktig person inte räddas från olyckor och eländen. Det första svaret, som redan förklarats, är att de två lagarna är olika och fungerar oberoende,

men det scenario som presenteras av den som invänder kräver att de två lagarna sammanfaller. Men deras separata existens indikerar att de var avsedda att förbli oberoende.

Det andra och verkliga svaret är att Gud skapade två olika uppsättningar av lagar för två typer av framsteg för människan: naturens lag leder till materiella framsteg och sharias lag krävs för moraliska och andliga framsteg. Om följandet av sharialagarna var menat för att skydda mot de dåliga följderna av att bryta mot naturlagarna skulle detta ha hindrat materiella framsteg. Till exempel, om en mans rättfärdighet skulle skydda honom från att drunkna, brinna inne eller olika elektriska faror, då skulle han inte ha någon motivation att lära sig om eller förstå skadliga processer, eller hitta sätt att styra dem.

Kom ihåg att en persons personliga framsteg endast är möjliga för att han vet att om han inte studerar naturlagarna och materiens egenskaper så kommer han inte att kunna upptäcka medlen för välfärd, komfort och framsteg av sig själv. Det är därför människan alltid är engagerad i studier av natur och elementens egenskaper. De säger, "nöden är uppfinningarnas moder". Om människans materiella behov uppfylldes genom att följa sharia hade inga spenderat sin tid på studier i natur och elementens egenskaper. Alla väsentliga framsteg kommer att hamna i viloläge och kunskap om materia kommer att upphöra. Därför är det rent Guds nåd att de två lagarna (natur och sharia) inte stör varandra. Några av olyckorna är också föregångare till dessa välsignelser, när man blivit utsatt för olyckor utvecklar man medvetenhet och motivation att hitta sätt för att undvika dessa i framtiden. Följaktligen, åtgärder som vidtas efter förlusten av några liv leder till att rädda miljoner av liv från framtida faror.

Kort sagt, båda dessa lagar är avsedda att ge upphov till olika slags framsteg för mänskligheten. Om de två lagarna skulle sammanfalla eller vika mot varandra, skulle det vara mycket skadligt och farligt för mänsklighetens framsteg. Faktum är att det parallella arbetet mellan dessa två lagar är helt lämpligt och mycket godtyckligt för mänsklighetens kollektiva välbefinnande och framsteg, och man kan inte tänka sig någonting bättre.

Ibland möter fromma och rättfärdiga människor uppenbarligen otillbörliga dödsfall som följd av olyckor eller annan naturlag, detta lämnar deras släktingar i ett tillstånd av extraordinär chock eller förlust. Enligt islams undervisning föreskriver Gud Sin barmhärtighet till den berövades familj på andra sätt. Gud verkställer Sin lag för världens välfärd och framsteg, Han bryter inte Sin lag för någon under normala omständigheter. Men Han är samtidigt mycket hjälpsam mot Sina goda människor och är mest trogen mot dem. Därför, vid sådana tillfällen kompenserar Han säkert deras förluster med andra medel. Exempelvis för lidanden i denna värld ger Han dem speciell belöning i livet härefter, ger deras avkomma välsignelserna av denna värld eller förevisar några andra medel för Barmhärtighet och Rättvisa utan att äventyra andras rättigheter.

När det gäller barnen som är födda med svaghet och funktionshinder som hindrar deras andliga framsteg, lär islam att Gud kommer att överväga deras funktionshinder på Domedagen. De kommer inte hållas ansvarig för handlingar som de inte har haft kontroll på och inte heller kommer de att drabbas av förlusten av belöningar på grund av deras fysiska svagheter. Gud säger i Koranen att Hans lag om ersättning tar hänsyn till alla goda

gärningar för belöningen och ignorerar inte någon förmildrande faktor.

Varför finns synd i världen?

Det är viktigt att skingra ett annat tvivel här. Varför finns det synd, orättvisa och överträdelser i världen? Det hävdas att om Gud existerade så skulle folk aldrig fritt synda, begå orättvisor och tyranni, världen skulle vara fri från ondska. Dessa kritiker har inte förstått syftet och filosofin för sharialagarna. Sharia ger människor en uppförandekod och förklarar att de måste följa den och att deras moraliska och andliga framsteg inte kan ske utan detta. Efter denna förklaring ges människor valet att acceptera eller avslå denna uppförandekod. Den som accepterar denna uppförandekod belönas med välsignelser och fromhet enligt dennes åtagandegrad och förvärvar närhet till Gud. Den som väljer att avvisa denna uppförandekod berövar sig från välsignelser. Denna avvisning av Gudomlig uppförandekod kallas också för synd och överträdelse. Därför är synd inte skapad av Gud utan är resultatet av människans gärningar. Att argumentera emot Gud, genom att hävda att det finns synd i denna världen eller dra slutsatsen att detta händer för att det inte finns någon Gud, är felaktigt och absolut absurt.

Gud har sått fröet av godhet i mänsklig natur och för att froda och blomstra detta frö har Han uppenbarat Sin Sharia. Sedan, genom sina tecken och uppenbarelser, har Han gjort det kristallklart att deras välstånd och frälsning ligger i att följa koden för Sharias uppförande. Trots detta, om någon väljer att inte följa

Guds sharia, då ligger felet hos den personen och inte Gud. Han är berövad till följd av sitt eget agerande och inte till följd av en handling från Gud. Vad är synd? Det är en handling av olydnad mot Gud och till följdandet av en väg mot Guds vägledning. Sålunda resulterar synden från ens egna beteende. Borde Gud ha avstått från att vägleda oss bara för att vissa människor inte skulle följa Hans vägledning? Förväntar du dig att en far slutar vägleda sin son för rädsla att sonen inte följer hans råd? Det här är argument från okunniga och varje klok person bör undvika dem.

För att sammanfatta, synderna och orättvisorna orsakas av människors egna handlingar och Gud är inte ansvarig för detta. Ingen förnuftig person kan argumentera mot Guds existens baserat på synden. Vad Gud har föreskrivit är ren och absolut barmhärtighet. Den som inte drar nytta av denna nåd är ansvarig för sina egna gärningar.

Man kan fråga: Varför skapade Gud inte Sharialagen så att det inte var möjligt att bryta mot den och alla tvingades att följa den? I det här fallet hävdar de att ingen skulle synda och alla skulle vara fromma och dygdiga. Svaret på denna fråga är att under sådana omständigheter så skulle själva ändamålet med människans skapelse ha gått förlorat. Syftet är att människan ska göra framsteg genom egna ansträngningar och genom sina rättfärdiga gärningar kvalificera sig för att bli mottagare av Guds nåd och belöningar – och i slutändan få Hans närhet. Om alla tvingades att lyda den Gudomligt uppenbarade sharia skulle alla dörrar stängas för människan. Ingen skulle förtjäna förmåner och alla försök och ansträngningar skulle vara förgäves. Man måste förstå att man måste välja mellan gott och ont av sin egna fria vilja för att kunna förtjäna förmåner. Om människan var

tvungen att anta en viss väg skulle man inte kunna skilja mellan de som älskar rättfärdighet och de som inte gör det; de som följer rätt väg och de som inte gör det; de som utövar självkontroll och de som gör det; de som håller fast och de som inte gör det; de som arbetar hårt och de som inte gör det. Ingen skillnad skulle existera mellan en som gör gott eller ont. På samma sätt skulle framstegen som kan uppnås genom konkurrens och att utmärka varandra i godhetens gärningar komma till ett slut. Det skulle inte finnas någon motivation till att göra framsteg. Mannen skulle frysa i ett statiskt tillstånd eller bli som en ängel som är tvungen av sin skapelse att hålla sig till den rätta vägen och kan inte - ens en liten bit - avvika från Guds vilja. Den vise säger att den rättfärdiga mannen har en rang ovanför änglar eftersom människan antar dygd efter vederbörlig hänsyn, medan en ängel är begränsad till ett tillstånd i dygd och därför räknas en ängels goda gärningar inte som sådana. Det är därför som den Heliga Koranen säger om människan:

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ⁵⁴

har Vi förvisso skapat människan enligt den bästa av skapelsens planer.

Kort sagt är människans fria viljestatus ett kännetecken för hans excellens och synd resultatet av ett missbruk av denna fria vilja. Synd skapas inte av Gud utan resulterar från förnekelse av Guds barmhärtighet. Synd kan därför inte presenteras som ett argument mot Guds existens.

54. *Sūrah at-Tīn*, 95:5.

Det sjätte argumentet för ateism och dess motargument

Det sjätte argumentet, precis som det femte, är också baserat på en antagen orättvisa som tillskrivs naturens lagar. Ateisterna säger att det finns många saker i världen som inte tjänar några användbara syften och är uppenbarligen skadliga. Det finns till exempel otaliga skadliga djur och giftiga buskar och klätterväxter och dödliga mineraler som bara är skadliga och inte har några fördelar alls. Enligt dem bevisar det att Gud inte finns. Annars skulle sådana saker inte existera. De visar sin okunnighet. Faktum är att det finns inget i denna värld som är värdelöst och inte tjänar något syfte. Det beror bara på brist på kunskap som man inte förstår syftet med vissa saker, man är okunnig om deras fördelar och formulerar sin åsikt efter att ha sett några av deras skadliga effekter. Det är sällsynt för dem som känner till verkligheten att göra sådana invändningar. Lekmännen faller offer för sådana tvivel för att de har dålig kunskap om sakers verklighet och de ser inte utöver sakers ytliga former och funktioner och är inte vana vid djup och svårfattliga studier. De med mer erfarenhet av studier, som har för vana att komma till botten av verkligheten, förstår helt och hållet att allt har någon fördel. Ju mer en sak studeras ju mer uppenbart blir dess syfte och fördelar. Om sådana människor inte finner någon fördel i något inom en utsedd tid betraktar de den inte som värdelös. Snarare fortsätter de och tror att en djupare studie i framtiden kommer att avslöja vissa fördelar med den. De har lärt sig av erfarenhet att fördelar upptäcks i uppenbarligen värdelösa och skadliga saker efter djupa studier och forskning. Faktum är att allt i denna värld har någon fördel i det. När man

går vidare i studien av sakers verklighet blir tron på att ingenting i denna värld är värdelöst allt starkare och säkrare.

Kritiker inser inte att i det förflutna, när kunskap om sakers verklighet var begränsad och människor var mycket mindre benägna till vetenskapen, föreföll mer saker värdelösa och skadliga jämfört med idag. Studien av saker och vetenskapens forskning har upptäckt fördelar i många av dessa saker och också förklarat deras skadliga effekter. Det kan till och med bevisas att denna skadlighet är indirekt fördelaktig för mänskligheten. Det får en att tro att många av de saker som verkar värdelösa och skadliga idag kommer att dyka upp med dolda fördelar imorgon och ännu senare kommer kunskapen och förståelsen om dem att expandera ytterligare. Kunskapen fortsätter att öka som ett resultat av nytt lärande och forskning och okunnighet kommer att fortsätta minska. Det är skrivet i den Heliga Koranen och *ahādīth* att under de senare dagarna kommer de dolda skatterna och himlen och jorden att avslöjas och nya vetenskaper kommer att blomstra. Således skulle det vara okunnighetens höjd att förneka fördelarna med otaliga saker och på grund av några av deras skadliga effekter eller tro att de är skadliga på grundval av det nuvarande kunskapsståndet. Som förklarats ovan, även dessa skadliga effekter är baserade på den subtila naturens visdom och mänskligheten och andra var- elser drar indirekt nytta av dem på många sätt.

Emellertid för rädslan för att inte förlänga den här boken kunde jag ha listat många djur, växter och mineraler som ansågs värdelösa och skadliga i det förflutna men som idag tjänar mänskligheten. Även ormar, skorpioner, organismer som orsakar dödliga sjukdomar och gifter av olika typer, etc., är inte uteslutna från mänsklighetens tjänst. Nej, ingen ny dag gryr då det inte bekräftas

vad den Heliga Koranen sagt⁵⁵; att Gud inte har skapat något i himlen och jorden förgäves.

Varför finns det skadliga saker i världen?

Det kan väl hända att det frågas; om Gud inte har skapat något utan syfte och allt har gjorts till förmån för människan, varför orsakar då vissa saker skada och varför skapades inte dessa utan att ha några skadliga aspekter? Exempelvis så skulle fördelarna som människan och andra varelser drar nytta av från ormar skett utan några skadliga biverkningar. Det första svaret är att Skaparen gjorde vad Han ansåg lämpligt. Vi har varken rätt eller förmågan att kritisera naturens handlingar. Vårt jobb är att ta reda på om det som händer i världen främst och kollektivt baseras på sanning, rättvisa och barmhärtighet. När det har bevisats att ingenting i denna värld är helt skadligt utan har vissa dolda fördelar, även de saker som verkar värdelösa och skadliga i verkligheten men inte är det utan verkar så på grund av bristen på vår kunskap, så är det mycket olämpligt att hitta fel på naturen och fråga varför något är på ett visst sätt. Ingen klok person kan förvänta sig att människan, som själv är en del av skapelsen, kan ha så djup inblick i principerna om skapelsen så att han borde kunna berätta med all säkerhet om de principer som ligger bakom skapandet av allt. Så det är mitt första svar; när något har upprättats i princip, då är det olämpligt att fortsätta ställa slumpmässiga frågor, en efter en.

Dessutom, om vi bara accepterar saker efter att alla deras

55. *Sūrah Šād*, 38:28.

komplikationer har blivit lösta så kommer ingen debatt någonsin att upphöra om sådana frågor och istället fortsätta på obestämd tid. Det är bara logiskt att när en sak förstås i princip, även om vissa detaljer ännu inte har lösts, bör vi acceptera den och lämna resten till Gud.

Nu kommer jag till själva svaret. Skadlighet hos vissa saker är lämpliga genom att de ibland hjälper till att producera bra resultat. Till exempel används ormgift som ett botemedel i vissa dödliga sjukdomar och enligt naturlagarna är den här fördelaktiga effekten oskiljaktigt kopplad till dess giftiga effekt. Denna skadlighet är också välgörande och fördelaktigt genom att den hjälper till att indirekt främja moralisk reformering och materiella framsteg. Varje klok person håller med mig om att tillfälliga svårigheter och olyckor är nödvändiga för perfektion av människans moral. En som aldrig har utsatt för svårigheter och olyckor i sitt liv kan inte uppnå perfekt moral. På samma sätt är materiella framsteg inte möjliga utan sådana utmaningar. Därför bidrar indirekt skadlighet i vissa saker till människans fördel och framsteg. Det måste finnas fler fördelar i den som ännu inte upptäckts.

Man kan fråga att om dessa farliga djur faktiskt är fördelaktiga för människan, varför dödas de och varför ber själva religionen oss ibland att döda dem? Som en allmän regel kräver naturen en balans i allt och att undvika någon grov avvikelse från normen. Överflöd av saker med uppenbar skadlig effekt kan orsaka mer skada än nytta. Sådana saker kan förbli övervägande fördelaktiga om deras antal inte överstiger ett visst antal. Därför har Gud i Sin yttersta visdom skapat dessa saker och samtidigt gett människan benägenheten, och i vissa fall uttryckligen sagt till människan att förhindra deras överskott bortom en viss gräns. På detta sätt har

balansen i naturen etablerats. För att sammanfatta; att vissa saker i den här världen har några skadliga aspekter är inget stötande faktum. Faktum kvarstår att allt i världen är skapat med ett syfte och skadlighet från vissa saker är också indirekt fördelaktigt för människan. Därför är denna invändning från ateisterna absurd och grundlös och bevisar bara deras okunnighet.

Det sjunde argumentet för ateism och dess motargument: Freuds teori

Det sjunde argumentet som vissa ateister presenterar bygger på teorier från några europeiska filosofer om att Guds koncept bara är en produkt av det mänskliga sinnet. De tror att; då ett barn har ett starkt kärleksband med sin far, är naturligt lutad mot honom, beundrar honom och känner sig skyddad av honom är barnet också rädd för sin far och anser honom vara en fara. Men barnet har inte sådana känslor om sin mor då barnet får mat direkt från henne. Dess känslor av kärlek till sin mor är större och varmare och råder över alla andra känslor. Barnet ser aldrig sin mamma som en källa till rädsla eller fara och vänder sig till henne under alla omständigheter. Därför kan en påhittig och ambitiös son utveckla känslor av svartsjuka och rivalitet undermedvetet mot sin far men aldrig mot sin mamma. Västfilosoferna har kallat det Oidipuskomplexet baserat på en gammal grekisk historia om en ung man som dödade sin far oavsiktligt och gifte sig sedan med sin mamma omedvetet. Dessa filosofer tror att ett barn utvecklar en typ av svartsjuka och rädsla för sin far och samtidigt har en medfödd kärlek för honom och anser honom som ett medel för skydd.

Följaktligen; när han växer upp och ut ur faderns skugga känner han ett vakuum i sitt sinne där far-son bilden är fast etablerad. Detta vakuum leder honom till en fiktiv varelse för att ersätta sin fadersfigur och den fiktiva varelsen utvecklas i slutändan till en gud.

Denna teori presenteras till stor del av en berömd europeisk filosof och forskare vid namn Sigmund Freud, som föddes i en judisk familj i Österrike år 1856 och senare migrerade till England. Han skrev många böcker och anses vara en auktoritet i mänsklig psykologi. Ur denna synpunkt väckte han många invändningar om Guds koncept och filosofin om drömmar. Angående ämnet som diskuteras skrev han :

På så sätt blir mamman - som uppfyller barnets hunger - dess första objekt för kärlek och med all säkerhet också dess första skydd mot alla odefinierade faror som hotar det i den yttre världen; dess första skydd mot ångest, kan vi säga. I denna funktion [av skydd] ersätts modern snart av den starkare fadern som behåller den ställningen under resten av barndomen. Men barnets attityd mot sin far är färgad av en viss ambivalens. Fadern själv utgör kanske en fara för barnet på grund av hans [faderns] tidigare förhållande till barnets mor. Så rädslan för honom är inte mindre än längtan och beundran för honom. [...] När den växande individen finner att han är avsedd att förbli ett barn för evigt, att han aldrig kan klara sig utan skydd mot konstiga överlägsenheter, lånar han de funktioner som tillhör fadersfiguren. Han skapar sig gudar som han fruktar, som han strävar efter att blidka, och som han ändå anförtror

sitt beskydd. Således är längtan efter en fadersfigur ett motiv som är identiskt med hans behov av skydd mot konsekvenser av hans mänskliga svaghet. Försvaret mot barnslig hjälplöshet är att det lånar dess karakteristiska egenskaper till en vuxens reaktion på hjälplösheten som han måste erkänna - en reaktion som exakt är bildandet av religion. (*The Future of an Illusion*, s. 41–42, Sigmund Freud)

Freud har vidareutvecklat sin teori i sina skrifter och har också skrivit en hel del om Oidipuskomplexet. Fastän många västerländska filosofer har avvisat Freuds teori är det nödvändigt att vi analyserar det kortfattat.

Först och främst bör det inses att denna teori är en utlöpare av en annan teori som vi har diskuterat i början i sammanhanget av universell acceptans och bygger på vad som är allmänt känt som mindervärdeskomplex; det vill säga en känsla av svaghet och underlägsenhet för en överlägsen och starkare varelse. Vi har redan behandlat detta tillräckligt i den ovannämnda diskussionen och behöver inte upprepa det. Det är emellertid särskilt anmärkningsvärt i det avseendet att även om han själv var en jude, oavsett om han var medveten om det eller inte, så verkar Freud ha lånat denna idé från kristendomen då han tillbringade sitt liv i kristna omgivningar. Jesus, i motsats till judendomens torra och filosofiska religiösa läror, presenterade Gud metaforiskt som en fadersfigur. De kristna började senare tro på Gud som Fader och Jesus som Guds äkta son. Detta far-son koncept är välkänt och har publicerats av kristna överallt. Trots att han var en jude, en kompetent vetenskapsman, och en överhet inom

mänsklig psykologi kunde Freuds tankar inte motstå effekten från hans omgivning. Eftersom han inte var kristen skulle det inte vara förvånande om han kanske hade trott att Jesusal också led av ett mindervärdskomplex! O visheten, du har blivit en olycka för mig!

Problemet är att ibland kan inte förnuftiga människor skilja mellan möjligheten att något hänt och det som faktiskt har hänt. Under deras intellektuella sysslor letar de efter skälen till en möjlighet och när de är övertygade om att något kan ha hänt på ett visst sätt hoppar de blint till slutsatsen att det måste ha hänt på det sättet. Självklart är möjligheten en sak och att något faktiskt händer en helt annan sak. Det finns miljoner saker som kan hända i denna värld men hur många av dem händer faktiskt? Det är naivt att hävda att något har hänt bara för att det kan. Låt oss anta att avundsjuka utvecklas omedvetet i en son ibland; och det leder följaktligen till ett vakuum i hans sinne när han växer upp och håller på att leta efter sin barndom fadersfigur; och detta mentala vakuum leder honom ibland till tanken på en Högre Varelse att ersätta fadersfiguren med. Trots alla dessa avlägsna möjligheter, hur kan det bevisas att alla dessa faktiskt hände på detta sätt bland alla nationer som åtminstone initialt legat isolerade från varandra i olika delar av världen, under olika tidpunkter?

Otroligt nog, även om vi accepterar att alla dessa möjligheter är giltiga så är de vaga och fördrivna jämfört med andra möjligheter. Till exempel, även om det är korrekt att sonen kan utveckla avundsjuka mot sin far under vissa omständigheter så är det uppenbart, vilket vår erfarenhet visar, att det sker mycket sällan. Sonen förblir kär och trogen mot sin far. Även om han

överträffar sin far är han ödmjuk inför sin fader med medfödd kärlek och hängivenhet. Således är den antagna möjligheten långsökt och detsamma gäller för andra möjligheter som föreslås av västvärldens filosofer. Således, allmänt sett är teorin om avundsjuka och ett mentalt vakuum inte mer än enbart förmodan. Att anta en onaturlig gångväg i stället för en naturlig väg och förneka Gud, som har blivit accepterad av varje nation genom tiderna, på grundval av en fördjupad möjlighet är inte mer än önskvärt tänkande. Uppenbarligen har de som presenterat sådana argument först förnekat Guds existens och sedan utarbetat dessa argument. Mindervärdskomplexet som presenteras av vissa forskare som ett argument mot Guds existens är i själva verket ett viktigt argument för Guds existens. Muslimska forskare har alltid presenterat det som sådant. Hans Helighet Alira, den heliga Profetenssa fjärde kalif, sa:

عَرَفْتُ رَبِّي بِفَسْخِ الْعَزَائِمِ

Vilket betyder; jag har erkänt Gud genom många misslyckanden av bestämda föresatser och goda planer.

Detta korta uttalande från Hans Helighet Ali(ra) är full av djup insikt och innehåller filosofin som annars kallas mindervärdskomplexet och används av dem som inte känner till andlighet för att argumentera mot Guds existens. Hans Helighet Ali(ra) menar att säga att människan ibland må vara fast beslutsfattande, utarbeta en solid plan och förvärva alla nödvändiga medel för att uppnå sitt mål och tänker att han nästan är där. Då plötsligt, från ingenstans händer något som raserar alla hans

planer och krossar hans beslut. Det är då man inser att ens fasta beslut och ens planer inte är allt, utan att det finns en Högre Varelse än människan och med planer och starkare beslutsamhet. Jämfört med Honom är människan med all sin intelligens och visdom och alla materiella källor ingenting alls. Det är detta erkännande av underlägsenhet som alltid leder till Gud men tyvärr har västerländska forskare valt samma koncept att snubbla på.

Kärnan i teorin framförd av Freud och likasinnade forskare är att människan har en medfödd strävan efter en Högre och mer Kraftfull Varelse, att vara en modell för honom vars överlägsna kunskap och makt borde vara otroligt inspirerande och vem han kan ta som sin beskyddare. Denna centrala punkt i deras teori argumenterar för Guds existens, inte emot det. Som angetts i början av den här boken har den Heliga Koranen presenterat fitrah som bevis för att stödja Guds existens. Således; hävdandet att barnet växer upp och fadersfiguren lämnar ett vakuum som sedan fylls av en imaginär Gud är absurd och strider mot mänsklig natur och vår observation. Det är självklart att utan tro på Gud upplever mänsklig natur ett vakuum som i slutändan lockar de lyckliga till Gud. Oavsett från vilken vinkel vi tittar på detta argument som presenteras av Freud och andra likasinnade människor så är det inte mer än en filosofisk gissning. Faktum är att detta argument är för Guds existens snarare än mot det och det är därför många andra västerländska forskare har avvisat det.

Dessa var de sju grundläggande argumenten som framlades av ateister för att stödja sin doktrin. Men alla dessa argument härstammar inte från en utan flera tankeskolor och därför motsäger sig många av dem varandra. Jag har lagt alla sådana argument tillsammans då jag avsåg att motbevisa dem alla. Jag hoppas att

varje lärd person efter att ha förstått motargumenten för dessa sju grundläggande argument kan svara ateisterna. Ateisterna har verkligen inga argument och grund för deras förnekelse förutom att de anser att de inte har stött på några starka bevis som övertyger och tillfredsställer dem för Guds existens. De mer försiktiga bland dem utesluter inte positivt förekomsten av Gud för det skiftar ansvaret, den bördan klarar de inte av. De tar ställning för att de inte har några bevis för Guds existens. De som har läst igenom min bok noggrant med goda avsikter måste ha insett att det logiska argumentet för Guds existens är så starkt att ingen klok person kan fortsätta, åtminstone att förneka Gud efter att ha förstått dem. Som jag nämnde i början kan de logiska argumenten bara ge oss elementär visshet om Guds existens men inte den största säkerheten. För det senare behöver vi olika typer av argument som avser erfarenhet och observation; vi lär känna igen dem genom Profeter och de Rättfärdigas mirakel och tecken.

Kommunism och Gud

Vissa människor ser kommunism som en gren av ateism och ett av bevisen om Guds icke-existens. Faktum är att kommunismen bara är ett ekonomiskt system som inte har något att göra med Guds existens eller icke-existens. Precis som några impulsiva människor förklarat att evolutionen är ett bevis mot Guds existens har andra kommit att tro att kommunismen gör det samma. Kommunismen, rätt eller fel, har inget att göra med frågan om Guds existens. Det är bara ett ekonomiskt system varigenom Ryssland tog kontroll över resurser i ett försök att

distribuera landets rikedomar rättvist, så tror de. De har fallit i denna ansträngning och de skadliga effekterna känns skrämmande trots oupphörliga förändringar i systemet, mer uppenbara effekter kommer att dyka upp efter några generationer. Hur som helst så är kommunismen bara ett ekonomiskt system och har ingenting att göra med Guds existens. Ändå störde dess framsteg andra system inklusive de som tillskrivs religioner. Uppenbarligen har en konfrontation utvecklats mellan detta system och religioners lärdomar.

Den andra anledningen till denna konfrontation var att de kommunistiska ledarna avskaffade religiös undervisning i skolorna för att indoktrinera ungdomen med kommunismen och för att utesluta effekterna av några anti-kommunistiska idéer. Det har lett till spridningen av ateism i landet men ateism är inte en del av kommunismen. Istället är det en följd av faktorer som omger det. Det finns inget i kommunismen som skulle kunna tas som ett argument mot Guds existens. Principerna och några detaljer kring det kommunistiska systemet är utan tvekan mot kända religioners lärdomar och innehåller - ur ren akademisk synvinkel - flera farliga element som kommer att utveckla sina formidabla effekter efter några generationer. I vilket fall som helst är kommunismen ett ekonomiskt system - inte religiöst eller andligt. Så det är inte rätt att presentera det för att stödja ateismen.

I århundraden har det europeiska ekonomiska systemet resulterat i ackumuleringen av nationers rikedom i händerna på några kapitalister medan resten av befolkningen kämpat under svåra förhållanden av fattigdom. Situationen försämrades i en sådan utsträckning att desperata åtgärder för att ändra systemet var oundvikligt. Situationen var mest fruktansvärd i Ryssland där

tsarens tyranniska styre och de rikas extravaganta levande hade stramat åt de fattiga. Långa perioder av orättvisa framkallar alltid en reaktion som tar formen av uppror mot det etablerade systemet. En liknande reaktion tog plats i Ryssland i form av kommunismen som lagt grunden för ett nytt system genom en brutal revolution. Tsarens styre upphörde, baronerna förlorade sina rangordningar, de rika förlorade sina rikedomar och det kommunistiska systemet infördes uppenbarligen för lika delning av landets rikedom. Likt varje reaktion och uppror mot ett etablerat system vände sig kommunismen från en extrem till det andra. Självklart är båda ytterligheter lika farliga, även om dessa faror kanske inte är uppenbara omedelbart. Mycket kort är farorna:

1. Genom att ta över alla rikedomar och resurser i landet berövade staten individen det största incitamentet för hårt arbete och företagande. Det finns många incitament för arbete men den vanligaste, som är lika bland alla människor i alla klasser och är en del av mänskliga naturen, är en önskan om att dra nytta av frukten från eget arbete. Denna lust och iver krossades helt av kommunismen. Faktum är att varje anständig person har en önskan att hjälpa andra och spendera en del av sin rikedom för deras behov, islam har betonat detta en hel del. Det stora naturliga incitamentet är dock att känna att man kommer att njuta av den största delen av frukten från sitt eget arbete. Kommunismen har förstört detta incitament och saktat ner de mänskliga framstegen.
2. Kommunismens andra stora nackdel är att alla resurser

ligger i regeringens händer, andan till tävlan och att utmärka sig inför varandra kommer att börja minska vilket oundvikligen resulterar i gradvis nationell nedgång. Till exempel när flera personer eller företag, förutom staten, är engagerad i tillverkning av bilar eller flygplan försöker de att främja branschen genom hårt arbete och forskning och med sund rivalitet och konkurrens, branschen kommer att blomstra en hel del. Däremot när industrin monopoliseras av ett system, och utan konkurrens, kommer den aldrig att göra liknande framsteg. Således kommer landet att börja sjunka i akademiska och industriella områden. Faktum är några industrier kan vara och borde vara nationaliserade men massnationalisering sår frön av förstörelse i landet.

3. Ovanstående två nackdelar kommer oundvikligen att sakta ner den intellektuella utvecklingen och framstegen, och den mänskliga hjärnan kommer i slutändan reduceras till en maskin The above two will inevitably slow down the intellectual development and progress, and the human brain will ultimately be reduced to a machine.
4. Kommunismen har också krossat individuell sympati och kamratskap, i och med att de fattiga och behövande är i regeringens händer och ingen annan kommer att ha pengar för att hjälpa de fattiga eller ge en gåva till någon kär. Till följd härav är att de höga moraliska värdena relaterade till kärlek, vänskap, sympati, uppoffring, gästfrihet, hjälpa de fattiga, släktskapet och den goda grannskapen

kommer börja dö ut och det mänskliga samhället kommer bli mekaniserat som allt annat i väst.

5. En annan nackdel med kommunismen är att den inte belö-
nar högre intellektuell förmåga utan behandlar den i nivå
med manuellt arbete. Ett sådant system leder i slutändan
till intellektuell konkurs. Detta tar tid. Därför ignoreras
alla dessa faror i den nuvarande entusiasmen.

Kommunismen är i alla fall en naturlig reaktion på ett långvarigt
orättvist system i Ryssland men reaktionen tog en extrem form.
När det gäller nationen betyder det praktiskt taget; ur kapitalis-
mens aska in i kommunismens eld

Rättvis fördelning av rikedom inom Islam

I kontrast är islam en naturens religion och uppenbarad av
naturens Skapare, och lär moderation och mittens kurs – och
undviker därmed båda extremiteterna. Den berövar inte männi-
skan från de största naturliga incitamenten för individuell insats,
det vill säga att njuta av frukterna från sitt eget arbete. Inte hel-
ler öppnar den upp vägen för rikedom att ackumuleras i några få
händer eller bli monopol för en viss del av samhället. Islam har
presenterat mycket förnuftiga grundläggande regler som beskrivs
kortfattat nedan.

För det första fastställer islam en arvslag som - om den följs -
leder till en rättvis fördelning av rikedom. Enligt islamisk lag har
inte bara den äldsta sonen eller de manliga barnen, utan alla barn,

söner och döttrar, också rätt att ärva. Dessutom delar makan eller make, mor och far, och ibland systrar, bröder och andra närstående också arvet. Följaktligen fördelas rikedom i landet rättvist och ackumuleras inte i några få händer.

För det andra förbjuder islam ränta och ocker. Förutom andra sjukdomar relaterade till det så är det en stor orsak till orättvis fördelning av rikedom. Genom att förbjuda det har islam stängt dörren till ackumulering av rikedom i några få händer. För närvarande, på grund av den utbredda användningen av ränta, kan det tyckas omöjligt att klara sig utan den. Men det är bara en illusion skapad av nuvarande atmosfär. När muslimer styrde mer än hälften av världen utfördes all handeln utan ränta och så kommer det att vara i framtiden, om Gud vill.

För det tredje förklarade islam också spel olagligt då det öppnar upp dörren för orättvis fördelning av rikedom. Det främjar slöseri med tid och beroende av ett lyckoslag istället för att tjäna ens försörjning genom hårt arbete, ansträngning och skicklighet.

För det fjärde förbjuder islam en att hamstra pengar, de borde investeras i företaget för att skapa jobb åt arbetslösa.

För det femte beskattar islam de rikas rikedomar i form av Zakat, att fördelas mellan de behövande, fattiga och arbetslösa som har skickligheter men saknar medel att dra nytta av dem. Islam har bestämt syftet med systemet för Zakat enligt följande:

تُؤَخَذُ مِنْ أَغْنِيَاءِهِمْ وَتُرَدُّ إِلَى فُقَرَاءِهِمْ-

Betydelse: Korrekt användning av Zakat är att ta del av de rikas rikedom och fördela den bland de fattiga och de behövande. (*Sahīh al-Bukhārī, Kitābuz-Zakāt*)

På liknande sätt, erhållna mineralresurser från privata landområden beskattas med 20 % för att hjälpa de fattiga.

För det sjätte, förutom den obligatoriska skatten Zakat, har islam uppmanat muslimerna att ge allmosor till de fattiga, så i tillägg till Zakat som administreras av regeringen bör folk också utveckla sympati för sina stackars bröder och grannar, och detta främjar broderskapets anda, samarbete och kamratskap.

För det sjunde, om de ovan nämnda åtgärderna inte ger tillräckligt med bistånd till alla fattiga, då är det bindande för regeringen att hjälpa de fattiga från sin egen skattkammare så att alla har de grundläggande nödvändigheterna.

Det här är de sju principer som islam har åstadkommit för den rättvisa fördelningen av rikedom och bistånd till de fattiga och de behövande. (För en detaljerad studie av islam och kommunism hänvisas till "The Economic System of Islam" av Hans Helighet Khalifatul Masih II och min avhandling, "Communism and Islam"). Det grundläggande konceptet är att en individ borde vara incitamentstyrd till att göra en ansträngning och dra nytta av det framgångsrika resultatet från sina ansträngningar och hans mentala fakulteter bör finslipas genom en känsla av konkurrens och prestation; samtidigt bör ett rättvist system med bra distribution av rikedom tillämpas av staten och åtgärder bör ständigt vidtas för att återinvestera rikets förmögenheter för nationella intressen. Det är den underbara mittkursen som strävar bort ondskan från båda sidor (kapitalism och kommunism) och införlivar utmärkthet för båda, och det är kursen som antagits av islam.

Kort sagt, vad gäller dess grundläggande principer är den ryska kommunism inte direkt relaterad till ateism. Det är bara ett ekonomiskt system som indirekt har angripit religion för att

stärka sig. Som redan nämnts är det en blind reaktion som leder människor från en extremitet till en annan och de bär fröet av dess ultimata självförstörelse. I motsats till detta lär islam måtta och rättvisa. Visserligen, när Ryssland vaknar kommer de inte att finna fred i något annat än islams naturliga religion.

SLUTSATS

Nu avslutar jag den här delen av diskussionen om logiska argument för Guds existens. Som jag sa i början så vill jag bekräfta att jag har undvikit pedantiska diskussioner och har bara utvecklat några enkla punkter. Jag har vänt mig främst till ungdomar som ibland är omogna och påverkas av modern undervisning och antar dess synpunkter. Jag tror att det jag har skrivit bör räcka för en renhjärtad person och de återstående tvivlen kan lösas mot bakgrund av principerna som jag har berättat om. När det gäller de som är förvrängda och inte vill lösa sina tvivel, fulla av fördomar och är ovilliga att urskilja sanningen, för dem har jag inget botemedel, inte något annat förutom Gud. Jag ber att Gud tar bort deras tvivel, beviljar dem visdom, och genom Hans nåd, låt inte någon passera förbi denna värld utan att ha lärt känna igen sin Herre. Ingenting skulle vara mer olyckligt för människan än att lämna denna värld utan att känna igen den som skapade honom, upprätthöll honom och gav honom alla hans fakulteter.

Jag avslutar med ett vackert utdrag från en av den utlovade Messias^{al} skrifter:

Hur olycklig är inte den person som fortfarande inte vet att han har en Gud som har makt över allt. Vårt paradys ligger i vår Gud, vår högsta glädje är vår Gud för vi har sett Honom och har hittat varje skönhet i Honom. Denna rikedom är värd att skaffa sig även om man kanske måste ge upp sitt liv för att skaffa det; denna rubin är värd att köpa trots att man måste förlora sig för att förvärva den. O, ni som är berövade! Spring till denna fontän, och den kommer att tillfredsställa dig. Det är livets fontän som kommer att rädda dig. Vad ska jag göra och hur ska jag imponera på hjärtan med denna goda nyhet och vilken trumma ska jag slå för att meddela att detta är er Gud, så att människor hör? Vilken åtgärd ska jag tillämpa på människors öron så att de lyssnar? (*Kashti-e-Nūḥ*, Rūḥānī Khazā'in, vol. 19, p. 21–22)

EPILOG

Genom Guds nåd har jag nu kommit till slutet av diskussionen på de logiska argumenten för Guds existens. Som jag sa i början kan dessa argument bara leda människan till den punkten där han inser att det borde finnas en Skapare och Mästare för detta universum. Men oavsett hur perfekt och klar denna tro kan vara så är den svagare och sämre än tron på att det finns en Gud. Den förstnämnda är inte mer än en stark gissning och en tydlig pekare medan den sistnämnda utgör en bestämd observation som om människan faktiskt har sett Gud och lämnas utan tvivel och betänkligheter. De argument för den senare typen av tro kommer att diskuteras, om Gud vill, i bokens andra del. Det kommer att visas hur Gud, den Dolde, avslöjar sig själv genom Profeterna och *Auliya'* och hur dessa är gudomliga genom Hans mirakler fulla av Hans eviga kunskap och makt, och för Gud nära människors uppfattning som om Han har fallit ned på jorden och står mitt ibland Sitt folk. Det är samma skådespel som människorna visades av Hans Helighet Ādam^{al}, Hans Helighet Nūḥ^{al}, Ḥānṣ Ḥelīḡheṭ Ibrāhīm^{al}, Ḥānṣ Ḥelīḡheṭ Mūsā^{al}, Ḥānṣ Ḥelīḡheṭ 'Īsā^{al}, och Ḥānṣ

Helighet Muhammad^{sa}, under deras respektive tider och visas av den utlovade Messias^{al} under denna tidsålder. I sin egenskap som den Heliga Profetens^{sa} ståthållare säger den lovade Messias^{al}:

”Kom och jag ska visa er att Gud existerar och att han är Allvetande. Som en människa har jag inte perfekt kunskap men när Gud berättar för mig att det kommer att ske - trots att det är dolt bakom tusen slöjor - så sker exakt det som Gud förutspådde. Kom och testa mitt påstående. Jag ska visa er att Gud existerar och att Han är Allsmäktig. Som en människa har jag inte fullkomlig auktoritet över allt men Gud berättar för mig att Han kommer att göra en viss sak på ett visst sätt och sådant arbete kan inte göras av en människa på det sättet då det finns tusentals av hinder i vägen, ändå händer det som Han berättat för mig. Kom och prova mitt påstående. Jag ska visa er att Gud existerar och att Han är All hörande. Han hör Sina tjänares böner. Jag ber till Gud om saker som är uppenbart omöjliga men på grund av mina böner får Han dem att hända. Kom och prova mitt påstående. Jag ska visa er att Gud existerar och Han är den bästa hjälpen. När Hans fromma tjänare är belägrade från alla sidor med svårigheter och fientlighet, då öppnar Han vägar av säkerhet för dem. Kom och prova mitt påstående. Kom och låt mig visa er att Gud finns och att Han är Skaparen; en människa har jag inte makt att skapa men Han manifesterar Sin kreativitet genom mig. Han stänker droppar av Sitt bläck på min skjorta utan hjälp av några materiella medel. Kom och prova mitt påstående. Jag kommer att visa er att Gud existerar och

att Han talar. Han talar med kärlek och ömhet till sina speciella människor så som Han talade till mig. Kom och prova mitt påstående. Jag ska visa er att Gud existerar och att Han är alla världars Herre och ingenting är utanför Hans försyn. När Han avbryter Sin försörjning för något kan det inte existera, oavsett vad det är. Kom och prova mitt påstående. Jag ska visa er att Gud finns och att Han är Mästaren och ingen av hans skapelse kan vara Honom olydig. Han kan ordinera allt Han gillar för den Han gillar. Kom och låt mig visa er Hans manifestationer i himlen. Kom och låt mig visa er Hans manifestationer på jorden. Kom och låt mig visa er Hans manifestationer i luften. Kom och låt mig visa er Hans manifestationer i vattnet. Kom och låt mig visa er Hans manifestationer på bergen. Kom och låt mig visa er Hans manifestationer på nationer. Kom och låt mig visa er Hans manifestationer på härskarna. Kom och låt mig visa er Hans manifestationer på hjärtan. Kom och testa mitt påstående.” (Hämtade från olika böcker från den utlovade Messias^{al}, grundare av Ahmadiyya Samfundet)

Ett stort krav faktiskt! Men tänk om detta påstående är sant, kan då ateism överleva? Jag svär vid Honom, i Vems händer mitt liv är och Vem jag kommer att möta efter döden, att den utlovade Messias^{al} praktiskt manifesterad alla dessa tecken (som jag ska bevisa i den andra delen av boken). Guds ord uppenbarade till den utlovade Messias^{al} uppfylls även idag som den kraftiga nederbörden från himlen och många kommer att uppfyllas i framtiden.

Till exempel för framstegen för hans Gudagivna uppdrag anger den utlovade Messias^{al} med stor auktoritet:

”O folk! Lyssna, för detta har förutspåtts av Gud som skapade jorden och himlen. Han kommer att sprida Sin Jama’at (Samfund) i alla länder och kommer att få dem att råda med hjälp av skäl och argument. Dagarna är nära, nej de är till hands, när detta ska vara den enda religionen sedd på med respekt i världen. Gud kommer starkt och underbart välsigna denna tro och denna rörelse och ska frustrera alla som kommer att försöka skada den. Detta övervälde kommer att fortsätta fram tills domedagen. [...] Jag kom bara för att så fröet, fröet har nu såtts av min hand och det kommer nu att växa och blomstra och det finns ingen som kan stoppa det. (*Tadhkiratush Shahādatain*, s. 64–65)

Därefter säger han:

”Gud har informerat mig om och om igen att Han ska ge mig stor ära och ska införa min kärlek i människors hjärtan. Han ska sprida min rörelse i hela världen och ska få mitt samfund att dominera över alla andra. Människor i mitt samfund ska uppnå en sådan perfektion i kunskap och lärande att de kommer att tysta alla med ljuset av deras sanningsenlighet, argument och tecken. Varje nation ska dricka av denna fontän och denna rörelse ska spridas snabbt tills den dominerar hela världen. [...] Gud har talat till mig med dessa ord: “Jag ska välsigna dig så

mycket att kungar ska söka välsignelser från dina kläder.”
O, du som lyssnar! Kom ihåg dessa ord och bevaka dessa profetior. Dessa är ord från Gud som definitivt kommer att uppfyllas en dag. (*Tajalliyyāt-e-Ilāhiyyah*, s. 21)

När det gäller islams världsomspännande framsteg, som han var förordnad för, säger den utlovade Messias^{al}:

”De dagar är nära när sanningens Sol ska stiga upp från väst och Europa ska lära sig om den sanna Guden. [...] Dagarna är nära när alla religioner utom islam ska förgås. Alla knep kommer till intet men det himmelska islam kommer inte att brytas eller bli trubbigt, tills den har krossat Dajjalijat (Falskhet) i småbitar. Dagen kommer när Gudomlig Enhet - vilken känns även av dem som bor i vildmarken och de som saknar lärande - ska sprida sig i alla länder. Den dagen ska se slutet på det falska begreppet försoning och ingen artificiell gud ska förbli. Med ett enda slag ska Gud avlägsna alla de icke troendes intriger. Men det här ska varken ske genom svärd eller med vapen utan ska ske genom att skänka ljus till väntandes själar och vid sanningens ankomst på hjärtan. Bara då ska ni förstå vad jag berättar för er nu. (*Tadhkirah*, s. 285–286)

Har Ahmadiyya Jama'ats (Samfund) nuvarande tillstånd, vilket inte är bättre än en krypande myra i denna stora värld och den nuvarande svagheten hos muslimerna som betraktas som “sjuka män”, inspirerat hopp om en sådan magnifik framtid? Om inte, och absolut inte, och ändå anses den vara förutsagd, kommer

det inte att bevisa att det finns en Allvetande och Allsmäktig Gud som övervakar denna värld som en ryttare som håller hästens tyglar och leder den till en specificerad destination? Jag ber nu mina läsare om lov. Frid vara med dem som accepterar vägledningen sänd av Gud.

وَاجْزِدْغُونَا اِنْ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ-

[Och vår sista bön är att all beröm tillhör Allah, universums Mästare.]

En ödmjuk tjänare av Herren över alla världar
Mirza Bashir Ahmad av Qadian

FÖRKORTNINGAR SOM ANVÄNTS I BOKEN

sa

sal-lallahu 'alaihi wa sallam

Allahs frid och välsignelser vare med honom.

Förkortningen skrivs efter den Heliga Profeten Muhammads^{sa} namn.

al

'alaihis salatu was salam

Allahs frid vare med honom.

Förkortningen skrivs efter omnämmandet av andra profeter än den Heliga Profeten Muhammad^{sa}.

ra

radi-Allabo 'anhu/'anha/'anhum

Må Allah vara nöjd med honom/henne/dem.

Förkortningen skrivs efter den Heliga Profeten Muhammads^{sa} följeslagares namn.

TRANSLITTERATION

Denna bok använder följande translitterationssystem, vilket antagits av det kungliga asiatiska sällskapet (the Royal Asiatic Society).

ا	Uttalas som <i>a</i> , <i>i</i> , <i>o</i> i början av ord, som i de svenska orden <i>att</i> , <i>inte</i> , <i>ont</i> .
ث	<i>th</i> , Ett läspande <i>s</i> , uttalas som <i>th</i> i det engelska ordet <i>thing</i> .
ج	<i>dj</i> , Bokstaven uttalas som <i>d</i> och <i>j</i> tillsammans, som i det engelska ordet <i>djinn</i> .
ح	<i>h</i> , Ett <i>h</i> som uttalas mer gutturalt och hårdare än ett vanligt svenskt <i>h</i> .
خ	<i>kh</i> , Ett gutturalt väsljud som uttalas långt bak i gommen, som <i>ch</i> i det skottska ordet <i>loch</i> eller <i>ch</i> i det tyska ordet <i>ach</i> eller <i>sj</i> i svenska ordet <i>själv</i> .
ذ	<i>dh</i> , Ett tonande läspande <i>s</i> , uttalas som <i>th</i> i det engelska ordet <i>that</i> .

ص	<i>s</i> , Ett klart <i>s</i> , som inte får vara läspande, som i det svenska ordet <i>som</i> .
ض	<i>d</i> , Ett tonande läspande <i>s</i> , uttalas som <i>th</i> i det engelska ordet <i>that</i> .
ط	<i>t</i> , Ett tjockt <i>t</i> , som uttalas med tungspetsen mot gommen bakom tänderna, som i det engelska ordet <i>take</i> .
ظ	<i>z</i> , Ett tonande <i>z</i> , som i ordet <i>Bzzzzz</i> .
ع	' , Ett hårt gutturalt ljud, som lättast lärs genom att lyssna och härma och som ofta skrivs som en apostrof i text.
غ	<i>gh</i> , Ett skorrande <i>r</i> , som det ofta uttalas i södra delen av Sverige
ق	<i>q</i> , Ett djupt, gutturalt <i>q</i> , som lättast lärs genom att lyssna och härma.
ء	' , Ett klickljud, som lättast lärs genom att lyssna och härma.

Korta vokaler har inga egna bokstäver utan representeras av mindre tecken som skrivs ovanför eller under de ordinarie bokstäverna:

اَ — Ett *a* som i det svenska ordet *kall*.

اِ — Ett *i* som i det svenska ordet *titta*.

اُ — Ett *o* som i det svenska ordet *port*.

Långa vokaler skrivs:

اَا eller آ , *a*, Ett *a* som i det svenska ordet *tak*.

ي eller اِي eller اِي, Ett *i* som i det svenska ordet *fri*.

و eller o, Ett *o* som i det svenska ordet *bot*.

وْ , **ao**, De två tecknen läses i kombination och uttalas som *ao* i det svenska ordet *kaolin* eller *ou* i det engelska ordet *sound*.

يْ , **ai**, De två tecknen läses i kombination och uttalas som *i* i det engelska ordet *site*.

De konsonanter som inte finns med i ovanstående lista uttalas i princip på samma sätt som i de flesta europeiska språk.

Kontakt:

Islams Aḥmadiyyaförsamling

Nasir Moskén

Tolvskillingsgatan 1

SE-414 82 Göteborg

Sverige

Tel. 031-741 64 80, 031-741 64 89

Fax. 031-741 64 81

www.alislam.org, www.ahmadiyya.se

info@ahmadiyya.se